

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 63

Dimecres, 3 d'octubre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 41, segona reunió

Í N D E X

Debat

sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00008/06) (continuació) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 41.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00008/06) (continuació)

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. El Grup de Convergència i Unió parlarà al final. Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Pasqual Maragall i Mira.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats –que veig que van arribant–, siguin les meves primeres paraules per refermar el nostre compromís contra el terrorisme, contra la violència, i la preocupació davant l'actual situació internacional. Vagi per endavant, doncs, la nostra solidaritat amb el poble nord-americà que va patir el cruel i terrible atemptat de l'11 de setembre, i, també, amb tots els pobles que pateixen la demència del terrorisme.

Jo he viscut a Nova York, la segona ciutat que m'estimo més després de Barcelona, i els asseguro que la imatge en viu de l'avió suïcida estavellant-se contra les Torres Bessones ni la puc oblidar ni la perdonaré mai. És, com dir-ho..., és una obscenitat que no hauria volgut que els meus fills haguessin de veure. Ens fa, d'alguna forma, culpables a tots, a tota una generació, la nostra, que no ha sabut impedir que es covessin els odís i, potser, les ingenuïtats que l'han causada.

És cert que tampoc hem sabut impedir altres barbaritats. És cert que alguns dels nostres fills van viure Sarajevo i van veure Srebrenica. És cert que també és una obscenitat el forat d'ozó que seguirà creixent durant cent anys, i l'escalfament del planeta i el blanqueig internacional de diners i el tràfic d'armes i el de drogues.

Realment som una espècie capaç i incapaç, alhora. Sabem que pot ser que el món no mori de mort natural sinó artificial; sabem que nosaltres la podem provocar, la mort del món, i que, a més, anem camí de fer-ho. Però sabem també que encara estem en condicions, no solament d'evitar-ho, sinó de fer servir tot allò que ens fa ara tan perillosos per fer un món millor.

Tot i que hem acumulat tantes raons de rancúnia, durant tant de temps, ara les seves radiacions, els efectes d'aquest rancor poden durar segles.

Però, els desastres de Nova York, de Washington i de Pennsilvània han estat també una sotragada per a la consciència internacional, latent i adormida sobre moltes coses que en el món no van bé.

En aquest sentit, és reconfortant veure algunes de les reaccions, veure com Europa ha creat, ja, el nou Mister Just, el fiscal del terrorisme, el blanqueig de diners i el tràfic de drogues. És reconfortant veure com la defensa europea avança en la seva definició.

Vagi també per endavant la nostra convicció que el terrorisme ha de ser perseguit i derrotat a partir d'una acció internacional concertada, d'acord amb la legalitat internacional i amb les resolucions de les Nacions Unides. Jo confio que els autors dels crims de l'11 de setembre s'asseuran en el banquet dels acusats en un tribunal internacional contra el terrorisme. Com confio que els assassins de l'Ernest Lluch, aquells amb qui l'Ernest hauria dialogat si hagués pogut –d'aquí a un mes farà un any–, i els assassins dels regidors del Partit Popular que van ser genèricament amenaçats, senyor president, l'11 de setembre de fa un any –ho recordem: «Pim, pam, pum», regidors del PP– també compareixeran davant d'un tribunal democràtic.

Em congratulo molt de debò dels èxits aconseguits darrerament pels cossos de seguretat de l'estat i la Ertzaintza.

I penso que, des de Catalunya, hem de fer aportacions en la situació actual, modestes i corresponents al nostre paper a Espanya, a Europa i al món, però positives. Des de Catalunya hem de fer aportacions en el terreny del diàleg, i ben segur l'organització del Fòrum 2004, a Barcelona, ens ha de proporcionar una magnífica oportunitat de fer-ho.

Deixeu-m'ho dir: som especialistes en diàleg i el sabem convocar sense violències i amb rigor. Ja abans del 92 hi van haver amenaces violentes –al 91, a les acaballes del 91–, i ens en vam sortir. I ho tornarem a fer. No hi haurà violència el 2004, entre altres coses perquè estarem guanyant el terrorisme. I encara que no fos així, a Barcelona hi haurà pau. Ens hi hem de posar tots.

La nova situació internacional ens planteja reptes als quals cal fer front, amb determinació. Qui pensi que és sols espectador d'un drama d'altres, s'equivocarà greument.

Catalunya ha de reaccionar, hem de preparar-nos per al futur ben diferent. L'actual crisi ens ha de fer millorar la nostra acció internacional. Hem de centrar la nostra atenció, ben segur, en la vora mediterrània. Europa ha nascut per una cosa, amb una obsessió, que és tancar les ferides de les guerres mundials que es van crear, sobre el seu sòl, durant el segle passat. I per fer-ho, i és lògic, la seva obsessió va cap a l'Est, vol integrar, vol pacificar i integrar l'Est perquè les causes de tanta mortaldat no tornin a succeir.

Però Europa s'equivocaria si no s'adonés, si no ens adonéssim, que, si hi ha una nova guerra mundial, aquesta no vindrà probablement de l'Est, probablement vindrà del sud o, si no, no vindrà d'enlloc. El Mediterrani, senyor president, una de les seves obsessions, que

nosaltres compartim, ha de ser alguna cosa més que una reflexió, ha de ser matèria d'acció i ho ha de ser aviat.

És obvi que la més gran eficàcia en tots aquests terrenys sols podrà ser assolida des d'un major protagonisme de la Unió Europea, que nosaltres hem d'instar, des de Catalunya i des d'Espanya.

Tanmateix, l'actual crisi planteja la necessitat de contribuir, també, eficaçment en un altre camp: contribuir eficaçment en la reactivació econòmica, perquè hi havien símptomes de desestabilització i d'alentiment de l'economia, però després de l'atemptat aquests símptomes s'han aguditzat. Cal que reaccionem per minimitzar-ne les conseqüències i promoure que el seu efecte sigui el més breu possible en el temps.

La crisi internacional ens afectarà a tots. No estaria de més, senyor president, una reunió de vostè mateix, i m'imagino que els seus consellers de Finances i d'Indústria, Turisme i Comerç, amb els operadors econòmics i financers, per reflexionar sobre la política antirecessió que caldrà fer i sobre les estratègies econòmiques de futur, i amb els sindicats.

Jo ja l'hagués feta, aquesta reunió, discretament, si hagués calgut, però vostès potser ja l'han feta, també. En aquest cas, diguin-nos alguna cosa. La discreció, senyor president, no està renyida amb la mínima informació que el situació mereix.

Per la nostra banda, temps hi haurà per detallar les nostres propostes en aquestes i altres matèries en el proper debat, que plantegem justament per poder-ho fer.

El debat d'orientació política general té una doble dimensió: el necessari balanç de la tasca del Govern i el debat sobre les qüestions abordades pel president de la Generalitat en la seva intervenció d'ahir. Aquesta va ser llarga i profunda, aquesta intervenció final, i, per tant, permetin-me que comenci per aquí.

Jordi Pujol explicava fa poc que a Catalunya i a tot Europa s'ha instal·lat un estat d'ànim social caracteritzat per l'egoisme individualista, per la resistència a assumir responsabilitats i per la desaparició d'una ètica col·lectiva i d'un sentit de comunitat d'interessos.

La crítica que, segurament, Pujol estava preveient era la d'amagar la seva incapacitat de governar el país darrere d'una anàlisi sociològica; una anàlisi que és vàlida no només per a Catalunya sinó, evidentment, per a la totalitat de les democràcies avançades.

Ens trobaríem, segons ell, segons Jordi Pujol, davant d'un problema continental pràcticament civilitzador, civilitzador i occidental que afecta dirigents excel·lents i nefastos per igual, el d'una societat que menysté els valors col·lectius i on cada ciutadà mira per a ell mateix. Una societat marcada per un individualisme davant del qual poc pot fer el polític amb la seva defensa minoritària de la visió de conjunt i de l'interès general.

La crisi de valors socials és anunciada justament quan més clara és la inexistència d'un govern a Catalunya. Aquesta casualitat fa pensar. Aquest esperit d'humanitat, aquestes aspiracions col·lectives, des d'on i amb quins instruments i cap a on, amb quin programa podria Pujol avui liderar-los?

Una altra explicació possible dels mots de Pujol és que el seu discurs no sigui la defensa d'un polític davant l'exigència creixent de la societat, sinó l'expressió honesta d'un dirigent que no pot, sinó, fer palès el seu desconcert, i, finalment, la seva incomprensió i desacord davant la Catalunya i els catalans reals.

I a aquesta societat madura i, per tant, exigent que s'autoafirma, que ja no es pot entabanar amb facilitat, cal posar-li al davant, al costat, un govern que l'escolti, que l'estiri, sense dirigismes però sense vacil·lacions, cap a un projecte on totes aquestes aspiracions, aparentment centrífugues, trobin un sentit.

Si alguna cosa ha caracteritzat el pujolisme ha estat la reivindicació permanent, la dificultat per arribar a acords i a consensos, tant amb Espanya com amb les forces polítiques catalanes. Clarament explicitats, aquests consensos, acords que representessin aquest bé comú que ara ell troba a faltar; una política marcada, de vegades, més pel regateig curt, pel *qué hay de lo mío?* i presentada paradoxalment com la millor estratègia per a Catalunya.

Incapacitat per a grans acords. Bé que ho recordarà l'actual president del Parlament que quan era conseller de Cultura ens va fer signar, al president de la Generalitat i a l'alcalde de Barcelona i al president de la Diputació –aleshores Antoni Dalmau–, un pacte cultural que Pujol mateix va liquidar un any després. Talment com el gener d'enguany va liquidar les iniciatives de consens en l'audiovisual i en l'organització del territori que el Parlament havia esbossat en el primer any del mandat sota el primer govern. I, amb la mateixa fredor amb què ara, a l'inici de la segona part del darrer dels seus mandats, tractarà d'aigualir –em temo– o fer en tot cas impossible un acord general sobre l'autogovern i l'Estatut.

Hi ha qui no es refia mai de ningú, i estic d'acord que la història de Catalunya no és com per alimentar massa confiança, i que la desconfiança en aquest país ha tingut èxit polític. Però aquest període històric s'està acabant.

Nosaltres som aquí avui per proposar tota una altra actitud: qui no es refia no és fiable, qui no arrisca no guanya. Un país poruc i hiperpragmàtic no aconsegueix a la pràctica res, o molt poc, o en tot cas menys que un altre que tenaçment es llença a la persecució dels seus objectius, que confia a ser entès, que segueix confiant quan li neguen comprensió, i que arrisca la seva tranquil·litat aparent en benefici d'una excel·lència que li manca i que els seus ciutadans enyoren.

Se'ns dirà que això ja ho hem provat de cert, i és cert, i tant que ho és. Com és cert també que si algú ho diu com a justificació per no seguir intentant la consecució dels objectius compartits pels ciutadans més desvetllats del país, aquest algú, en el moment de dir-ho, ha signat davant del país la seva renúncia a seguir governant. Renunciar és lícit, amb una condició: la renúncia ha de ser total i confessada, i efectiva. No és lícit arrossegat la societat cap al pessimisme per justificar el nostre propi pessimisme i confondre'l amb el de la majoria.

No és lícit plànyer-se de la manca d'aspiracions col·lectives per amagar la migradesa de les pròpies, fins i tot, quan aquestes aspiracions personals han estat grans en la major part de la nostra trajectòria i han deixat de ser-ho per cansament o per altres raons.

En aquest moment és més fiable, més raonable i més prudent anunciar el nostre projecte de país, com a catalans –no estic parlant del nostre projecte com a socialistes, estic parlant de la proposta catalana que no acabem de formular uns i altres, perquè no hi creiem o perquè no ens convé electoralment–, ho repeteixo: és més prudent i més raonable apuntar alt, senyor president, senyores i senyors diputats, posant al darrere amples enteses, que no pas fer figura de realisme i buscar l'aplaudiment exterior, fàcil, sobre la base d'una fingida moderació que al final ningú ens agrairà. Diria que és més rendible formular el nostre projecte com a país que no pas diluir-lo tàcticament davant d'una pretesa situació adversa. La situació no és tan adversa en aquest sentit. Mirarem d'escatir-ho i explicar-ho millor en el proper debat.

Estem ja a l'equador de la legislatura, el balanç de la gestió és fortament negatiu, i en la nostra opinió incapacita el Govern..., perdó, de forma ben significativa per defensar els interessos del país i per resoldre els problemes concrets dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya.

En primer lloc, senyor president, el seu Govern ha perdut la credibilitat, i, en segon lloc, vostès no han aconseguit per a Catalunya ni més poder, ni més diners.

El seu Govern té com a normes d'actuació permanent la inestabilitat i la provisionalitat; mai no havíem vist tants canvis de Govern. He estat comptat els consellers afectats, d'entrada i sortida, i són una bona colla, i encara n'hi haurà més. L'anunci sovintejat de nous canvis afecta, sens dubte –jo crec–, la credibilitat dels consellers en situació provisional.

Recordem que encara hi ha una remodelació pendent, i em pregunto si existeix, enlloc com aquí o tant com aquí, un govern provisional permanent? El president Pujol va declarar que ell ja no governava tant com abans, i aleshores no sabem ben bé qui dirigeix i qui coordina. Ho sabrem algun dia?

Tenim la impressió que els canvis de govern no responen a l'interès de millorar la gestió concreta, sinó a necessitats de restablir els equilibris entre els partits que componen la coalició. La crisi del passat gener va veure, a més, un canvi radical en la forma de governar: es creava la Conselleria en cap i el president ens deia que volia centrar la seva tasca en les grans reflexions de futur i la presència espanyola i internacional de Catalunya. Ja li he dit moltes vegades, senyor president, que crec que aquest paper vostè el sap fer i l'ha de fer, però coincideixo també amb vostè, senyor president, en què la seva etapa de governant ha passat.

El que sí que discutim és que aquest canvi radical en la forma de governar exigia molta més..., molt més que la redacció a corre-cuita d'un decret de delegació temporal permanent; temporal diu la Llei, senyor conseller de Justícia, i és temporal permanent perquè dura fins al

final; exigia una llei, o si es vol la modificació de la llei, i un referendament parlamentari, però no ens entretinguem en això, perquè al cap i a la fi, president Pujol, permeti'm que li digui, l'any Mas ha estat molt pitjor que l'any Pujol: l'any 2001 ha estat pitjor que l'any 2000.

L'any 2000, tot i que vostès no governaven gaire –i els reclamàvem que ho fessin–, era el primer any –i això tenia la seva lògica i tinc experiència d'això. Es va caracteritzar, tanmateix, per una voluntat d'acords institucionals en grans temes: recordem l'audiovisual, o l'ordenació territorial. L'any 2001 no sols no es cerquen acords, ni tan sols les converses anunciades per vostè sobre immigració –que no s'han produït–, sinó que els acords del 2000 es tiren enrere –com hem vist en l'ordenació territorial i com estem veient en temes de l'audiovisual. Això sí, des que tenim conseller en cap, veiem més contractes d'assessorament i imatge, més despesa propagandística, i més enquestes al servei del Govern.

I, en canvi, no hem vist la voluntat d'esmena de la manca de transparència del Govern pel que fa a les irregularitats i casos de corrupció que s'han anat coneixent en aquells dos anys: el cas Treball, el cas Turisme o el cas Olé. De fet, president, mai no hem sentit cap manifestació autocrítica davant de fets com aquests, i n'hi ha hagut bastants en els darrers vint anys.

Per elevar la moral pública no cal tan sols treballar per impedir que succeeixin casos com aquests, cal també reconèixer els errors quan es produeixen i extreure'n les adequades conseqüències.

En resum, vostès no han aconseguit per a Catalunya ni més poder, ni més diners, i això era el nucli del seu compromís programàtic, senyor president: ni una cosa ni l'altra, i, si m'«apuren», ni poder, ni diners, ni massa respecte. O com qualificarem el vergonyós episodi de les plaques de matrícula, que fa que succeeixi en aquest país alguna cosa que no succeeix a Itàlia o a la República Federal Alemanya, on tots els cotxes porten els seus distintius autonòmics i ciutadans? Aquí, ara tornarem, haurem de tornar a fer la lluita per la «GI», de Girona, que va ser una lluita, en fi, quasi èpica. Com qualificar la necessitat de donar xecs en blanc a pressupostos que ni tan sols es coneixen? Vostès ja han dit que sí al pressupost general de l'Estat, que encara no coneixen del tot.

Com pot ser el pacte humiliant per a vostès com a força política, per a vostès com a Govern i per a la Generalitat com a màxima institució del país? Tenim avui més poder?: no! Han augmentat significativament les transferències?: no! Les anunciades lleis d'estabilitat pressupostària suposen més autogovern?: no! –i agraeixo al senyor president que avui m'ha contestat la carta sobre aquesta matèria, estic perfectament d'acord que hem de reaccionar rotundament sobre aquesta qüestió, no és només que tinguem menys autonomies financeres, que tenim menys autonomia *tout court* que diuen els francesos, menys autonomia política.

De més poder, ni parlar-ne!, i, de més diners... Sobre el finançament ja vàrem tenir un debat i no cal reproduir-lo, en fi, més temps hi haurà per parlar-ne, però deixi'm

que recordi dues dades. La primera, les seves previsions no es compliran, si no és que pugen els impostos i que augmenti el nostre endeutament, cosa ben difícil amb les lleis d'estabilitat pressupostària que se'ns anuncien.

I, segona, de les quinze comunitats autònomes del règim comú, ocupem el lloc onzè del rànquing en pesseïtes *per capita*, i de les cinc comunitats de l'article 151, que són les que tenen més competències —els ciutadans del carrer potser això no ho saben, però som de les cinc que tenen més competències—, ocupem el quart lloc en aquest rànquing. I vostès diuen que se senten satisfets? Sorpresa! No n'haurien d'estar, de satisfets! Tan satisfets estan que van votar aquí, al Parlament, una resolució presentada pels seus socis del Partit Popular de Catalunya, que deia literalment: «El nou model de finançament autonòmic preveu per a Catalunya un nivell suficient d'ingressos i de dotació financera adequada a les competències assumides, la qual cosa permet millorar l'autogovern amb plena capacitat política». Fixin-se bé: «nivell suficient», «dotació adequada».

Si tenim prou ingressos, per què la dotació per plaça pública d'escola bressol és tan baixa? Si tenim prou ingressos, per què les polítiques actives d'integració dels immigrants van a càrrec dels ajuntaments, de fet? Si tenim prou ingressos, per què no rescatem peatges? Si tenim prou ingressos, per què la comunitat de Madrid ens supera tant i tant en quilòmetres de xarxa de metro? Vostès sí que potser han arribat al sostre, però no tenen cap dret e posar límits a les ambicions del país. Vostès no poden fer ni una passa més, i, en canvi, Catalunya necessita un gran pas endavant.

Senyor president, la raó bàsica del fracàs del seu projecte, en aquests dos darrers anys i especialment en el darrer, rau en la seva feblesa política a partir del març de l'any 2000. Vostès depenen, aquí, del Partit Popular, mentre que el Partit Popular no depenen, allà, de vostès. El resultat de les eleccions del Parlament de 1999 ja els deixava en situació precària, i el resultat de les eleccions generals del 2000 va desequilibrar definitivament aquesta situació. I vostè es va entestar a no canviar de política ni d'aliats, tot i que no li van faltar propostes en aquest sentit.

La feixuga hipoteca del suport parlamentari del Partit Popular de Catalunya en aquesta cambra ha estat lliurement assumida per vostès: mai no van voler contemplar qualsevol altra opció. Això fa que avui no puguin defugir la seva responsabilitat; la hipoteca del Partit Popular és un pèssim negoci per a Catalunya. La seva situació és tan precària que ha arribat fins al punt que CiU avalés el Pla hidrològic nacional, després d'haver votat en contra en aquesta cambra, la pitjor agressió al nostre territori i al nostre medi ambient dels darrers vint anys: la pitjor. Confio encara que la Unió Europea bloquejarà el danys que es vol causar a les Terres de l'Ebre.

Deixi'm, encara, senyor president, abans d'acabar, fer una ullada a un darrer capítol, que és el capítol dels seus incompliments. Incompliments amb els seus compromisos, compromisos adquirits davant la cambra al llarg del debat de l'any passat; compromisos aprovats aquí amb els vots del seu Grup Parlamentari. Què se n'ha fet

del compromís d'instituir el Consell de Seguretat de Catalunya? Què se n'ha fet del compromís d'adoptar, en el termini de sis mesos, un pla de millora del funcionament de l'Administració de Justícia? Què se n'ha fet de la titularitat dels aeroports catalans i dels aeroports d'interès general a Catalunya, del seu traspàs i del model de gestió compartida amb ajuntaments i entitats socioeconòmiques? Tot això són acords presos aquí. Què se n'ha fet, del Pla per reduir la mortalitat per accident de trànsit, que s'havia de redactar en el termini d'un any? Què se n'ha fet, del procés de desplegament territorial d'un servei d'urgències domiciliàries, derivat del Pla de salut mental de Catalunya? Què se n'ha fet, del pacte local per a la nova ciutadania, per cert?

Els recordo literalment el compromís: «Impulsar un pacte local per a la nova ciutadania, amb la participació de totes les administracions i els agents socials per a garantir els recursos i les competències necessaris a totes les administracions catalanes, a fi que puguin aplicar polítiques efectives de rebuda i d'integració d'immigrants en matèria d'habitatge, ensenyament i assistència social econòmica, laboral, cívica i cultural.» Ja saben que aquí no ens hi parem per poc, eh?, quan fem un acord: hi va tot, però, és que no hi ha res, de tot això! Què se n'ha fet de tot això? Que, per cert, no era el seu Pla interdepartamental, era molt més rigorós, molt més ambiciós, molt més participatiu i més concertat... Recordin que el dia 6 de novembre o el 4 de novembre —crec que va ser— els vam emplaçar sobre aquest tema des de Manlleu, prop dels anomenats «pisos d'en Garcia» —no sé si els ha visitat, el senyor president, crec que sí..., al llarg de vint anys, segur!, però no cal anar a Estònia per veure misèries, no?

Què se n'ha fet, del compromís de finalitzar de manera urgent la reforma de l'atenció primària, especialment a la ciutat de Barcelona? Què se n'ha fet, del compromís d'impulsar una política de medicaments genèrics? Per què no els promouen? Estem un altre cop davant de la seva política de feblesa davant dels poderosos? Això que hem vist repetir darrerament, el que està de moda són els gestos d'autoritat: autoritat amb l'alcalde de Llagostera, autoritat amb els menors, endurim la Llei del menor. Vostès han sentit la flaire que en el món hi ha inseguretats i pensen que s'ha de reaccionar encarant i endurint totes les mesures que ja estaven més o menys en marxa.

Doncs ara aquí, en fi, a aquest alcalde li diem que no, li enviem tants mossos, centenars Mossos d'Esquadra perquè no pugui dir que sí. I ara la Llei del menor, la pujarem, però jo no tinc notícia que tot això hagi servit, de moment, és clar, per millorar el servei elèctric o per millorar la tranquil·litat al carrer, o per millorar la situació d'aquests centenars de nanos que corren pels carrers de Barcelona i que ho fan perquè els centres d'acollida de la Generalitat —com el senyor Guàrdia sap ben bé—, no donen l'abast, no donen l'abast per acollir els menors. I ara, ara està de moda, doncs, la mesura, l'enduriment de les mesures. Em sembla que és en aquest cas una actitud que té més de tàctica que no pas de fons —ho espero, a més, perquè no serviria de res un enduriment que fos purament formal.

Què se n'ha fet, del compromís de finalitzar de manera urgent la reforma de l'atenció primària, especialment

a la ciutat de Barcelona? Què se n'ha fet, del compromís d'impulsar plans de formació conjunta entre els professors dels dos cicles d'educació infantil? On és el Pla 2001 - 2004 per la reindustrialització cultural i el foment de la creació cultural? Està potser esperant un nou conseller, senyor Vilajoana?

Què se n'ha fet, del compromís de resoldre el greu problema del dèficit acumulat que tenen la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials? On és el contracte-programa? Per cert, què pensem fer amb el director general, que va ser nomenat pel Govern amb l'acord del Consell d'Administració, que havíem votat aquí per majoria qualificada? Seguirà? No seguirà? Què se n'ha fet, del compromís de reforçar i prestigiar el model de formació professional a Catalunya? Potser aquesta és la més important de totes les preguntes que se li hauran de fer avui i en propers debats.

President, què se n'ha fet, de tot això? Ha complert els seus compromisos? Té la impressió d'haver complert? Per què serveix el Parlament si les seves resolucions –perquè són resolucions del Parlament, no són temes del seu programa, això és un capítol que ja tocarem; no, no, són resolucions del Parlament–, per què serveix el Parlament si les seves resolucions mereixen aquest respecte? No em diguin que és un problema de recursos, ja els he recordat que vostès han afirmat emfàticament que ja en tenen.

Aquesta és la qüestió avui i aquí: quina credibilitat pot tenir el seu Govern, en res del que proposi? No ha quedat ja prou clar l'esgotament del seu projecte? Per què no compleixen el que diuen i el que voten? Han fet del seu vot, aquí, sobre l'Ebre, un paradigma a imitar? Votem això i després fem el contrari. No ha quedat ja prou clar que no només no milloren la seva gestió, sinó que són capaços, fins i tot, d'empitjorar-la, del primer any al segon? Que aquest segon govern, tal com es veia a venir, des del mes de gener, seria pitjor que el primer? No ha quedat ja prou clar que les seves aliances no són bones per a Catalunya, que no en traiem res? No ha quedat prou clar que el seu pacte amb el PP no sols els limita avui, sinó que els limitarà també demà, perquè s'estén en els anys a venir? Una de les coses que em tenen més preocupat és aquesta mena de venda en el mercat de futurs dels vots de l'any 2004: això no ho havia vist mai.

Els diputats de Convergència a Madrid van dient: «Ja sabem que ens maltracteu ara, però ja veureu, ja veureu, l'any 2004, quan hi hagi noves eleccions, no us votarem.» I, per tant, estan venent vots en el mercat de futurs, això no s'havia vist mai, no?, a canvi de res.

No ha quedat prou clar que sense una política d'amplis acords a Catalunya, els nostres avenços, quan es produeixen, són mínims, que l'únic horitzó, que el seu únic horitzó, és el de qui dia passa, anys empeny? El Govern demana temps. Doncs, bé, Catalunya no vol, ni pot, perdre més temps, president. Com a Partit poden fer el que vulguin; com a Govern, no. Fins i tot sembla que s'hagin repartit els papers, electoralment parlant, entre el Partit Popular de Catalunya i vostès. En fi, ho sembla, dic, perquè, vostès –em sembla que els ho han dit–, en aquest pacte que van tenir el mes de juny –que em

penso que va ser un pacte secret, que tothom va saber, perquè va sortir als diaris al dia següent i, a més, en portada– hi havia un recolzament del senyor Rajoy al senyor Mas. Diu que és un senyor amb el qual es tenen unes converses «ejemplares y modélicas» –va dir– i que han demanat als seus amics del PPC que ells es dediquin a esgarrapar vots al PSC en el cinturó, cosa que, per altra banda, és molt coherent amb unes paraules molt inquietants del president Pujol, aquest estiu, a l'Escola de Joventut de Planoles, quan va dir: «No tingueu por, jovenets; no tingueu por, encara podem guanyar», diu, «perquè el vot anticatalà», va dir, «sí, que abans votava el PSC, ara no el votarà». I jo em pregunto: on anirà, aquest vot, senyor Pujol? On l'han instruït d'anar en aquest nou repartiment de tasques que tenen?

Acabo, senyor president. Senyor Pujol, voldria fer-li una darrera pregunta: pensen seguir així? Pensen que, d'aquesta manera, estan servint el país? Catalunya no es mereix el Govern que té, però en el sentit real –en el sentit real–, no en el sentit metafòric. Catalunya es mereix un bon govern.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

El president

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat. *(Pausa.)* Esperí's un segon, senyor president

El president de la Generalitat

Sí, sí; ja m'espero.

El president

Prego silenci, si us plau. Moltes gràcies. Té la paraula, president.

El president de la Generalitat

Bé, senyores i senyors, entenc que, amb tota lògica, el representant del PSC, el senyor Maragall, ha fet el discurs que corresponia, no?, que és el de dir que ho fem tot molt malament, etcètera. Bé. I, per altra banda, evidentment, doncs, jo crec que saltar..., fer veure –perquè sé que no és així–, fer veure que no havia entès el que era el discurs nostre d'ahir, el discurs meu d'ahir, no?

Jo, ahir, vaig intentar orientar el discurs en tres sentits, no? Primer: el Govern governa. Tot aquest, diguem-ne, discurs constant: «No hi ha Govern, no hi ha Govern; no es governa, no es fa res, no es fa res...» Això no s'aguanta. És a dir, jo, abusant de la seva paciència, evidentment, vaig fer un discurs molt llarg, però és que, entre altres coses, volia dir que el Govern governa. Governar, en primer lloc, perquè fa coses, perquè, és clar, de vegades es diu: «Oh, discurs de gestió», però, escolti, és que la primera obligació d'un govern és gestionar; la primera obligació d'un govern és gestionar, eh?, i fer coses, les coses que interessa que es facin, no? A part que, de tota manera, no totes les coses que està fent el Govern en aquests moments, doncs, són coses, per dir-ho així, d'allò que, una mica pejorativament, injustament, se'n diu «d'estricta gestió». Però, ahir,

doncs, i encara que fos –ho repeteixo– allargant-me molt, parlant de les iniciatives científiques, de les tecnològiques, de les residències de gent gran, del que sigui, de les comunicacions, dels regadius, vaig explicar, fins a l'excés, per dir-ho així, tota una sèrie de coses constants que es fan.

Vaig dir –i em vaig equivocar–, per exemple, que nosaltres podíem inaugurar una escola cada deu dies, i resulta que, el curs 2000-2001, se n'han pogut inaugurar cinquanta-set, que vol dir més que setmanes no té l'any. I això és governar, i és la primera obligació, és el que ens demana el país. Ens demana, el país, no discursos, diguem-ne, més o menys vaporosos, etcètera, sinó que ens demana el país que anem governant i fem les coses que el país i la gent, les persones concretes –aquest, l'altre, l'altre, l'altre i l'altre– necessiten. I això ho hem fet i, a més, no pas –ho repeteixo– amb coses petites, amb coses conceptualment importants, amb coses de risc polític, o bé amb coses que, encara que estiguin dintre la línia del «fer coses», que és una cosa que sembla que mereix un judici pejoratiu, són molt importants.

Sempre s'ha dit: «L'obra màxima del Govern de la Generalitat ha estat l'Eix transversal». No, senyor. Després de l'Eix transversal, hi ha hagut una cosa, que és el metro del Baix Llobregat, que representa molts més diners –molts més no; més diners que l'Eix transversal. I jo pregunto: la gent de Sant Boi, ho valora, això, o no valora que es faci el metro del Baix Llobregat? Això es valora o no es valora? Això és Govern o és un passatemp? Això és una cosa innòcua o què?

Bé. Però, és clar, no és la més important, la del Baix Llobregat. Més important, molt més, és el Segarra - Garrigues, que, a més, no és gestió, purament –no és gestió, purament. Molt més important és el Segarra - Garrigues, i qui digui que no és que, realment, no s'ha llegit res. És el Segarra - Garrigues. I això és o no és obra de govern? Perquè fa moltes i moltes dècades, moltes dècades, moltíssimes dècades, que els pagesos d'aquelles comarques ho estan esperant. I això, despectivament, que el Govern tira endavant amb l'oposició de tanta gent, després d'haver superat l'oposició del seu Partit a l'embassament de Rialp, per exemple (*remor de veus*), després d'això, després d'això, això és obra de govern o no és obra de govern? Sí, sí, després d'haver superat aquesta oposició. Això és obra de govern o no és obra de govern? Obra d'estar per casa o és una obra realment important d'aquell que marca el futur de les generacions?

I, més encara, ja que els agrada sempre parlar tant del metro: un metro de 240.000 milions de pessetes! I aquesta sí que era l'obra més important, des del punt de vista d'inversions fetes directament per la Generalitat. Això és obra de govern o no és obra de Govern?

Per tant, per tant, per tant... No, escolti, si, quan més xivarri fan, més veig que vaig bé. (*Rialles i forts aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Bé. Però segona cosa: en el discurs meu d'ahir, hi havia una segona línia, important –en la qual vaig voler insistir molt i que, a més, es va recollir, fins i tot, en un document en què diem: «Set eixos i seixanta propostes concretes de futur»–, en el que és el projecte de futur,

no? I ha estat, per això, tanta insistència en el lligam entre indústria i universitat, amb la competitivitat, amb les infraestructures –una altra vegada, els regadius... Què més obra de futur és que el regadiu, que, en realitat, no en trauran fruit fins d'aquí a deu o dotze anys? I què és més important, de cara al futur, que posar l'accent en les infraestructures de l'*stick*, o en aquesta voluntat d'estar present en l'espai científic i tecnològic europeu? O bé la política de l'aigua, tan conflictiva com vulguin, què és sinó política de futur? I, després, també aquesta apel·lació a la nostra relació internacional amb Àsia, amb Sud-amèrica, amb Europa, totes aquestes coses que ahir vaig plantejar..., què és això sinó política de futur? I plantejar-nos a fons, de la forma que fem, tota la qüestió d'ensenyament amb aquest concepte que ja comença amb les llars d'infants i acaba amb la recerca, passant per la formació professional i el batxillerat, i tot el que vulguin..., què és sinó política de futur? Perquè és aquí, és una gesta, per dir-ho així, del que serà el futur del país, de Catalunya i de la gent del país, no?

I, bé, evidentment, doncs, hi va haver –després m'hi referiré– altres elements del meu discurs –concretament, la negociació amb Madrid... Però el que li voldria dir és una cosa: no s'equivoqui; aquesta referència que els governs sols no podem tirar els països endavant no és d'ara. Això que diu: «És que ara, com que vostè té la sensació, en fi, que el Govern no podrà...» No és d'ara, és de sempre. Jo, ahir, en un punt de..., hauria pogut escriure l'article d'una manera diferent, i, en comptes de dir: «L'any 1980, Catalunya va fer una opció en la línia del treball, de l'esforç, etcètera, etcètera, etcètera, saltant-se tota la temptació que hi havia de la demagògia, de l'alegria, de la frivolitat, de la inconseqüència, que era molt gran en aquell moment», hauria pogut dir... Ara l'hi dic; sobretot, ho va fer Convergència i Unió, que és per això que va guanyar les eleccions de l'any 80; no les vam guanyar pel programa polític, perquè vostès el podien tenir tan bo com el nostre, i més brillant, i més lluent, i més, més captivador, encara que, realment, probablement, menys sòlid, però el que passa és que nosaltres, tot d'una, vam dir: «Escolteu: hem fet una sèrie... Ara hem de canviar la manera, hem de tornar a allò que ha fet la grandesa del país, que és la moral de l'esforç i la moral del treball, i la moral de la responsabilitat».

No somriuguin. El millor article electoral que jo he escrit a la meua vida és un que es diu *Sant Pançaç, doneu-nos salut i feina (rialles)*. No somriuguin, perquè això ens va donar... No, no somriuguin, que ens va donar la victòria. Perquè la gent, la gent va dir: «Home, això que diu en Pujol, que en aquest país hem anat endavant no a base de jugar a la rifa, ni de jugar a les “quinieles”, no a base d'esperar, diguem-ne, que ens ho donin tot fet, no a base, en fi, de parar la mà, sinó a base de l'esforç...» És allò que jo deia: els meus avis, a la seva imatge de Sant Pançaç, mai no li van demanar ni diners, ni sort, ni tan solament seguretat; li van demanar salut i feina. I, això, nosaltres ho vam dir l'any 79 i l'any 80, i ens va donar la victòria l'any 80; no el nostre programa.

Doncs, bé: si això ho fèiem l'any 80, per què no ho podem fer ara? A més, ho hem fet sempre. El que passa és que ara, a vostè, li pot interessar fer veure que això

és nou per dir que és un fet que marca no sé quina inflexió, etcètera. No, no, escolti: si ho hem fet sempre, si sempre hem pertangut, per dir-ho així, una mica, a una certa tendència ingènument moralista, des d'un punt de vista polític.

Per tant, nosaltres som on érem i seguirem apellant a això: que la demagògia, l'alegria, la frivolitat, la facilitat, donar-ho tot fet, comptar només amb els drets i mai amb els deures no porta els països endavant, per bons governs que poguessin tenir, i sí que, en canvi, pot portar a aquesta actitud oposada, que sempre –també ara, evidentment– hem mantingut.

Això era especialment important. Jo vaig fer referència al que està passant a Europa –i que, poc o molt, també passa aquí–, però jo crec que aquí nosaltres tenim uns certs avantatges. Jo crec que aquí i diria en el conjunt de l'Estat, perquè, probablement, degut que tot plegat aquí, a casa nostra, és més jove –amb «més jove» vull dir més nou, vull dir que fa menys que tenim la democràcia, que fa menys que tenim l'autonomia, que fa menys temps que ens hem posat a to des del punt de vista econòmic, des del punt de vista social, que podem anar pel món traient més pit que no pas abans, tots plegats... Això fa que, davant, diguem-ne, d'aquesta mena de passa que hi ha d'una certa tristesa, això que els francesos en diuen la *morosité*.

Davant d'això, nosaltres tenim més capacitat de reacció, perquè tenim un capital d'illusió menys contaminat, i això passa en el conjunt d'Espanya, no únicament a Catalunya, però hem de ser amatents, hem d'estar vigilants, perquè, si això passa –és una malura que s'ha instal·lat a Alemanya i s'ha instal·lat a França, segons diu en Rau, segons diu en Schily, segons diu en Jack Lang, etcètera, etcètera... Bé, també se'ns pot instal·lar aquí a casa nostra, no?, i, per tant, hem de vigilar, i jo hi volia fer una especial referència, perquè, en canvi, per altra banda, Catalunya és un país que no disposa de tots els instruments de què disposen Alemanya, França, Bèlgica, Holanda, etcètera, etcètera, ni Espanya. necessita un sobreesforç; l'ha necessitat sempre; sempre ha necessitat un sobreesforç de la gent per tal de tirar endavant, perquè sempre l'ha tingut poc o molt, i ara també el tenim, encara que molt menys que abans, però tenim un cert dèficit de poder públic –ahir dèiem de capital públic, no? de capital d'infraestructures, però també de poder públic polític. Per tant, necessitem més aquest sobreesforç. I d'aquí, doncs, que nosaltres hàgim volgut, que jo ahir volgués insistir –i vull insistir-hi aquests dies– en tot això.

Bé, un altre dels temes que vostè ha plantejat en el seu discurs, senyor Maragall, fa referència a si ens en sortim prou bé o no ens en sortim prou bé en un altre dels punts que vaig tocar jo ahir, que és el de la negociació amb el Govern central, i, per altra banda, veure que se'n treu, d'això. Home, jo ja he dit –ho he dit sempre– que aquest acord de finançament no és definitiu, però sí que he dit que és molt millor que el que teníem abans, i, sobretot, és molt millor que el que vostès sempre ens havien ofert, perquè, és clar, quan vostè diu: «Vinga, va, anem plegats», escolti: per què? Per tornar a tenir el 15% de l'IRPF amb topall? Perdoni, això no m'ho invento, oi? Això, tots vostès saben que vostès no van

voler que es passés del 15% de l'IRPF amb topall, eh? Vostès ho saben. No vagin dient que així, que així, perquè és així. Escolti: si només cal anar a les hemeroteques.

I, per altra banda, es clar, diu: «És que nosaltres hem d'apuntar alt». Bé, però apuntar alt, amb vostès, pel 15% de l'IRPF? Apuntar alt, amb vostès, pel que ha estat la seva posició sempre que s'ha plantejat el tema del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya? Apuntar alt, amb vostès, perquè es repeteixi la jugada que es va produir fa dos dies en la qüestió del Tribunal Constitucional? Quina credibilitat mereixen les seves propostes i la seva proposta d'ara mateix, quan en realitat nosaltres podem aportar tot un gavadal, tot un cabàs de coses que són de referències d'aquestes?

Ahir jo vaig ser molt discret –perquè vaig ser discret, vaig ser modest, vaig ser-ho–, però quan jo deia que l'acord García Añoveros - Trias Fargas, que hauria sigut molt millor es va fracassar per... –ho vaig dir clar– per l'oposició. Però l'oposició vostès saben qui era, oi? Era el PSOE, i el PSC. Aquell acord se'n va anar en orris, es va ensorrar –aquell acord, que potser els diputats més joves de la cambra ja no el coneixen directament, es va ensorrar– per l'oposició de l'oposició, que eren el PSOE i el PSC, que quedi clar, això. Per tant, a on ens convida a anar, vostè, senyor Maragall?

Per altra banda, quan diu: «Home, és que, doncs, hi ha d'haver segons quina mena de pactes...» Amb qui? Amb el senyor Caldera? Amb el PSOE, que diu que els temes d'Espanya s'han de resoldre entre el PSOE i el PP perquè representa el 80% de l'electoral espanyol? El senyor Caldera i el PSOE diuen això. I després vostès ens critiquen si nosaltres per no sé quina carretera o no sé què, o alguna altra cosa, pactem amb el PP. Però vostès hi pacten per les coses de fons, per les coses que determinen l'estructura de l'Estat, per les coses que realment... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Prego silenci, si us plau! Prego silenci!

El president de la Generalitat

Bé. A part que vostès, de vegades, fan pactes –i com que suposo que ja tindrà ocasió de parlar-ne en algun altre moment, del Pla hidrològic–, no li contestaré; però només li vull dir una cosa: nosaltres teníem un pacte amb vostès, que se'n deia el pacte de l'aigua. Nosaltres teníem un pacte amb vostès. Nosaltres, el PP i el PSC, teníem un pacte, el 25 de juliol del 2000, que, a més, hi va haver una resolució del Parlament que vam votar Convergència i Unió, PSC i PP, sobre l'aigua. I vostès això s'ho han posat al clatell, i, en realitat, no se n'ha parlat més i han canviat radicalment de postura. Per tant, és clar, amb els pactes que es puguin fer, també, hi hauríem d'anar molt i molt en compte.

I que nosaltres tenim contacte amb la gent de Madrid, del PP, també del PSOE tant com podem. Vàrem intentar, tant com vam poder, negociar, parlar, discutir, tenir canvis d'impressions, i en vam tenir –i l'Homs els ho podria explicar millor que no pas jo, doncs–, per exem-

ple, amb en Jordi Sevilla i amb tota la gent del PSOE de cara al daixò, de cara al finançament, perquè ens interessava. I, a més, estem contents que sigui així. I estem contents, per cert, que vostès també participin d'aquest acord. Ens interessava que el PSOE, i vostès també, evidentment –no em diguin que no, ja ho veurem quan votaran, ja ho veurem, doncs–, que ens interessava que vostès hi participessin.

I, per tant, nosaltres tenim naturalment aquest contacte. I el senyor Mas parla amb el senyor Rajoy... És clar que parla amb el senyor Rajoy! Amb qui ha de parlar si no? Per parlar de què? Per parlar de què? Perquè això no ho ha dit: per parlar del tema de la immigració. Perquè nosaltres reclamem una actitud més clara per part del Govern central i, també, perquè ens traspassi aquelles competències que en part ens corresponen, però que, a part de correspondre'ns, necessitem per tal que realment puguem ser, tots plegats, més eficaços en el tractament d'aquest tema tant i tan difícil, tant i tan delicat.

Si ahir vaig poder fer un discurs tan llarg, malgrat que vaig fer un gran esforç per escurçar-lo, reeixit, perquè podia ser molt més llarg, és perquè realment estava en condicions d'explicar el que fèiem i el que era el compliment dels nostres compromisos, molt extensament i d'una manera, diguem-ne, positiva. I, si m'ho permet, i ara sí que esperem que sigui modest, brillant –brillant vol dir, potser, avorrit; però, en tot cas, brillant quant al contingut. Aquell és un contingut indestructible el que es va dir ahir. Això hi és. Això són realitats. Ara, que vostè em digui: «Escolti, això no s'ha fet...» Hi han coses que no sempre es pot fer tot el que es vol fer, ni sempre tot es fa en el moment que l'oposició demana que es faci. Per exemple, què li diré...? La Llei de seguretat no l'hem feta encara, però està molt a punt d'entrar al Parlament. I aquí, per exemple, tinc la llista llarga de les coses incomplertes, però, sobretot, de les complertes, i, realment, podria afegir, a tot el que vaig estar dient ahir en el meu discurs, moltes i moltes coses.

I, bé, això és tot el que li volia dir, doncs, de cara a aquesta seva primera intervenció. Permetin-me... (*Pausa.*)

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el capital d'il·lusió segurament que el devem compartir, encara que n'hi han de diverses menes, no? Només hem insistit en el tema que el pessimisme que vostè veu en la societat, potser s'està més en el subjecte que en l'objecte; és a dir que nosaltres no veiem aquest pessimisme, que nosaltres no veiem aquesta manca d'il·lusió i que nosaltres no veiem aquesta manca de generositat a la qual vostè es refereix quan es queixa com a responsable polític d'estar sol en una idea de país que la societat no segueix.

Ha parlat molt del finançament, millor que el de fa deu anys, segur, només faltaria, per descomptat, no? Però,

escolti'm una cosa, a veure, com no ha de ser que el 15% de l'IRPF sigui menys que el 30%, si per arribar al 30% s'ha de passar pel 15%? (*Remor de veus i rialles.*) És clar, és fantàstic això. Ara ens diu: «Vostès ens van oferir el 15% i amb topalls!» El 15% i els topalls són de l'any 91!

Miri, senyor Pujol, vostès, fa cinc anys –fa cinc anys–, els van donar l'IRPF. I passa una mica com en aquella paràbola àrab que un senyor que no sabia què fer per fer ploure, diu que rentava la roba i després l'esbandia i després la penjava i li deien: «Escolti, per què fa tot això si d'aigua n'hi ha tan poca?» Diu: «És que sempre que penjo la roba plou.» Doncs, vostè fa una mica el mateix: s'asseu al costat de l'aixeta, com diu vostè, perquè, a més, ho ha defensat, això de l'aixeta, no? I, a part que..., dit sigui a part, que Catalunya és de les poques comunitats autònomes d'Espanya on hi ha llocs que obrint l'aixeta l'aigua que surt no es pot beure i, per tant, te l'has de comprar al *colmado*, hi han poques comunitats autònomes d'Espanya on això passi, vostè s'asseu al costat de l'aixeta... (*Veus de fons.*) Poques, poques, Homs... S'asseu al costat de l'aixeta i diu: «Ja rajarà.» I al cap d'un temps, doncs, li diuen: «No, no, li donem l'IRPF.» I li van donar l'IRPF, fa cinc anys, en el Majestic i va tornar a casa seva, i abans d'arribar a casa seva ja va sentir per la ràdio que deien: «*Como tenemos capacidad normativa, el Gobierno central, bajamos el tipo impositivo.*» «*Mecachis!*, ara que ens havien donat l'IRPF ara ens l'han baixat!» Abans d'arribar a casa ja sabia, pobre!, doncs, ja havia trobat que no havia fet un bon negoci, no?

I ara, al cap de cinc anys, els han dit: «No, no, escolti, no tinguin por, perquè ara ens en penedim d'allò de fa cinc anys. Sap què...? Els donarem la capacitat normativa. Ara els donarem els seus impostos i facin el que vulguin.» I diu: «Ara ens hem firat...!» Tornen a casa contents i abans d'arribar a casa senten a la ràdio que diuen: «*Prohibido el crédito.*» Diu: «Com, com? Què ha dit?» Diu: «No, no, que ara *tienen que subir los impuestos obligatoriamente porque el crédito ya no...*» Ja no et pots endeutar, ja no pots finançar! (*Rialles.*) De manera, senyor Pujol que a vostè li han fet el mateix, dos vegades: fa cinc anys i un altre cop ara. I, per descomptat que, l'Antoni Castells –el qual ell no ha citat, encara que sé que hi té confiança– ha fet uns números –que jo me'n fio molt, també– que diuen que segurament si hi hagués hagut un creixement vegetatiu –vegetatiu– tindriem més que el que vostès estan fabulant que diu que tindrem, eh? Tot i que això que fabulen que diu que tindrem és la quarta o la quinta part d'aquells 600, 700, després 400.000 milions que deien que havíem de tenir.

No han tingut cap èxit, senyor Pujol, ni amb els socialistes en el seu moment, probablement –encara que aquells van ser els primers que van obrir l'aixeta, precisament, amb el 15%–, ni després amb els populars; amb els populars han tingut molt poca sort, perquè tenen al davant un president que no hi creu en tot això, i que sempre que fa un pacte després li reca, com diem aquí, li sap malament. I quan torna a casa fa alguna cosa –que sempre té maneres de fer-ho– per incomplir l'esperit d'allò que havia pactat.

Senyor Pujol, Catalunya no està ben servida amb aquesta situació, i nosaltres entenem la seva incomoditat i el seu pessimisme i la seva inquietud, però Catalunya no està ben servida en aquesta situació. I li ho hem dit i li ho repetim: no és només que el Govern vagi malament. Jo no he dit que el Govern, primer, anés malament. He dit que el primer Govern va anar malament perquè tots els primers governs sempre van malament, o sigui, triguen una mica a fer-se, però almenys tenia il·lusions compartides, precisament. I tots els que tenien il·lusions compartides van marxar: el senyor Trias, el senyor Triadú, el senyor Duran, que el tenim allà assegut com a diputat ras i curt. (*Rialles.*) Doncs, escolteu, el senyor Duran va fer una comissió, la Comissió Roca, que va proposar un acord que la senyora Gispert ignora. La senyora Gispert ara diu que ha de córrer Catalunya per saber què passa amb això de les vegueries perquè no sabem què són.

Però, escolti, en aquesta cambra, que es respectable, em penso, es va prohibir durant un any a tots els grups de tenir cap iniciativa sobre el tema de l'ordenació territorial, de l'organització territorial de Catalunya que havia estat mal feta l'any 87 i que ara estàvem a punt de corregir, i vam començar bé, perquè vam fer una comissió amb tots, presidida per en Miquel Roca, en fi, amb l'Enric Lluch, amb els grans geògrafs del país. I aquests van arribar a una cosa molt seriosa, llevat d'aquell annex dels municipis que estava tan malament...

I ara ha tingut la frivolitat, senyor Pujol, de començar aquest any, fa nou mesos, que és quan li vaig dir: «Ja veurem d'aquí a nou mesos què ha fet i què li ha passat.» Fa nou mesos, diu: «No, no, canvio el Govern, els que han pactat els poso fora, poso els de la meua confiança i a cada cosa que aquests diguin que pacten...» Ja hem tingut abans un exemple amb el tema del pacte cultural: cada vegada que hi ha un pacte, president –cada vegada que hi ha un pacte–, a vostè, li sembla que li estan traient poder. I no és així. El poder moltes vegades, senyor president, es guanya pactant. La complexitat no és un pecat, en el bon sentit de la paraula, de la paraula «complicitat». Estar d'acord no és dolent per al país. Vostè és incapaç d'arribar a acords, i tan incapaç és que, aleshores, es permet el luxe de pactar amb aquells que té més lluny. Si és així..., i de casar-s'hi, i de dir-los: «L'any 2004 els seguirem votant, si ara ens donen una respiració que no tenim.» Estan ofegats.

I demanen al Partit Popular una cosa que el Partit Popular no els pot donar, i jo quasi diria que no els ho hauria de donar. Però, en fi, no els ho pot donar, perquè no hi creuen ells en un estat autonòmic aprofundit, caminant cap al sistema federal. No hi creuen, ells creuen... En què creiem, nosaltres? Creiem en una Espanya oberta i plural? No creiem en l'Espanya unitària, del toc de «pito», del *todos igual y el que se mueva, barullo* i càstig..., dominat per un sol senyor d'un sol partit, que té a tothom esverat i espantat. Aquesta és un Espanya petita, és una Espanya menuda, no és l'Espanya que Catalunya ha somiat. L'Espanya que Catalunya ha somiat i que Espanya rarament ha admès, però que està començant a admetre –ho crec–, en el seu esperit, és l'Espanya plural, és l'Espanya de la diversitat, és l'Espanya dels pobles d'Espanya, dels quals parla la Constitució; és l'Espanya de la unió, no l'Espanya de la unitat.

I, bé, senyor Pujol, tot això, a vostè, no li interessa gens, perquè vostè ha basat la seva política en la desconfiança i en el pessimisme i ara, justament, és el moment de l'ambició: qui no plora no mama, qui no arrisca no guanya, qui no té projectes grans no farà grans passos.

I, aleshores, el que està passant és que tenim un govern molt pitjor que el de l'any passat. Li ho vam dir el mes de gener. Li vam dir: «D'aquí a nou mesos, si veiem, en el debat de política general, si veiem que això no va, li posarem una moció de censura.» (*Remor de veus.*) I la hi posem –i la hi posem. Oh, i tant que la guanyarem! (*Remor de veus.*) La moció de censura ja ho crec que la guanyarem, perquè..., escolti'm, serà una cosa important. Perquè –ara ho veig–, en realitat, n'hauríem de fer una cada any, com a mínim. Perquè, fixin-se... (*Remor de veus.*) Que és pot, que es pot legalment..., sí, perquè això vol dir que aquest debat que està molt marcat, diguéssim, per la intervenció del president, com és lògic, pels temps, etcètera, té la contrapartida d'un altre debat en què hi ha un candidat que aleshores ell té la llibertat de parlar sense límit, també, com ahir el senyor president.

Jo no parlaré dos hores i mitja, estiguin tranquils. La setmana que ve o l'altra no parlaré dues hores i mitja, però..., segur que la gent a Catalunya podrà veure una cosa que fins ara no ha vist que és el contrast d'opinions, els dos programes: uns fent de govern i els altres fent d'oposició, i el dia següent, l'oposició fent de Govern, perquè es postula per governar, i el govern fent d'oposició. Això serà interessant i potser ho haurem de repetir.

En tot cas, aquest any les coses no van. Els exemples que vostè ha posat del Segarra - Garrigues tot està per començar en el Segarra - Garrigues. I, a mi, el que més em preocupa del Segarra - Garrigues és que Carles III ja els ho va prometre, o sigui que... (*Rialles.*) Sí, sí..., no és una promesa d'un govern Pujol o d'un govern de qui sigui, no, no... És una promesa que cada règim –no cada govern, cada règim– ha fet: els borbons ho van fer en la Primera República, el carlisme, la Segona República, tothom ho va anar prometent, Franco... I el pobre senyor Viola, una vegada que... –l'Antoni Siurana, el paer de Lleida, se'n recordarà, perquè era jove i va anar en aquell míting–, va prometre..., tenia divuit anys o dinou anys o vint anys i el seu pare li va dir: «Fill meu, vés a veure... Vols saber de política? Vés a veure aquest míting del senyor Viola.» Hi va anar i el senyor Viola va dir: «Pagesos, pageses...» –pageses no ho devia dir– «pagesos, gran notícia: tindrem el canal –lo canal– Segarra - Garrigues.» Se'n va tornar a casa, l'Antoni Siurana quasi plorant va dir: «Pare, pare, he estat en un acte extraordinàriament històric i important.» (*Remor de veus.*) I el seu pare li va dir: «Fill meu, passa cap al "quarto" i aprendràs el que és la política.» (*Remor de veus.*)

De manera, senyor Pujol, que ara no ens digui a nosaltres: «escolteu, escolteu: històric», perquè no és que no ens ho creguem, és que no voldríem que el poble de la plana de l'Urgell tingués un altre disgust. I, per tant, preferiríem fer-ho i no dir-ho, per dir-ho d'alguna manera. I, si no, li ho preguntí vostè a la Cambra de Comerç de Tàrraga, a la senyora Sílvia Felip, i als regants

amb els quals em vaig reunir –que, per cert, vostè no s'havia reunit mai amb tots ells, amb totes les comunitats plegades–, i veurà que l'ambient a la plana de Lleida efectivament és d'esperança, allà sí, en aquest moment, però tenen un rum-rum al darrere, tenen una mena de cosa aquí dintre que els diu que «al tanto, que va de canto», que hi ha hagut moltes vegades que això no ha acabat de sortir bé.

Senyor president, jo no li dic que governi –això, li ho deia el primer any–; ara ja és desesperat: ara li dic que ens deixi governar. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*) Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, breument. Vostè diu: «Home, s'havia de començar amb el 15% per després demanar el 30, no?» És clar. Però és que vostès, al 30, s'hi van oposar. (*Pausa.*) Sí senyor: vostès, al 30, s'hi van oposar. I ens van muntar, a més, vostès i els seus companys del PSOE, unes campanyes sobre aquest tema tan malejat de vegades, tan positiu i tan noble però mal utilitzat de vegades, de la solidaritat, aquí i a tot Espanya, que realment, home, els hauria de fer pensar.

I vostès, els impostos especials, ens els van denegar –els impostos especials que ara no sé què han d'aconseguir, vostès ens els van denegar. O sia que realment potser sí que vostès volien anar xino-xano, però xino-xano, a peu coix i, a més, en pujada i, de tant en tant, rodolant cap avall. (*Rialles en un sector de l'hemicicle.*) Vull dir, realment l'experiència accepta el fet que, al mes de juny del 93, en un acte que devia haver-hi una combinació, potser –i ara ho vull admetre, això, fixi-s'hi bé, perquè a mi m'agrada ser agraït en segons què, quan cal–, de necessitat per part d'ell, però també d'entendre que algun camí s'havia d'obrir... Excepte en allò en què –jo sempre he dit– es va fer un canvi conceptual important, que és el del 15%, després vostès sempre ens han posat, en tot, tots els bastons a les rodes que han pogut; i vull que quedi clar: tots els bastons a les rodes que han pogut.

I tema de l'IRPF. La rebaixa de l'IRPF estava en el nostre programa, no en el de vostès. I després volia dir-li una cosa, i aquesta és la que, en un cert sentit, m'interessa més, perquè, escoltin, nosaltres –i jo personalment– no tenim una visió..., és a dir, no fem una visió..., una versió de pessimistes sobre el nostre país i les nostres perspectives. Si la tinguéssim –si la tinguéssim– no podríem fer les propostes de futur que fem, no podríem dir, per exemple: «Qui volem ser, nosaltres? Doncs com Finlàndia, volem ser com Holanda, volem ser com Dinamarca...» Perquè, clar, si realment fóssim pessimistes seria una follia que diguéssim: «volem ser com aquells», que són els que estan a dalt de tot, estan més amunt que França, més amunt que Alemanya, més amunt que Anglaterra, però el que passa és que són més petits, però com a societat i com a economia, i com a cultura i com a entitat cívica, com a civisme, estan per sobre.

I aquest és el nostre objectiu. I si jo fos pessimista respecte a les possibilitats del nostre país, no proposaria aquest objectiu, perquè la cosa que a mi em fa més angúnia sempre –i també ho vaig dir– és de proposar objectius que no siguin abastables, perquè aleshores creem frustració. Per tant, hi creiem, en això, i hi creiem perquè tenim país. El que passa és que l'objectiu és tan ambiciós –i, per altra banda, nosaltres tenim certes rèmores, evidentment– que si hi ha una desmobilització de la consciència col·lectiva no l'assolirem per bons que fossin els governs que tinguéssim. Simplement això. Però, en realitat, el simple fet de posar allà la fita vol dir que nosaltres creiem en el nostre poble, creiem en Catalunya i, per tant, estem ben lluny del pessimisme, estem en la línia del que podríem dir, doncs, l'esperança i la il·lusió.

També –també–, evidentment, pel que fa referència al Segarra - Garrigues, Carles III va dir el que va dir, que no sé què va dir –no ho sé, el que va dir–, però de tota manera el que no va fer Carles III és començar a fer concentració parcel·laria –això no ho va fer, no? I el que no va fer Carles III és posar licitació a l'obra de l'estació d'impulsió per a l'aigua per poder realment regar. I el que evidentment tampoc no va fer Carles III va ser tenir allò que se'n diu el PEF, haver preparat el PEF, el Pla econòmic i financer, de Regsa, de la Generalitat, per tal d'iniciar l'obra.

A mi, que vostè ironitzi sobre això em va bé, perquè algun dia, no gaire lluny, li podré recordar: tant en això com en altres coses d'aquest tipus, vostès s'han equivocat; perquè vostès sí que han estat pessimistes i han tingut poca confiança en el futur del país. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

El senyor president ha d'entendre que jo avui faig el que haig de fer. Avui és el balanç del seu Govern i, per tant, no podem ser commiseratius, i no podem ser-ho per una raó: perquè tampoc es tracta de passar-ho bé o malament aquí, es tracta que els interessos dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya estiguin ben servits, es tracta que tots plegats ens barallem una mica perquè tothom vegi on fallem i on encertem. La democràcia... –barallar, en el bon sentit–, la democràcia és això: és dispensar-se, la classe política, d'una mena de falta d'autoexigència o d'un excés de respecte mutu, perquè la gent pugui estar més respectada i pugui estar més informada, no?

En fi, el senyor president sap el respecte que jo li tinc i que li tindrà, i al mateix temps sap que jo compleixo amb la meva obligació. Un tercer bloc... Vull agrair, per altra banda, el to de les seves respostes perquè em penso que estan en la millor línia del seu caràcter. No m'han satisfet des del punt de vista del contingut: president, no esteu a l'alçada que estàveu; en fi, això és lògic i natural, perquè són vint anys de govern. Però us agraeixo el to.

Jo haig d'acabar dient que..., preguntant-me si podem estar satisfets davant de moltes coses, si podem estar satisfets davant de la manca de control amb la pesta porcina i la sanitat ramadera en general. Estem satisfets amb el que estant fent com a Govern? I amb el que el Parlament està permetent que es faci o obligant a fer en matèria de pesta porcina i de sanitat ramadera? Estem satisfets que a Catalunya hi hagi pobles i comarques, o quasicomarques, on no pots beure l'aigua de l'aixeta, te l'has d'anar a comprar? Estem satisfets de l'oferta de places en residències geriàtriques? Ja sé que em dirà que no i que fa el que pot, i ja hi estic d'acord, en alguna mesura, però n'estem satisfets fins ara? No. I de l'escàs suport a l'habitatge social o dels retards en una política de suport, que és insuficient, a les famílies? Poden dir-me un sol sector cultural, un de sol –un de sol–, que se senti satisfet de la política desenvolupada pel seu Govern?

A part de les mancances del nostre sistema de finançament, podem estar satisfets dels nostres nivells de dèficit i de deute? Hem millorat una mica, sí, però és que ara resulta que no podran seguir..., hauran de seguir millorant per llei, perquè ens hi obligaran, no seran pas els bancs i el crèdit, serà el pes de la llei que ens obligarà a no demanar crèdits.

A part d'això, quantes empreses se senten perjudicades per la seva morositat en el pagament de proveïdors, ara? Hem renunciat per sempre més a millorar la formació professional? Com es pot suposar..., ser l'última comunitat autònoma en despesa educativa *per capita*? Estudi de l'Òmnium Cultural: com podem acceptar que, segons l'Òmnium Cultural, siguem l'última comunitat autònoma en despesa educativa *per capita*.

Podem estar satisfets del seu canvi d'actitud envers la necessitat d'un acord de nova organització territorial? No, això és un desastre polític, això és una dolentíssima notícia política, i em penso que tots els grups d'aquesta cambra ho compartim. Això és una dèria una mica del president; em consta que en el seu Grup també hi havia ganes d'arribar a una solució del famós tema de les vegueries, de l'organització territorial, de la simplificació... I no és carregar més: fer les vegueries és carregar menys, és simplificar, és simplificar perquè hi podríem posar, en aquest nivell, pràcticament tot.

Què em diu de la desmotivació profunda que em diuen que hi ha en la funció pública catalana? Podem estar satisfets de la tasca de la Conselleria davant dels problemes de subministrament elèctric, senyor Subirà, que han patit diversos territoris i sectors de vital importància econòmica? Vostès es fan forts davant els petits ajuntaments mentre s'arronsen davant de les gran empreses.

Podem estar satisfets quan veiem que el control sobre manifestacions públiques que es desenvolupen a Barcelona, senyor Pomés, es porta telefònicament des de Madrid, en contra del més elemental sentit comú i en contra del que preveuen les lleis? Article 38 de la Llei de cossos i forces de seguretat: és prioritària la competència dels cossos autonòmics quan de manifestacions es tracta, precisament.

Podem estar satisfets de l'actitud passiva de la Conselleria davant d'un model de substitució policial que fa

que mentre una policia ja marxa l'altra encara no arriba? Vostès creuen que, al Camp de Tarragona, li podem dir que fins a l'any 2007 s'hauran d'aguantar com estan, senyor Nadal? Vostè creu que és possible? Pregunti-ho als empresaris, als sindicats, a la gent del carrer, al Camp de Tarragona, a Reus, allà on sigui. No pot ser: hi ha una policia que ja ha marxat..., i que no cobreix les baixes –i que no cobreix les baixes–, i és lògic que no les cobreixin perquè diuen: «Per què hem d'anar-hi si resulta que després ens faran tornar?» Per què han d'anar-hi si resulta que els guàrdies civils de trànsit han tingut uns «cupos» del 15%, en la província de Barcelona, per quedar-se, i, el 85%, l'hem fet fora, l'hem engecat cap a Extremadura, cap a Múrcia, i arriben allà dient: «me han sacado de Catalunya» –gran propaganda, aquesta?

Molt més danyosa que positiva ha estat l'exposició... –que jo hi estic molt a favor, de l'exposició, abans l'havíem d'haver fet, no? Doncs, en aquest tema de la substitució de models policials, senyor conseller, no anem bé.

Podem estar satisfets de les greus mancances pel que fa a l'atenció de menors al carrer, de tenir-los al carrer, que és el que realment passa? Ja no parlo del Pla hidrològic nacional, ja no parlo dels retards en matèria d'infraestructures ni parlo del Departament de Presidència i de les seves despeses d'estudis, de propaganda, d'assessoraments i etcètera –i de *consultings*.

Parlo del cable –i acabo aquí, senyor president–, perquè ahir ens va dir una cosa que això sí que no li ho accepto. Ens va dir: «S'ha arribat a connectar per cable totes les comarques tal com estava previst.» Tal com estava previst, no –tal com estava previst, no. El que estava previst, a través d'Al-pi, i per un acord de Localret, que són nou-cents ajuntaments, quasi tot Catalunya, i el seu Govern, senyor president, era que al març de l'any 2001 –si no recordo malament, i vostè ens ho havia promès en el discurs de l'any passat– arribaria, el cable, a totes les capitals de comarca. I el que ha passat és que el cable de fibra òptica i totes les seves prestacions, en el programa d'Al-pi, tal com s'havien previst, no han arribat ni arribaran. El que hi ha és que Telefònica –que, de cable, ja en tenia; fa potser vuit o deu anys que en té, de cable, a totes les capitals de comarca–, amb una sèrie de prestacions addicionals, a través de l'ADSL, doncs, permetrà que almenys el telèfon, de la seva companyia, i la connexió a Internet, de la seva companyia, puguin anar més ràpid. Però això no vol dir que, en el territori de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...en el territori de Catalunya –vaig acabant–, estigui allà on havia d'estar.

Nosaltres ens hi juguem moltíssim, president. Catalunya –d'acord– és un país petit, però un país petit pot ser molt més gran com a mercat si està ben connectat internament. I curiosament Catalunya no està ben connectada, però, d'això, en parlarem en el pròxim debat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz. (*Remor de veus.*)

Prego silenci als senyors diputats. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor diputat; pot començar.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, en aquests primers anys de legislatura hem parlat –i molt– d'estabilitat, del valor d'asserenar la política catalana i de la necessitat d'aportar moderació. Ara, més que mai, el context internacional ens obliga a transmetre, a la societat, seguretat i confiança en el futur per superar incerteses i preocupació.

Són temps de condemna del terrorisme. L'atac als Estats Units és també un atac als principis i als valors compartits amb la cultura europea. Són temps també de resposta ferma però alhora serena, de resposta que ratifiqui l'entesa entre el món àrab i l'occidental, i la solidaritat amb el poble nord-americà, però també és temps de confiança. Hem de donar seguretat a la nostra societat: hi ha un refredament econòmic, però no recessió o crisi, hi ha una desacceleració de l'economia internacional, ja prevista abans de l'11 de setembre, a la qual seguirà, no tinc el menor dubte, una reactivació segura i, fins i tot, un creixement econòmic més intens del també previst abans de la tragèdia.

Hi han factors per cridar aquest optimisme responsable. Aquell dimarts negre, el sistema va reaccionar amb maduresa. Per exemple, no es va aturar el sistema internacional de pagaments, no hi ha hagut crisi del petroli o s'han retallat els tipus d'interès. En paral·lel, l'economia espanyola mostra un ritme de creixement per sobre del 3% en el primer semestre d'enguany i una estimació de creixement del 2,9 del PIB per a l'any 2002, i tot plegat amb una generació al llarg del proper exercici de més de 250.000 llocs de treball. Un creixement que a Espanya està per sobre de la mitjana europea i que, a sobre, mantenim un diferencial amb Europa més gran any rere any. I en aquest entorn, senyor president, és important que els governs, també el de la Generalitat, prenguin decisions que generin confiança amb mesures a favor de la inversió, del sanejament del sector públic, de l'estímul de l'activitat econòmica i del consum.

Vostè, senyor president, disposa d'una majoria parlamentària que li dona l'estabilitat necessària per prendre aquestes mesures i altres decisions. No és convenient intentar negar la realitat. Tenir reticències a acceptar qui i per què li proporciona l'estabilitat de govern. El qui, ho hem dit en moltes ocasions, és el Grup Popular, i el per què és per fer prevaldre l'interès de Catalunya per damunt d'interessos partidistes o d'estratègies de curta volada. Ja li avanço que davant els advertiments al Partit Popular, la nostra resposta és estabilitat. Davant amenaces al Partit Popular, la nostra resposta serà governabilitat. I ho fem perquè creiem, sincerament, que únicament des de l'estabilitat i la governabilitat Catalunya pot continuar progressant socialment i creixent econòmicament.

No caurem en l'error de negar les realitats, i per això no li direm que tota l'acció de govern d'aquests dos primers anys de legislatura és obra del Partit Popular, perquè no seria creïble. Però volem, això sí, plantejar-li un sil·logisme molt simple: si el que el Govern ha fet és bo per a Catalunya i el Govern té el suport del Partit Popular de Catalunya, al Partit Popular estem treballant positivament per a Catalunya. I aquest suport cal renovar-lo permanentment, renovar-lo des del diàleg i des de l'acord, sense donar res per fet, sense ignorar, tampoc, que per fer front al retrocés que representen els socialistes, els vots de Convergència i Unió no eren suficients. No eren suficients l'any 95, no eren suficients l'any 99, tampoc ho són ara. I hem de ser conscients que si vostè presideix la Generalitat i l'esquerra no governa a Catalunya, és, precisament, per aquesta decisió del Partit Popular de Catalunya.

Ahir vostè va enumerar l'acció del Govern. Preferim mesures i propostes que, en molts casos, en som impulsors i partícips, però sí que li vull afegir que el Grup Popular ha redreçat, i fortament, l'acció del seu Govern d'equivocades derives successòries i sobiranistes. Dic «derives successòries» perquè no podem obviar un fet que s'havia donat fins fa poc amb un govern més preocupat a governar-se que no pas a governar Catalunya. Aquella etapa va ser superada, precisament, gràcies a l'actitud responsable i assenyada del Partit Popular. I ara, afortunadament, ho han corregit, com no podia ser d'una altra forma. I ho han corregit des del respecte que nosaltres vàrem expressar, i continuem expressant, envers la seva potestat com a president del Govern la Generalitat per remodelar el Govern de Catalunya. Però sí que li demanem que no torni a actituds ja superades. Si vostè vol remodelar el Govern de la Generalitat, faci-ho, com més aviat millor, però faci-ho amb criteris de defensa de l'interès general de Catalunya i no pas en defensa de l'interès particular de Convergència i Unió, reobrint un contenciós ja superat.

Deia també de defugir de derives sobiranistes, perquè vostè sap que al Partit Popular sempre hem defensat centrar les prioritats del Govern en els problemes reals, les inquietuds dels catalans, deixant enrere altres controvèrsies que distreguin la tasca del Govern, una tasca que ha de ser marcadament social. Però, malauradament, aquests últims dies vostè torna a recuperar el discurs de la confrontació, de la reivindicació, de recórrer –si em permet l'expressió– a una certa estratègia victimista. Jo li demano que no s'equivoqui ara, en aquesta nova deriva. Ja ho va fer, ja ho va fer en un tema essencial quan els seus estratèges li van dir que calia distanciar-se del Partit Popular a les portes d'unes eleccions generals, i va votar, juntament amb l'esquerra, una llei d'estrangeria que el Partit Popular, amb majoria absoluta, hem hagut de modificar, ara sí, amb el suport de la rectificació de Convergència i Unió.

De totes maneres, li faig avinent que aquestes controvèrsies no alteraran l'actitud del Partit Popular en aquesta cambra, perquè el Congrés de Diputats i el Parlament de Catalunya són escenaris polítics diferents. Però això sí, li demano que no intenti vostè supeditar-los o relacionar-los per limitar la nostra capacitat d'acció política i protagonisme del Partit Popular a Catalunya. Per a nosaltres, el missatge que els catalans varen

dispositar a les urnes del 17 d'octubre continua plenament vigent, i perquè continua plenament vigent, també ho és aquesta aposta i aquesta oferta per garantir l'estabilitat i la governabilitat que abans he expressat.

Hem quedat, senyor president, que pot governar. Per tant, governi Catalunya. El nostre debat no ha de ser sobre el que els altres fan o diuen, sinó sobre el que hem de fer. El nostre debat no és contra Espanya, sinó amb Espanya, amb Europa, i per projectar-nos arreu. No es deixi, senyor president, arrossegar, ni molt menys acomplexar, pels paranys d'un partit socialista que fa una oposició desorientada ideològicament i escurada ja on convingui únicament per la seva projecció mediàtica. Però avui no toca parlar del molt autocensurable Partit Socialista, i sí toca recordar les raons del Partit Popular per contribuir a aquesta estabilitat.

En primer lloc, la defensa de l'autogovern, entesa com a capacitat de gestionar millor, i l'acord de finançament n'és un bon exemple.

En segon lloc, centralitat en l'acció de govern. Centrem el debat en les noves potencialitats, a generar riquesa i igualtat d'oportunitats. Centralitat és també, senyor president, moderació des del compromís expressat per vostè de no plantejar la reforma de l'Estatut ni de la Constitució tot defensant la seva vigència.

Hi ha una tercera raó: més acció social. Perquè per al Partit Popular, probablement per a vostè també, el més important són les persones, i el seu benestar i el seu progrés, perquè han de ser el centre de l'acció política.

I hi ha una quarta raó, un quart element, que és l'eficàcia en la gestió, assolint el dèficit zero, amb rigor, amb transparència, amb control dels cabals públics, incrementant les inversions per assegurar el lideratge econòmic de Catalunya. Aquestes són les raons que nosaltres varem posar sobre la taula i mantenim vigents en el nostre discurs.

Però, a més, senyor president, des del Partit Popular considerem que hem de ser ambiciosos, i ens queden moltes coses per fer per aprofitar les oportunitats que tenim davant. Ara, hem d'afrontar els nous reptes, si es volen, els nous dubtes, i la urgent necessitat de reflexionar seriosament sobre els nous problemes i aportar les solucions que convenen. Ens hi obliguen les noves realitats, amb propostes coherents que impliquin aposta per la modernització i un veritable progrés. És una Catalunya que reclama modernitat i no postmodernismes, una Catalunya que reclama progrés i no progressismes tranuïtats.

Catalunya necessita un nou projecte. Amb el segle XXI ha començat un nou capítol en el qual els plantejaments socials han de prevaldre sobre qualsevol altre..., i el que ens doni prioritat a la normalitat, des de la lleialtat institucional –des de la lleialtat institucional– per sobre de qualsevol intent de recórrer a la permanent excepcionalitat. Però també hem de pensar més en el que Catalunya pot aportar. Vostè deia fa poc que hem de tornar a recuperar l'èpica, i és veritat. L'èpica que hem de recuperar és la que ens porti a fer plantejaments des d'una Catalunya capdavantera que necessita impuls, projecció i racionalitat.

Impuls per tal de facilitar marcs que lluny d'intervencionismes caducs garanteixin que la societat pugui desenvolupar les seves iniciatives per situar-nos al capdavant del desenvolupament i la modernitat. En aquest sentit, vull dir-li que la Llei d'urbanisme és una oportunitat per abaratir el preu de l'habitatge i incrementar el sòl oferit, però també és una gran oportunitat per reduir l'intervencionisme de les administracions en aquesta vessant fonamental de l'economia i del sentit social de qualsevol acció de govern.

Deia «projecció» en el sentit d'una voluntat clara de ser referent de futur i d'adaptar-nos als nous temps i a les noves oportunitats, d'entendre que estem al segle XXI i i que el nostre objectiu es construeix en el marc de les realitats del nou mil·lenni.

I deia «racionalitat» en el sentit de no excitar sentiments nobles per amagar els errors. La contraposició Catalunya-Espanya que tant agrada a alguns per especular greuges comparatius falsos és un debat estèril, perquè se situa fora de la realitat. A la resta d'Espanya li interessa que Catalunya funcioni, creixi, que sigui motor de l'Espanya moderna, i Catalunya és la primera interessada que Espanya segueixi prosperant en el seu conjunt, perquè ambdues realitats, Catalunya i Espanya, es necessiten, es complementen i s'enforteixen davant el repte europeu.

Deia fa un moment que aquest nou projecte necessita de modernitat i de progrés. S'hi podrien afegir dos qualificatius més: coherència i realisme. I ho dic perquè els catalans no necessitem falsejar la nostra realitat i abocar-nos a la frustració permanent. Quan les possibilitats són tantes –tantes–, senyor president, autoinventar-nos frustracions és, com a mínim, del gènere surrealista.

I voldria il·lustrar el que dic amb una breu reflexió: l'any 1848 es va inaugurar el tren de Barcelona a Mataró, la primera xarxa ferroviària a Espanya. Imaginem, per un moment, el que varen pensar aquelles persones que, per primer cop a la seva vida, varen veure passar el tren. Uns el van veure com un perill o un problema. D'altres se'n van adonar que aquella nova manera de transport era més ràpida, que les distàncies es feien més curtes i que ja no els caldria el cavall o la tartana. Fins i tot, hi van veure una nova possibilitat de negoci: qui es movia sobre la via podia transportar més mercaderies, més de pressa i amb menys costos. Només alguns s'adonaren que amb el nou invent tindríem noves oportunitats.

Doncs precisament ara, d'una societat predominantment industrial estem passant a una societat regida per les noves regles de la societat de la informació. Si volem mantenir el nostre potencial, és necessari que Catalunya participi activament en aquesta nova revolució, i participar activament implica polítiques, però, sobretot, també, ha d'implicar actituds. L'actitud de mirar i apostar pel futur, l'actitud d'estar oberts a allò que és nou i a allò que es mou, l'actitud és centrar el debat en els reptes de la globalització, i per ser pioners, i també motor, en la revolució de les noves tecnologies com ho varem ser a la revolució industrial.

És cert que aquesta etapa pot venir acompanyada d'incerteses. Una d'elles és el paper que es reserva a les

persones en aquest nou món tecnològic. Les persones han de ser el destinatari d'aquest desenvolupament i la tecnologia ha de ser un instrument al seu servei, i no a l'inrevés. Hem de ser conscients que el potencial d'una societat dependrà cada vegada menys del capital financer o dels recursos naturals. Dependrà, sobretot, del capital humà, de la capacitat d'innovar, d'assumir riscos. Dependrà de la capacitat de les persones de generar idees i de generar, per tant, progrés. I en aquesta nova societat de la informació i del coneixement l'anglès i el castellà seran dos dels vehicles bàsics de comunicació.

Tenim un avantatge que no tenen, per exemple, francesos, italians, alemanys: un idioma, el castellà, que ens facilita fer negoci amb 400 milions de persones. Aprofitar aquesta oportunitat, aquest avantatge competitiu, no va en contra del català, sinó tot el contrari: la millor manera de salvaguardar el que ens és propi és apostar pel futur, atès que tota política proteccionista tancada en si mateixa, el que acaba fent és retallar la iniciativa, i no beneficia tot allò que vol protegir. I és en aquest context que hem de superar discursos que pretenen substituir un monolingüisme en castellà per un altre en català. O creure'ns que ja n'hi ha prou de defensar una societat bilingüe. Catalunya necessita una inversió de futur per aconseguir ser una societat trilingüe, capaç d'expressar-se en català, en castellà i en anglès, preferentment, perquè és la millor forma, la millor manera, d'obrir les portes del futur a les noves generacions de catalans i catalanes.

Però hi ha, senyores i senyors diputats, una altra inversió de futur, una altra inversió de futur que ja és present: el nou model de finançament. Un nou model que recull i reflecteix el que han estat les propostes del Partit Popular de Catalunya, precisament defensades en aquesta cambra fa un any en ocasió de l'anterior debat de política general. Un nou acord que confirma el tarannà del Partit Popular: compromís amb Catalunya, aprofundiment de l'autogovern, una actitud dialogant i una veritable vocació social. Deia «compromís amb Catalunya» perquè es transferiran més recursos, més ingressos, per a Catalunya per garantir el nostre progrés social i creixement econòmic. Dic «aprofundiment en l'autogovern» perquè s'ha aconseguit el major avenç de l'autogovern dels últims anys, però a més s'ha aconseguit demostrant que es podia, precisament, aprofundir en aquest sense reformar o sense rellegir ni la Constitució ni l'Estatut. Ara ja tenim més capacitat de decisió des de Catalunya amb relació als impostos que paguem els catalans. I ara del que es tracta és de gestionar-ho bé. Ara del que es tracta és que, després de millorar el finançament de Catalunya..., ara del que es tracta és de millorar el finançament dels catalans, i fer-ho sota una premissa molt clara: més capacitat de decisió sobre els impostos no ha de significar apujar-los. Decidir no pot ser l'excusa perquè la Generalitat incrementi la pressió fiscal dels catalans, tal com va fer amb l'impost de transmissions patrimonials, que va ser incrementat pel Govern de la Generalitat del 6 al 7 % immediatament després de la seva cessió.

En tercer lloc, deia i li parlava de diàleg. Hi ha hagut una actitud dialogant del Partit Popular. S'ha aprovat un

nou sistema de finançament des de la convicció, no pas des de l'aritmètica parlamentària; un nou model que no s'havia aprovat amb aquests continguts en anteriors escenaris a Espanya, amb majories absolutes del PSOE o amb Convergència i Unió influent en el Govern del país. S'ha aconseguit ara, amb una majoria absoluta del Partit Popular. No ha calgut recórrer als adreçadors, a discursos poc rigorosos o tècnicament inviàbles. Tampoc a campanyes partidistes des de les institucions amb una forta flaire electoralista.

I deia una quarta raó, una quarta expressió del nostre tarannà: que s'havia fet des d'una clara vocació social. Vocació social que ha de permetre noves polítiques de suport a la família, a la gent gran, la paritat, l'educació o la sanitat en aplicació d'aquest nou model de finançament.

I precisament, senyor president, aquest sentit social és el que ha de presidir la seva acció de govern: un sentit social orientat a la generació d'ocupació. Els plans d'ocupació són una eina social qualificada i, d'acord amb les directrius de la cimera de Luxemburg, creiem que el Govern ha de prioritzar les actituds adreçades a promoure l'ocupació, centrant-se en les persones amb dificultat d'incorporació al mercat laboral, com són les dones, els joves, els majors de quaranta-cinc anys i les persones amb discapacitats.

D'altra banda, vull deixar constància que parlem –i molt– de progrés, però aquest progrés no hauria sigut possible, entre altres raons, si no hi hagués una actitud responsable d'uns sindicats moderns. Tampoc hauria sigut possible si no l'haguessin tingut els veritables protagonistes del creixement econòmic i de la creació d'ocupació, que són les nostres empreses, les pimes i els autònoms, que ens demanen, que ens exigeixen, polítiques que els permetin aprofundir en la seva tasca social: simplificació de formalitats administratives, agilitzant la legislació laboral, garantint un marc que incentivi la creació i premii la presa de riscos, des de l'impuls a la investigació, el desenvolupament tecnològic i la innovació.

Les nostres empreses –i Catalunya també– necessiten bones infraestructures, a més de les tecnològiques o les logístiques; necessiten tenir garantit el subministrament elèctric a tots els indrets de Catalunya, a totes les comarques catalanes, per tal de garantir el seu desenvolupament i el seu potencial industrial. Un creixement i una garantia que no és incompatible amb un model de creixement sostenible, per cert. Les nostres empreses, i sobretot Catalunya, necessiten que es racionalitzin els peatges, que es continuïn impulsant noves infraestructures, com la construcció de la línia 9 del metro i noves extensions de la xarxa metropolitana: el Trambaix, un pla català de regadius, executar el canal Segarra - Garrigues i continuar els regadius de l'Algerri - Balaguer o la Terra Alta.

Catalunya necessita que s'acompleixin els plans comarcals de muntanya i fer realitat el desdoblament de l'Eix Transversal i del Llobregat. Catalunya necessita, també, una fira potent que sigui el mirall del nostre potencial econòmic i de col·laboració institucional. I tot plegat, afegir a les actuacions que s'estan impulsant també des del Govern de l'Estat i juntament, moltes

d'aquestes, amb el Govern de la Generalitat –i entre aquestes, precisament, el Pla hidrològic nacional, que és una oportunitat de futur i de desenvolupament per a les Terres de l'Ebre, que reclama la immediata constitució del Consorci que ha d'executar aquest Pla del Delta i les actuacions que aquestes terres necessiten per garantir aquest futur.

Però, a més de noves i millors infraestructures, les nostres empreses han d'estar en condicions de competir en una Europa que veu culminar la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària amb estabilitat, senyor president, amb estabilitat. I que troba en l'euro el seu punt de partida per a una millor cohesió i convergència real de les economies, que s'ha de traduir en millora dels nivells de vida i, entre aquests, la seguretat en el treball.

Abans he dit que el nostre bé més preuat són les persones. Fa pocs dies ha començat un nou curs escolar, un nou curs escolar que arrossega vells problemes que afecten directament la qualitat de l'ensenyament. El Govern encara no ha desterrat els barracons. La manca de recursos dificulta la integració d'alumnes amb necessitats educatives especials i els que provenen d'altres cultures. El sistema català és el de més alt fracàs escolar. Per això nosaltres li demanem que es reflexioni sobre la conveniència, perquè ha de ser així, que cal millorar el rendiment dels alumnes, suprimint la promoció automàtica, és a dir, suprimint el fet que ara ningú repeteixi curs, que és el mateix estudiar, aprovar o suspendre. I aquesta promoció automàtica és evident que tindrem temps per abordar-la, d'aquí a poques setmanes al Congrés de Diputats. Catalunya, no hem d'ignorar que té un dels calendaris escolars més llargs respecte a altres comunitats autònomes i, al contrari, un dels més curts respecte a altres països europeus. Per això les vacances escolars haurien de ser més reduïdes, però, això sí, conciliant els interessos i els drets laborals dels professors sense augmentar la càrrega lectiva dels alumnes i atenent les necessitats de les famílies.

I parlant d'educació, vull parlar del professorat, perquè és una de les eines fonamentals del sistema com a guia del procés formatiu. En molts casos, és la clau de l'èxit escolar, i aquest professorat reclama accions decidides del seu Govern. L'índex de baixes laborals dels professors catalans per depressió és alarmant. Els mestres no gaudeixen del prestigi i l'autoritat merescuda, i necessiten, a més, una millora retributiva que no s'afrenta des del Govern. En paral·lel, mentrestant, alguns pretenen enfrontar l'escola pública a l'escola concertada, ignorant que són complementàries i presten un mateix servei a la societat, garantint als pares el dret d'escollir escola.

No hem de caure en el parany. La causa primera dels dèficits de l'ensenyament públic no és l'escola concertada, sinó una normativa que cal modificar i la manca d'encert d'un govern poc dialogant que ha fixat, a més, objectius poc ambiciosos per al futur de l'ensenyament a Catalunya.

I continuant parlant de l'ensenyament, senyor president, l'excel·lència de les universitats està clarament lligada a la seva capacitat d'obertura a la resta de la comunitat científica i universitària. Tenim per davant un

descens molt seriós en el nombre d'estudiants que ens obliga a apostar per atraure a les nostres institucions acadèmiques els millors alumnes d'arreu. El Projecte de llei d'universitats suposarà un nou panorama de mobilitat i rigor econòmic, i això és perfectament compatible amb la preservació de les competències de la Generalitat. El Govern ha d'esforçar-se per estimular aquesta mobilitat d'estudiants i del professorat, i té ara l'oportunitat de demostrar en la tramitació d'aquesta Llei d'universitats, i també en la Llei de qualitat de l'educació, quines són les seves veritables prioritats.

Prosigamos hablando de los servicios básicos. La asistencia sanitaria es determinante en la calidad de vida de los ciudadanos, a los que hay que considerar como un sujeto de derechos y no como un simple receptor de servicios. Para ello, es necesario mejorar la gestión sanitaria e implicar a los profesionales en la toma de decisiones. Equiparar sus condiciones laborales y corregir los factores negativos de las prestaciones sanitarias. Las listas de espera, la saturación en los consultorios, el colapso de las urgencias hospitalarias o la respuesta en el transporte sanitario, entre otras. En paralelo, es necesario potenciar la atención primaria, la telemedicina y las alternativas a la hospitalización clásica. Y asimismo, hay que mejorar la coordinación entre los diferentes niveles asistenciales desde la atención primaria y la hospitalaria hasta la sociosanitaria e integrar todos los niveles de salud mental en el sistema sanitario.

Todos los catalanes, independientemente de su lugar de residencia, han de tener acceso a servicios sanitarios de calidad equiparable. Para ello el año que viene ha de estar finalizada la reforma de la atención primaria y, a corto plazo, modernizados los centros del ICS con las dotaciones tecnológicas necesarias y construidos los hospitales nuevos que reclama Cataluña en el contexto de una sanidad menos burocrática y más humana y flexible, que permita, por ejemplo, a los pacientes elegir a los médicos especialistas.

Difícilmente una sociedad se puede considerar justa si no respeta, si no reconoce, la dignidad en el trato a nuestros mayores. La esperanza de vida exige una mayor oferta asistencial para nuestros mayores, y reclama, también, nuevos equipamientos. Este sobre-envejecimiento, esta cuarta edad, hace necesario potenciar la asistencia domiciliaria con personal cualificado para dar asistencia a todas aquellas personas que requieran cuidados y atenciones especiales, extendiendo esos programas con equipos de apoyo a toda Cataluña con el objeto de prestar una atención domiciliaria integral y evitar desplazamientos de las personas.

La dependencia es una realidad que es necesario abordar y la familia es esencial en el cuidado a personas dependientes, tanto mayores como discapacitadas, desarrollando servicios de atención social alternativos a los ofertados. Pero debe ser la Administración la que facilite a las familias esta función.

La família és l'eix social vertebrador i transmissora de valors. És el millor agent de solidaritat intergeneracional atesa la seva funció coeducadora amb l'escola, que cal preservar i potenciar, atès que també és generadora de benestar. Per això, el Partit Popular ha impulsat

propostes de protecció a la família, amb ajuts als fills, amb noves places de llars d'infants i millora de la xarxa social de suport. Però no n'hi ha prou, senyor president. Cal incrementar –i aquesta és una proposta ferma del Partit Popular–, cal incrementar –i això ho inclourem en el proper debat de pressupostos–, cal incrementar aquest ajut a un mínim de 80.000 pessetes per any (ara són 62.000 pessetes) a totes les famílies que portin els seus fills a la guarderia.

He parlat de dependència i precisament són les dones les que segueixen portant, quasi en exclusiva, la responsabilitat d'atendre criatures, família, gent gran i malalts. I per això hem d'avançar en paritat i hem de compartir responsabilitats, garantir igualtat d'oportunitats a les dones en totes les seves diverses opcions.

Aquestes són, entre altres raons, senyor president, les raons per les quals nosaltres volem continuar sent ambiciosos per a Catalunya i per les quals és imprescindible l'estabilitat a Catalunya. La nostra prioritat és una Catalunya centrada en els seus problemes reals i les seves solucions, una Catalunya generadora de riquesa i, en conseqüència, de benestar, d'ocupació, també de solidaritat, entesa com un deure social. El nostre objectiu és garantir la igualtat d'oportunitats i prosperitat als catalans. Estem convençuts que només una política que garanteixi modernitat i progrés, que faci que Catalunya sigui motor, és la garantia del nostre futur.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyores i senyors, vostè ha començat el seu discurs, senyor Fernández Díaz, insistint molt en el tema de l'estabilitat i bé, és una cosa molt important, l'estabilitat, i és veritat que sense estabilitat difícilment es pot governar. Per tant, puc estar d'acord en moltes de les coses que ha dit, però només li he de dir una cosa: l'estabilitat no és el bé suprem. És a dir, per l'estabilitat no es pot sacrificar tot. I hi ha coses –jo li'n deia dues–: tot el que fa referència a l'autonomia, al poder polític de Catalunya, al paper de la Generalitat, del Parlament, del Govern... Nosaltres aquí no podem acceptar segons què, encara que ens hi juguéssim l'estabilitat. I el mateix valdria pel que fa referència a la identitat de Catalunya.

Dit això, sí que és cert que l'estabilitat és important i, per tant, s'agraeix, però he de fer aquesta..., vull dir, amb tota claredat, aquesta observació que, indubtablement, arribat el cas, hauria d'emmarcar la nostra política. Com deia ahir, hi ha coses en les quals no tenim marge i, a més, no en volem tenir: no en podem tenir.

A part d'això, el que li he de dir és que nosaltres, la confrontació, no la busquem; la confrontació, no l'hem buscada mai. A nosaltres, la confrontació, ens l'han imposada sempre. De vegades ens la va imposar el Partit Socialista –i abans ja ho he recordat–, i de vegades ens l'ha imposat el Partit Popular, i alguns cops ens l'han imposada el Partit Socialista i el Partit Popular, junts.

Nosaltres, per exemple, concretament en aquesta Llei, ara, diguem-ne, d'equilibri pressupostari, que hem anunciat que hi votàrem en contra. Per què ho fem? Doncs ho fem simplement perquè entra dintre d'aquells capítols en els quals nosaltres no podem cedir. És a dir, posa aquest Parlament i el Govern de la Generalitat en una situació de dependència, d'inferioritat, de deixar de dir l'última paraula en algunes coses que les diu ara, i això, per tant, per a nosaltres no és confrontació, des del nostre punt de vista, simplement, amb tota la serenitat, és dir, escolti: no podem.

Jo també ahir voldria insistir en una cosa. Fixin-se que de vegades el Govern central, davant d'algunes peticions que se li fan –no des d'aquí, concretament– des del País Basc, diu: «no hi puc entrar a discutir això, perquè el que vostès plantegen va fora de l'Estatut i va fora de la Constitució». Aquesta és la raó que donen. Llavors, nosaltres, ens esgargamellem, expliquem pel dret i pel revés, amb tota mena d'arguments que, nosaltres, les reivindicacions que fem, les fem dintre de l'Estatut i dintre de la Constitució, fins al punt que no caiem, en el cas, diguem-ne, a sumar-nos a operacions que ens semblen poc consistents –ja ho vaig dir ahir–, de plantejar, això de tant en tant es fa: la reforma de l'Estatut, de la Constitució, de tant en tant..., el senyor Zaplana també ho ha fet, per cert, i moltes vegades a mi em fa l'efecte que obeeix a altres causes que no són realment l'objectiu que teòricament es busca, però en tot, cas nosaltres no ho fem. I aleshores si resulta que si surt de la Constitució i de l'Estatut no se'n pot ni parlar, i resulta que si et mous dintre de la Constitució i de l'Estatut tampoc no se'n pot ni parlar. Aleshores s'arriba a una situació difícil, i que pot tenir unes evolucions negatives, com deia ahir, i ho deia –ho repeteixo–, des de l'absoluta serenitat i sense voler-hi donar, en això, cap mena de pressió especial, simplement constatant-ho.

Nosaltres, de lleialtat institucional, n'hem tingut sempre; de lleialtat constitucional, n'hem tingut sempre. Encara em recordo que el 23-F, que nosaltres havíem votat contra el Govern, l'endemà vam votar a favor, simplement perquè volíem reforçar un Govern que no era el nostre, que sabíem que ens anava a fer la guitza en alguns punts concrets, i en va sortir la LOAPA, però que vàrem entendre que, precisament, la consolidació democràtica espanyola requeria que aquell Govern que s'havia hagut d'arrossegar per terra, davant de les pistoles dels guàrdies civils, que aquell Govern sortís reforçat al màxim possible. Vàrem ser els únics, el PSOE no ho va fer –no li ho crítico–, potser no ho podia fer el partit d'oposició, però nosaltres ho vàrem fer a canvi de res, simplement a canvi de poder reforçar la consolidació democràtica de tot l'Estat.

I com això els podria donar tants i tants i tantíssims d'exemples d'aquests, de lleialtat institucional i constitucional, i no sempre hem estat pagats amb la mateixa moneda –tampoc per vostès, de vegades–, perquè no ho hem estat objectivament i, de vegades, no ho hem estat en el que en podríem dir la sensibilitat, no?: no ho hem estat!

I, bé, simplement, dit això, òbviament, nosaltres busquem la manera de poder tirar endavant la nostra acció de govern, la nostra acció de govern rica, àmplia, con-

sistent, que ja vam exposar ahir, que he exposat avui també quan he contestat el senyor Maragall, però simplement he de fer aquestes observacions..., aquestes observacions.

Ara bé, a part d'això –i entrant en termes que en podríem dir ja concrets, més concrets del que vostè ha estat dient–, vostè reclama –i té raó– que convé que hi hagi una acció econòmica d'impuls, en un moment en què podria donar-se el cas, previsiblement, d'una certa incidència negativa de tot el que està passant en el món que, per altra banda, no faria més que venir a reforçar una tendència ja, diguem-ne, a la baixa que hi havia en els trimestres anteriors, no?, que hem de mirar de reaccionar contra això.

Jo en això sóc, diguem-ne, que relativament, o moderadament, o prudentment optimista; primer, perquè crec que des del punt de vista del món, a nivell del món, internacional, les coses estan sent portades per gent competent i gent que està prenent les decisions adequades; perquè, a més, les bases econòmiques –allò que en diuen els *fundamentals*– de l'economia occidental, sobretot i també de l'economia..., també de les altres economies –l'asiàtica– són millors que mai, sobretot de les economies europees i americanes, diguem-ne, els elements bàsics. Per exemple, és una crisi que ens agafa en un moment en què tenim una inflació baixa, això ens dóna uns marges de maniobra que en altres crisis, per exemple, no havíem tingut. No ens els dóna a nosaltres, els dóna als que determinen les grans línies de l'economia mundial; això per una banda. Però, per altra banda, crec que l'economia catalana –crec que en general l'economia espanyola, però més concretament i molt especialment l'economia catalana– té una salut important, és a dir, tenen..., estan en més bones condicions, fins i tot, que algunes altres economies europees de resistir aquesta situació. Sóc, diguem-ne, en aquest sentit, moderadament optimista.

Ara bé, a part d'això, sí que és veritat que s'han de prendre mesures, però aquestes mesures, senyor Fernández Díaz, es prenen, i ahir no sé si les vaig explicar totes, segur que no, però algunes en vaig explicar, i a més, amb uns resultats positius. Vull dir, per a la tranquil·litat de la cambra i per a la tranquil·litat del país, els he de dir, per exemple, que el pols industrial de Catalunya s'està mantenint molt bé, i que el pols turístic del país s'està mantenint molt bé. Que, per exemple, nosaltres estem tenint uns índexs extraordinaris de creixement del PIB industrial a Catalunya, també l'any 2000, també l'any 2001; que tenim uns índexs de creixement del ritme d'inversió extraordinàriament importants –sempre per sobre del 10%, que és molt–; que tenim unes dades sobre inversió estrangera a Catalunya, bones; i que tenim unes dades excel·lents, formidables, del que és la inversió catalana a l'estranger, que és un signe, precisament, d'una gran vitalitat i d'una gran salut.

I, com això, podria anar-li donant més dades. Per exemple, quan vostè diu, per exemple, una dada que li podria donar, significativa –que també és bo de dir-ho, perquè moltes vegades hi ha gent... Ja he dit, jo no predico el pessimisme, però hi ha gent que sí que el predica; hi ha gent que es dedica a predicar el pessimisme. Jo no el predico, primera, perquè no hi ha base, i, segona, per-

què sé que la predicació del pessimisme és negativa. Però, a més, no hi ha base. Per tant, val la pena fins i tot que –no solament vostès, sinó la resta de la cambra–, aquestes dades, les coneguim.

Per exemple, en parlar de si tenim una reculada tecnològica, de si les nostres empreses..., si no fem empreses d'aquelles que estan en situació de punta. No és veritat: això no és veritat. Per exemple, li donaré una dada. Els projectes aprovats pel Cedeti, que són sempre projectes, diguem-ne, que representen una innovació tecnològica, l'any 2000, que són les últimes dades que tenim, doncs, en van aprovar 101; 101 projectes procedents de Catalunya; 49, procedents de Madrid; 40, procedents d'Euskadi, i 48, procedents de València.

O bé si mirem les nostres exportacions..., i ahir li deia que finalment la competitivitat d'un país es mesura per la seva capacitat, diguem-ne, en fi, de competir –aquesta és la paraula–, de competir internacionalment, sense proteccions, sense crosses, ella sola, i, és clar, nosal·tres doblem les exportacions de la comunitat autònoma que ens ve al darrere, de les dues que ens vénen al darrere, concretament, que són València i Madrid. I bé, dades d'aquestes li'n podria donar moltes més.

Noves tecnologies. Home!, les noves tecnologies, l'accés a Internet, de Catalunya, puja, concretament, el 16,7, i, en canvi, la comunitat autònoma que ve al darrere és a 12,1. I també li vull afegir que sempre que ve un empresari estranger, que tant el conseller i la seva gent –el conseller Subirà i la seva gent–, com jo mateix, sempre ho aprofitem per fer una mena de qüestionari de quins són els nostres punts forts i els nostres punts febles. Segons ell, doncs, resulta que mai no ens han dit que per un problema –i sento que ara el senyor Maragall no hi sigui–, per un problema d'insuficiència de xarxa hagin posat en dubte alguna de les seves inversions.

No és veritat. Últimament en fàbriques que es posen a Valls, posem per cas, en fàbriques que es posen a les Terres de l'Ebre, o també, per exemple, a Berga, quan els he preguntat: «A vostès, això, els preocupa tal com està?», «No, ja ens n'hem assabentat, estem bé.» Per tant, estigui, en aquest sentit, tranquil, que aquesta feina s'està fent, i jo crec que s'està fent bé. Sempre és bo, de tota manera, que ens ho recordin.

Sí, senyor, s'ha de fer ràpidament el Consorci de les Terres de l'Ebre –i faig un encàrrec: vostè truqui també al Partit Popular, a Madrid, i digui que nosaltres ja l'hauríem fet si ells l'haguessin fet, perquè resulta que ells no l'han fet, encara. Jo l'altre dia vaig anunciar –ahir– que nosaltres el faríem aquest mes, però necessitem fer-ho conjuntament amb ells, apunti-s'ho, això, per favor, perquè no som nosaltres que hem arrossegat els peus, ni probablement tampoc el Ministeri; atenció! El Ministeri deu tenir molta feina i li fa l'efecte que no li ve d'un mes. Sí que ve d'un mes, amb les coses de l'Ebre les coses vénen d'un mes, s'han de fer i de pressa, perquè s'ha de donar la sensació clara –i ha de ser així, no la sensació, ha de ser així!– que, amb tota honestedat, s'estan fent les coses que s'han promès que es farien. Primer punt.

Escolti, la universitat nostra té una projecció internacional molt bona. Ahir deia que hem d'obrir la universitat, en el doble sentit: de gent que vingui de fora cap

aquí i de gent d'aquí que vagi cap a fora, i de productes. I el conseller d'Universitats sap com últimament hem rebut la visita de dues universitats diferents, que ens vénen precisament a plantejar la manera com ells volen..., volen que els ajudem en això i ho farem, per tal de projectar, de vendre el seu producte universitari, no únicament l'ensenyament, sinó productes que les universitats fan.

I, per altra banda, li diré que de les deu universitats espanyoles, de les deu primeres universitats espanyoles quant a alumnes Erasmus, quatre són catalanes, que són les quatre grosses, entenem-nos, en números absoluts, malgrat que hi ha alguna universitat com la Complutense que és molt més gran quant a estudiants, però relativament té menys estudiants estrangers que alguna de les nostres universitats.

Bé, per tant, estigui tranquil que aquesta obertura hi és. Ara, la llei..., la llei, nosaltres, escolti, nosaltres no tenim cap ganes d'anar a la confrontació, no tenim cap ganes de votar en contra de les propostes que fa el Govern de Madrid, però si hi ha coses, primer, que considerem que són dolentes –des del punt de vista més pròpiament sectorial, temàtic, per dir-ho així–, però sobretot si afecten competències, no les podem votar.

Jo ahir ja vaig advertir que hi havia algun punt que en aquest sentit ens preocupava, hi ha algun punt del Projecte de llei del Govern que ens sembla bé. Per exemple, donar més possibilitat de contractació de professors, que és una de les coses que, precisament, pot ajudar que les universitats s'obrin, diguem-ne, s'espongín. Molt bé, això és un fet positiu, però, en canvi, n'hi ha algun altre –i ahir precisament en citava un parell, una d'elles la relacionada amb la Universitat Oberta de Catalunya– que nosaltres no podríem votar, i no entenem, per altra banda, en algun cas, per què, realment, unes iniciatives tan positives d'aquest tipus no poden ser tingudes en compte, com d'altres, en canvi, sí que ho són, dintre d'un projecte de llei com aquest. Finalment, respecte al que ha dit de sanitat, escolti, tot el que vostè diu que hem de fer és el que estem fent, no? Diu: «Han de fer més hospitals.» Doncs, ja ho vaig dir ahir que fèiem el de Sant Pau, el de Salt, que substituïrem el de Santa Caterina, de Girona, el de Palamós, etcètera. Bé. Això ho estem fent.

Que l'any que ve acabarem, doncs, la reforma? L'any que ve..., l'any que ve l'acabarem. Per tant, celebri que vostè hagi fet el discurs que ha fet, però en realitat no ha afegit res, no al que jo vaig dir ahir, sinó al que realment estem fent, no? Sempre, amb una cosa tan delicada, tan complexa i de tant de volum com la sanitat, hi podrà haver –n'hi ha, n'hi ha– defectes, hi ha insuficiències, tot el que vostès vulguin; però, de fet, entenem que segueix essent veritat allò que diu l'OMS –és a dir, l'Organització Mundial de la Salut– que és que tenim un bon sistema. I que, acabant d'aplicar les quatre línies que jo vaig dir, tindrem un sistema que se situarà en el nivell més alt.

Escolti'm, perquè vegi que sí que jo sóc ambiciós i així podrem deixar de fer el ridícul, el nivell més alt vol dir el nivell escandinau, que és el que té fama de ser el millor i que té les seves falles, també, no? Aquesta és la nostra ambició, que, naturalment, no podríem pas tirar

endavant sense tenir confiança amb els nostres professionals i amb el nostre sistema.

I última cosa que li vull dir: «Escolti, això, segons el MEC –és a dir, el Ministeri d'Ensenyament– no és cert –almenys amb algunes dades que tinc, les que jo tinc ara aquí a mà– que l'escola catalana doni més mals resultats, no? Aquí tinc, per exemple, referent al curs 2000-2001, tinc, per exemple, el resultat de les proves de matemàtiques. I..., segons el Ministeri, eh?, vull dir, per tant, no hi puc posar la mà al foc, potser, però potser vostè sí que l'hi podrà posar més que jo. Escolti, fixi's, bé, el rendiment global..., hi han els rendiments parcials, que si coneixement, que si destreses bàsiques, que si procediments complexos, etcètera, però, al final, el global és que la valoració que es fa de l'escola catalana és el 44 i la que es fa de l'escola a nivell de tot l'Estat és el 40. No ho dic jo –no ho dic jo–, ho diu el Ministeri.

I, finalment, el Ministeri també, en una altra prova, que són les que fan referència a les ciències de la naturalesa, també, deixant de banda tots els casos, diguem-ne, concrets, dic, la mitjana al final és que fa una valoració de 55 per a l'escola catalana i de 54 per a l'escola de tot l'Estat.

I també amb això els vull dir una altra cosa. Escoltin-me, el progrés que té aquest país no seria possible si realment hagués fallat la política educativa que hi ha hagut a Catalunya durant tots aquests anys, amb tot, també amb la formació professional. Escoltin-me, és veritat que allà és on ho tenim, realment, més i més difícil, i allà on el canvi del sistema antic al sistema nou ha estat més complicat, fins al punt que hi ha molta gent que havia propugnat –que ho havia propugnat– dels sectors que havia propugnat la LOGSE, que n'és especialment crític en aquest sentit. Malgrat això –malgrat això–, també, en formació professional, en aquests moments hi torna a haver una puja del nombre d'alumnes que hi van i, sobretot, hi ha que la gent que fa formació professional troba feina de seguida, tant si acaba com si no acaba, convé que acabin, però passa que els demanen, els ofereixen feina quan encara no han acabat, tenen prou competència i se'n van i molts no acaben. Però això que és dolent, simplement indica que la formació professional, de totes maneres, està funcionant, no tan bé com caldria, però sí molt millor del que normalment es diu. I res més.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor president. Té la paraula l'illustre senyor diputat Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Jo estic molt tranquil –molt tranquil–, el que li demano és que vostè també estigui tranquil, perquè té la responsabilitat de governar Catalunya, de Governar des de la Generalitat, i no anirem bé si vostè perd els nervis o els papers o manté una actitud que no és la que tots podem esperar d'aquell que té la màxima responsabilitat a Catalunya.

Per tant, no es preocupi per la tranquil·litat del Partit Popular, que aquesta tranquil·litat l'hem tornat a expressar i a reiterar quan li hem tornat a garantir l'estabilitat a Catalunya; però no pas perquè sigui un bé suprem, sinó perquè creiem –ho he dit abans– que amb estabilitat es garanteix aquesta governabilitat, i des de la garantia d'aquesta governabilitat traslladem al país la confiança necessària, la confiança imprescindible per continuar avançant i progressant, socialment i econòmicament.

Vostè ha fet una referència, una reflexió, al voltant d'un moment determinat de la història d'Espanya en la qual vostè va canviar de vot de la nit al dia. Jo vull agafar-li aquesta reflexió en un context, també, molt transcendent per a la història del present i el futur d'Espanya i del món. L'11 de setembre es va produir un atemptat terrorista, del qual tots som conscients de la seva tragèdia i el seu abast. Jo vull dir una cosa ben clara i amb molta serenitat, i amb tot el respecte, president, sobretot amb tot el respecte: sóc conscient de l'actitud ferma, inequívoca, de Convergència i Unió en la lluita contra el terrorisme; mai li agrairé prou la solidaritat que ha expressat envers el Partit Popular de Catalunya en moments molt difícils; però, ara, atès el context internacional, crec que seria un bon moment per reflexionar si cal que Convergència i Unió es pugui afegir al Pacte per les llibertats i contra el terrorisme. No li demano que ens respongui ara, ni de seguida, fins i tot no li demano una resposta, li demano únicament que reflexioni. Perquè creiem que és un tema «molt important», és una qüestió transcendental, i perquè, precisament, la reflexió que vostè ha esmentat, com a moment històric al nostre país, que justificaven uns canvis d'actuacions, doncs, la feien aconsellable.

En segon terme, jo estic molt satisfet que vostè, ahir i avui novament, faci de ministre de Foment i de Medi Ambient, perquè les principals actuacions que s'estan portant a terme a Catalunya són, precisament, actuacions que està portant a terme el Govern del Partit Popular, el Govern de l'Estat. Fins i tot en aquest moment hi ha els nivells d'inversió més importants de l'Estat al llarg dels últims vint-i-un anys, precisament el moment en què Convergència i Unió no és decisiva per aprovar uns pressupostos de l'Estat. Unes inversions molt per sobre de les que, per exemple, es van afrontar amb les etapes socialistes o amb ocasió dels Jocs Olímpics.

I, en qualsevol cas, vostè parlava de les Terres de l'Ebre, vostè sap perfectament que el Govern del Partit Popular estem impulsant actuacions molt importants en matèria de regadius, de la Terra Alta, el canal Segarra - Garrigues, i altres. I, a més, sap vostè perfectament que l'endarreriment i els greuges que existeixen a les Terres de l'Ebre, una part molt important, no és precisament atesa l'actuació d'un govern de l'Estat, sinó ateses les actuacions, el menyspreu que molt sovint han patit les Terres de l'Ebre per part d'un govern de la Generalitat al llarg dels últims vint-i-un anys.

Jo sí que li voldria demanar que no s'obsessioni amb la conjuntura política, que no s'obsessioni amb les dependències polítiques, que vostè depengui del PP o no jo crec que no és l'element –no ho ha de ser mai, l'element– d'aquest debat. Jo no li diré si és cert o no, per-

què vostè sap perfectament quina seria la meua resposta. No es preocupi de dependències. No es preocupi de conjuntures polítiques. Únicament s'ha de preocupar dels resultats. I vostè sap, senyor president, que de la col·laboració entre el Partit Popular i Convergència i Unió, al llarg dels últims cinc anys a Catalunya i a Espanya, Catalunya ha progressat, ha avançat com mai. Hem aconseguit les majors cotes de prosperitat i de progrés de la nostra història contemporània; s'ha generat ocupació com mai; hem impulsat el benestar social com mai; s'han baixat els impostos; s'han incrementat les inversions; hi ha hagut un creixement econòmic que ens hauríem de remuntar en el temps per recordar-lo. I aquest és el balanç real de la col·laboració entre el Partit Popular i Convergència i Unió.

És veritat que pot ser que alguns es deixin enlluernar pels discursos de les esquerres, d'aquells que els agradarien esquerdes en aquesta entesa entre el Partit Popular i Convergència i Unió, però no pas per millorar Catalunya, no pas en ares del progrés de Catalunya, sinó, únicament, per donar satisfacció als seus interessos partidistes.

I per això, senyor president, jo li demano que no busqui la confrontació artificial, que no exageri discordances com a vàlvula d'escapament nacionalista, perquè ens trobem que, de vegades, es diuen coses, fins i tot, en aquest Parlament de Catalunya, amb la pràctica unanimitat, però que, a l'hora de la veritat, Catalunya en pensa una altra. Tots podem recordar les polèmiques de les matrícules o del Comitè Olímpic de Catalunya. Doncs ara resulta que el Govern de la Generalitat lliura una enquesta, feta per ella mateixa, on diu que el 37% dels catalans estan en desacord amb les noves matrícules de vehicles –únicament el 37%–; o que únicament el 14% dels catalans dona suport al Comitè Olímpic de Catalunya. No ens hem d'inventar molt sovint polèmiques que no existeixen al carrer o que poden donar satisfacció a una part molt important, legítimament, d'aquesta cambra, però que, potser, estem contribuint que hi hagi un Parlament que expressa una veu i una cota a Catalunya que ens escolta d'una altra forma ben diferent.

I no li defugiré, senyor president, el debat sobre l'autogovern. No l'hi defugiré, sinó ben al contrari, hi entraré. Vostè sap que el Partit Popular de Catalunya hem defensat, en tot moment, que hi ha uns valors de passat que molt sovint es veuen representats per Convergència i Unió: aquests valors de passat de la reivindicació, de la confrontació, de l'uniformisme. Nosaltres –i ho dic sincerament– creiem que hi ha uns valors de futur: el pluralisme, la llibertat, la coresponsabilitat i la cooperació. Podem fer els discursos que vulguem, però no podem ignorar, per exemple, que Espanya és un dels països més descentralitzats del món; un canvi que s'ha fet, una transformació que s'ha aconseguit únicament amb vint anys, i ara del que es tracta és de donar aquesta unitat al sistema. Podrem dir el que vulguem, però no podem deixar de constatar que mai havíem disposat ni de tantes competències, ni de tants recursos, ni de tantes oportunitats.

Tenim vint anys d'autogovern. Tot ha canviat, però per a alguns el seu discurs és immutable. Fa no molt de

temps es deia que l'eix vertebrador, l'esquelet de qual-sevol estat era la política econòmica i financera, la política exterior, la política de defensa. Doncs bé, ara substituïrem la pesseta per l'euro, el Banc d'Espanya pel Banc Central Europeu; hi hauran ambaixades de la Unió Europea; el servei militar obligatori ha cedit pas a un exèrcit, ara professional i després europeu; encara subsisteixen moltes competències, moltes, senyor president, que l'Estatut atribueix a la Generalitat i a aquest Parlament, que no han sigut desenvolupades. Això també és treballar per a l'autogovern, senyor president. I sobretot no hem de confondre els termes, perquè, a vegades, generem aquestes controvèrsies com vàlvules d'escapament nacionalista, que abans deia.

S'ha parlat i molt, s'han fet moltes declaracions, no totes reproduïdes, des d'aquest faristol. I es criticava una llei de cooperació quan ni tan sols hi havia text. Es criticava una llei de cooperació quan no hi havia text. Hi havia una voluntat, això sí, ho hem de reconèixer, però una voluntat positiva, una voluntat amb dos vessants, una llei que no té text i que es trasllada a les comunitats autònomes, amb millor o pitjor encert a l'hora de traslladar-ho, això sí, i li ho he de reconèixer. Però es deia una llei de cooperació sense text, però que vol dir, ni més ni menys: primer, si les comunitats autònomes entenen que això no és necessari, no es farà, no s'imposarà, no s'aprovarà cap llei. I, en segon terme, és veritat o no que cal enfortir la cooperació entre les administracions? Que cal enfortir la cooperació entre la Generalitat i l'Estat? És veritat que cada cop més les competències, els problemes i, també, les respostes als ciutadans i a la mateixa Catalunya són compartides o requereixen actuacions coherents i complementàries per part de totes les administracions? És necessari, sí o no? Doncs, si això és veritat, fem-ho necessari. Ens hem de creure aquest principi que junts podem fer moltes més coses que no pas separats –ens ho hem de creure. I aquest era el principi de la Llei de cooperació.

I vostè sap, perfectament, que la Llei d'estabilitat pressupostària no és cap ingerència en l'autogovern de Catalunya. La Llei d'estabilitat pressupostària el que diu és que cal fer realitat el sanejament econòmic, perquè aquest sanejament econòmic és la garantia del progrés i del creixement, i que aquesta estabilitat pressupostària ha sigut una realitat a la Unió Europea, sense la qual no podríem parlar de l'euro d'aquí a dos mesos. Aquesta estabilitat pressupostària ha sigut imprescindible per sanejar uns comptes des de l'Administració de l'Estat, perquè el Govern de l'Estat ha sigut el primer que s'ha imposat aquests deures. Ara, es tracta d'impulsar unes propostes que són d'equilibri i no pas de dirigisme, i aquest és l'objectiu, el veritable sentit, també l'ambició del Partit Popular. El que no hem de fer és confondre els termes i buscar sempre aquestes polèmiques, aquestes controvèrsies, molt sovint per justificar determinats discursos.

Hem escoltat fa pocs dies, també, unes reflexions al voltant del Tribunal Constitucional. No estariem parlant d'això si hi hagués un militant –i ho dic bé, un militant– de Convergència i Unió, amb el seu carnet a la butxaca, com a vocal del Tribunal Constitucional.

Per al Partit Popular, senyor president, per nosaltres –per al Partit popular, senyor president, i li ho dic i li ho

reitero–, els vocals del Tribunal Constitucional el que han de fer és tenir la Constitució com a guia de les seves decisions, no pas altres consideracions. Jo li desitjo, senyor president, que tots plegats puguem superar aquestes controvèrsies perquè jo crec –hi insisteixo– que d'aquesta estabilitat han donat resultats positius per a Catalunya i, probablement, els catalans no ens demanen que es barallin ni l'Estat amb la Generalitat ni el Partit Popular amb Convergència i Unió, sinó que ens demanen que treballem tots plegats per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Vostè, senyor Fernández Díaz, ha intentat ser prudent amb la seva intervenció i no ho ha aconseguit. Ara jo procuraré ser-ho i a veure si tinc més sort que vostè.

Però comencem pel començament. No, nosaltres no firmarem el pacte contra el terrorisme. Perquè, primera, nosaltres som on hem estat sempre. I quan recordava, per exemple, el 23-F, ja érem aquí, i nosaltres hem donat suport sempre a Espanya, a la política antiterrorista del Govern, amb ministres de l'Interior de cap al final dels anys setanta, que alguns d'ells ens costava prou, en l'ordre personal, per exemple, de donar aquest suport –no em refereixo ara a en Martín Villa, sinó a algun altre–, i sempre hi hem estat. Mai no hem jugat aquesta carta en la política, cosa que gairebé cap partit, i evidentment cap dels dos grossos espanyols, pot dir. És una acusació greu, però la faig.

Per tant, no ens cal tenir credencials –per a tenir credencials, en aquest sentit– firmar cap pacte d'aquest tipus quan, a més, aquest pacte, amb els deu punts del qual estariem... –em sembla recordar que estàvem d'acord totalment, o en tot cas el darrer acord que hi podia haver, vista la importància del tema, ens el podríem saltar–, però, entre diguem-ne el contingut polític del seu pròleg i la seva intencionalitat política, eren inadmissibles des de la perspectiva d'un partit nacionalista com el nostre, tan moderat, tan pacífic, tan convivencial com vostè vulgui, però, evidentment, nacionalista; i tan constitucional i tan lleial, però nacionalista.

Lleial també en aquest cas, per exemple, perquè òbviament nosaltres, des del primer moment, independentment de les intervencions del nostre diputat Trias a Madrid, doncs, aquell suport a Telefónica, immediat o de declaracions o el que sigui, que s'havia de donar a la postura del Govern espanyol, ara, amb motiu precisament d'aquests incidents, d'aquests atemptats i de tota la crisi que s'ha desenvolupat i tota la política de creació de la coalició i d'adscripció de cada país, concretament, d'Espanya, hem donat un suport ple, clar, sense cap mena de falla al president del Govern, el senyor Aznar, i al ministre d'Afers Estrangers, el senyor Piqué.

No ens cal firmar això per tenir credibilitat, en tenim mes que ningú, perquè n'hem tingut durant vint-i-cinc anys i amb circumstàncies prou complicades.

Bé. És veritat, n'estic molt content –jo sempre ho exhibeix com una cosa positiva del moment polític actual– del que hem fet tots plegats, vostès i nosaltres, també. Vull dir que, en aquests moments, durant els propers anys tenim assegurada una inversió de l'Estat a Catalunya molt important, i no regatejo cap mèrit. També n'hi ha una de molt important de la Generalitat, i també he de dir que els ajuntaments hi fan la seva aportació; però, miri, molt important de la Generalitat, però molt important del Govern central.

Només li vull dir –només– que, poc o molt, aquí també ha influït una batalla que fa temps que fem. Quan nosaltres a l'any 98-99, de fet, havíem acabat una mica el que en podíem dir «allò que de la legislatura semblava que en podíem treure», hi havia molta gent que, a mi, m'aconsellava i em deia: «Escolta, tu el que has de fer ara és convocar eleccions, perquè això ja ha donat de si el que havia de donar, no?»

I una de les coses que... d'altres també, però, una de les coses que, a mi, personalment em va frenar és que hi havia una negociació en curs, molt important, que la gent potser no se n'adonava gaire, que era, precisament, la de les grans infraestructures, que havia quedat encallada –en l'última etapa socialista havia quedat encallada– i que ara s'havia desencallat. Tot això estava encallat: l'aeroport estava encallat, el desviament del Llobregat estava encallat, la depuradora estava encallada, moltes d'aquestes carreteres que s'estan fent estan encallades, no?, i el TGV mateix no era segur, i sobretot no era segur que tingués el traçat que havia de tenir, que vol dir Lleida, Reus, Tarragona, Barcelona, Girona, Figueres, etcètera, amb els aeroports i els ports, i, a més, que fos, també –cosa que no havíem aconseguit abans–, un tren de mercaderies de cara, per exemple, a donar-li més contingut econòmic.

Per tant, no li nego cap mena de mèrit, només voldria dir-li que, aquí, hi hem estat molt a sobre, també, no?

Escolti... Les imprudències. Home!, primera, vostè segurament no ha estudiat bé el que ha fet la Generalitat a les Terres de l'Ebre des de l'any 80: des del Perelló fins a Sant Carles o fins a Masdenverge, o fins als petits pobles que no són pobles, com els Valentins posem per cas, o fins a Riba-roja. Però hi hem estat a sobre i hem fet moltíssimes coses. I, de fet, aquelles comarques, malgrat alguns problemes que han tingut, han progressat i hi hem invertit. El primer polígon industrial important que va fer la Generalitat el va fer a Tortosa. I, per què a Tortosa? Home!, perquè el necessitaven més a Tortosa, perquè era més difícil fer-lo a Tortosa que en un altre lloc. Això, a mi, personalment, em ve d'abans, no d'ençà que sóc president de la Generalitat: una especial atenció per les Terres de l'Ebre, no?

I posaré una anècdota només, que no sé si toca, però, en fi... (*Rialles*.) Quan jo era a la presó, que tenia un quartet, allà, que hi feia de metge, que és l'única vegada que he fet de metge, em vaig fer posar dues fotos. I quines em vaig posar? No la de la plaça de Catalunya, sinó, concretament, la del Delta de l'Ebre, no la de Tortosa ni tan solament la vista aèria del delta de l'Ebre, i l'altra era la ciutat de Lleida.

I, per tant, vull dir que tot això, a mi, em ve de molt avall, i, per tant, em molesta que vostè digui una cosa, primera, que és falsa i que, després, imprudent. Perquè si tota la feina del Partit Popular ara, respecte a les Terres de l'Ebre, és mirar a veure si pot fer quedar malament a Convergència i Unió, és que no han entès res, vostès.

Per tant, primera imprudència, no?, que, a més, es basa –es basa– en una informació errònia –absolutament errònia–, que si vol jo ara de memòria li cito des del Perelló fins a Masdenverge, passant pels Valentins, que és el primer lloc on vàrem aplicar nosaltres el reg gota a gota per a les oliveres, per exemple, d'acord amb unes tècniques que en aquells moments vam anar a buscar a Israel, doncs, des d'això fins... Li explico el que vulgui i veurà que aquesta ha estat una imprudència.

Segona imprudència. Home!, nosaltres no podem votar aquesta Llei d'equilibri pressupostari per raons autonòmiques, i això em sembla que queda molt clar. Voler fer creure que és que nosaltres volem tenir la mà foradada no em sembla correcte. És més, nosaltres hem dit que potser sí que arribaríem a acceptar..., perquè, a més, sempre hem donat suport al Govern: al Govern del PSOE en un moment determinat que ho va necessitar i, després, a vostès, amb tot el que ha sigut la contenció dels preus. Hem assumit moltes iniciatives, moltes iniciatives impopulars a l'època del PSOE i amb vostès per tal de poder mantenir-nos dintre del cèlebre 3% que reclamaven, per exemple, doncs, els criteris de Maastricht. Molt bé.

I aquí li he de dir que qui sí que està d'acord amb la política que estem fent, a part d'Standard & Poors i, bé, les altres agències de *rating*, és el mateix vicepresident Rato. Perquè nosaltres, sense necessitat de cap llei, sí que estem disposats a negociar en un moment determinat amb el Govern central el que convingui fer de més laxitud o més contenció, segons els casos i segons les necessitats. I ho hem fet i ho hem complert rigorosament. Tingui present que, nosaltres, hi va haver una època –i és veritat– que havíem arribat a fer –i crec que era culpa del finançament, no crec...–, francament, que havíem de fer el que havíem de fer, i ho vam fer i ho tornaríem a fer. Havíem arribat a tenir un endeutament anyal, d'increment, de 170.000 milions de pessetes i ara és zero –zero–, i vostè ho demana, concretament, al senyor Rato.

Per tant, aquest no és el tema. I el que no admeto és que se'ns vulgui fer passar, diguem-ne, per gent que té les mans foradades quan en realitat el que fem és defensar les competències de Catalunya i d'aquest Parlament, que quedarien greument afectades per això.

Home!, escolti, vostè creu que el senyor Viver i Pi-Sunyer tenia el carnet de Convergència o d'Unió? Algú en aquest Parlament creu que quan nosaltres, fa nou anys, vàrem proposar aquest nom el tenia o que el té ara? Si vostè s'ho creu és l'únic que s'ho creu en aquest Parlament. Vostè creu que el senyor Bayona el té? Em dirà: «El senyor Bayona és un home molt vinculat a la Generalitat.» És veritat, però no és un home de carnet. I vostè creu que el senyor Enoc Albertí..., sap qui és el senyor Enoc Albertí? (*Veus de fons*.) Sí. Bé. Doncs faci-

s'ho explicar –faci-s'ho explicar. Vostè creu que el senyor Enoc Albertí té carnet nostre?

Ahir vaig voler-ho dir perquè s'entengués el que volia dir. Hi ha gent que ens ha ajudat a definir el que pot ser una defensa de l'Estatut, d'una ampliació de l'Estatut «dintre» de l'Estatut i «dintre» de la Constitució. I vaig posar tres noms, d'una manera una mica insòlita en un parlament d'aquest tipus, perquè es veiés clar, vull dir, quina era tota la càrrega intel·lectual, jurídica, acadèmica, de gran categoria que hi havia darrere d'això. I a cap d'aquests tres senyors se'ls pot fer, se'ls pot dir que... Se'ns pot dir a nosaltres, que ho fem amb aquesta manera interessada, amb el carnet a la boca, i que ve a dir vostè; ni a ells se'ls podria fer l'ofensa de pensar que els podia interessar un dia tenir un carnet per poder tenir segons quin càrrec.

Per tant, com que és molt important que ens respectem tots al màxim, en aquestes tres coses de les Terres de l'Ebre, en aquesta cosa del carnet, el que m'interessa a mi no és que sigui més socialista o menys socialista o més del PP o més d'esquerra, el que volem és que sigui un home que realment tingui clares les idees sobre el que ha de ser al màxim possible que pugui ser l'Estatut de Catalunya.

I sobre tot això jo li prego, i sé que ho ha fet sense, probablement, sense intenció, i, per tant, disculpi'm vostè mateix, també, si en alguna cosa m'he passat i hi he posat especial vehemència, però és que em sap greu que em vulguin fer passar pel que no sóc.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Bé. Senyor president, vostè ha parlat d'imprudències. El que vostè anomena imprudències per al Partit Popular són coherències. I vostè sap que l'exercici de la coherència és un exercici que vostè sempre lloa i diu que practica, i jo no seré pas qui ho dubti. Però, en qualsevol cas, jo crec també, en certa manera, senyor president, que vostè està acostumat –el Govern de la Generalitat i el Govern de Convergència i Unió al llarg dels últims vint anys– a dialogar, a dialogar molt sovint des de la renúncia d'altres i no pas des dels punts d'equilibri. I jo crec que hi ha un nou escenari que l'hem de constatar, però precisament no pas per imposar res, sinó tot el contrari, per ser conscients que hem de trobar punts d'equilibri i que hi han punts suficients de trobada i, sobretot, reptes de futur molt importants que ens aconsellen fer polítiques molt sovint compartides.

Però, en qualsevol cas, vostè ha parlat de tres imprudències, o ha recordat la coherència del Partit Popular a l'hora de pronunciar-se en aquest debat i en aquesta cambra: ha parlat de les Terres de l'Ebre, ha parlat de l'Alt Tribunal, del Tribunal Constitucional, i ha parlat de la Llei d'estabilitat pressupostària.

Miri, senyor president, vostè sap perfectament –perfectament– que el Govern de la Generalitat, i la pròpia

Convergència i Unió, arrossega un desgast polític molt important, jo li diria no tan sols a les Terres de l'Ebre, sinó, fins i tot, a les comarques tarragonines. I ho sap perquè hi ha hagut un oblit molt sovint en moltes de les actuacions dels diversos departaments envers les comarques tarragonines i molt en particular a les Terres de l'Ebre. I ho sap perfectament, perquè vostè trepitja el territori i va a la conca de Barberà, i es desplaça al Priorat, i està a la Ribera, i està a la Terra Alta, i veu les sigles polítiques dels alcaldes i dels governs municipals. I on fa uns anys tot era ple de les sigles de Convergència i Unió, ara hi han altres sigles o molt sovint independents. I això significa una cosa, senyor president, i vostè ho sap perfectament i no seré pas jo el que li ho recordi.

En segon terme, ha parlat del Tribunal Constitucional. Miri, jo no sé si he sigut imprudent, jo crec que la meua reflexió era coherent amb el que he dit, el que ha dit el Partit Popular sempre i el que hem defensat. I perquè no em torni a acusar d'imprudència no faré recordatori d'algunes propostes de Convergència i Unió als òrgans jurisdiccionals de l'Estat que s'han fet en altres ocasions. Fixi's si en sóc, de prudent.

I, en tercer terme, miri, senyor president, per defensar l'autogovern de Catalunya no és necessari militar a Convergència i Unió o ser nacionalista. És evident que el nacionalista i la gent de Convergència i Unió també comparteixen o també defensen l'autogovern. Però jo únicament li demano una cosa: que no qüestionï els altres per tenir una forma diferent d'entendre Catalunya, d'entendre la nostra societat. El Partit Popular té una forma d'entendre la nostra societat i Catalunya que pot ser diferent de la seva, però en cap cas és menys intensa. I això és la guia de la nostra actuació en aquesta cambra i com a formació política. I la Llei d'estabilitat pressupostària no n'és pas –no n'és pas– una excepció. Nosaltres considerem que aquesta Llei d'estabilitat no limita la capacitat de despesa de Catalunya; tampoc orienta aquesta despesa. El que reclama, precisament, és que hi hagi una transparència; el que reclama únicament és que, si volem gastar més des de Catalunya, hem de dir quins nous ingressos tindrem. No estem dient res de nou ni res de diferent del que l'Administració de l'Estat diu i fa o del que els diversos estats europeus es proposen per a ells mateixos.

Vostè sap que hi han limitacions també a l'hora d'impulsar les polítiques ja existents en la normativa de l'Estat. Podem repassar la LOFCA i altres normatives que limiten l'Estat. I, per tant, senyor president, nosaltres, hi insisteixo, no qüestionem l'autogovern ni el marc competencial del Govern de la Generalitat i aquest Parlament, si únicament es fes amb aquesta convicció que únicament des de l'estabilitat pressupostària podríem garantir el progrés de Catalunya i el nostre creixement econòmic, que és l'únic nord de la nostra reflexió.

I per finalitzar, senyor president, potser vostè a vegades pugui sentir o escoltar discursos de formacions polítiques d'aquesta cambra, o fins i tot del col·lectiu, amb l'excepció del Partit Popular. No caigui en el frontisme. Catalunya no necessita un altre front nacionalista, o Catalunya no necessita un de tots contra el Govern de

l'Estat. Catalunya el que necessita és complicitat, Catalunya necessita afegir esforços, afegir esforços el Govern de la Generalitat amb el Govern de l'Estat, afegir esforços del màxim de formacions polítiques, per tal de garantir el nostre progrés.

Per afegir esforços de sigles té el Partit Popular de Catalunya, té també la predisposició d'un Govern d'Espanya, i jo diria, fins i tot: busquem la complicitat d'altres comunitats autònomes. Al debat de finançament autonòmic hem sigut capaços, a més d'afegir sigles polítiques en aquest Parlament de Catalunya, a més d'afegir sigles d'administracions de l'Estat i la Generalitat, d'afegir-hi també els interessos d'altres comunitats autònomes, i tot plegat ha donat resultat: el millor avanç de l'autogovern de Catalunya, que, per cert, senyor president, crec que no és just ni rigorós poder parlar en aquests moments, en aquesta cambra, de regressió autonòmica, d'involució autonòmica, de retrocés autonòmic, quan precisament fa poques setmanes s'ha aprovat un nou model de finançament autonòmic que ha sigut el major avanç de l'autogovern de Catalunya i que ens permetrà afrontar noves i millors polítiques socials, que ha de ser el nord de la nostra actuació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup fa seves les paraules del president de Catalunya amb què ahir va iniciar aquest debat, de solidaritat amb el dolor del poble nord-americà i de condemna de l'atrocitat comesa a Washington i a Nova York. I, dit això, anem per feina.

La conca del Llobregat, Alcoi i Inca és on aquest país va començar la revolució industrial quan tocava, com els primers països d'Europa. A la península això va arribar molt tard, i en alguns llocs hi va passar de llarg. Vam fer el que calia quan calia. Va permetre, això, que la comunitat catalana, malgrat no tenir estat, pogués donar continuïtat a la seva vida col·lectiva amb un ritme propi i uns objectius comuns. Vam guanyar la batalla de la revolució industrial i vam assegurar la resta. Abans havíem fet el mateix amb la impremta, més tard amb l'electricitat i amb els mitjans de comunicació de masses.

Ara, començat el mil·lenni de forma brutal a Manhattan, la primera batalla per guanyar, la nostra primera qüestió nacional, és la batalla digital. Només si assegurem el trànsit d'aquest país cap a la societat de la informació podrem guanyar en tots els altres àmbits. Catalunya necessita un nou impuls, uns nous objectius, uns altres fonaments, que no poden ser més que modernitat, benestar i un nou projecte de país. I modernitat vol dir avui revolució digital.

La digitalització no és una revolució, és *la* revolució. Si Catalunya la fa, si passa bé aquesta prova, estarem en condicions de passar totes les altres. No ho va dir Torras i Bages, però potser ho dirà el bisbe Deig un dia d'aquests: Catalunya serà digital o no serà. La societat digital coneix un canvi en totes les formes de vida i relació social: canvia la producció de l'economia, la globalització, la política, la cultura, les necessitats, els serveis; ho canvia tot. De l'educació al periodisme, dels serveis financers a l'organització del treball; també la política. A través de les tecnologies interactives de comunicació podem acostar la política a la gent, més, i donar així un nou impuls democràtic.

Per exemple, el 40% de les gestions que fem els ciutadans en un ajuntament són per demanar un certificat que ens demana una altra administració perquè l'hi presentem directament. És estúpid, això; no té sentit, això; és una pèrdua de temps, això. D'administració a administració, que es connectin a la xarxa, que es pugin d'acord, que hi hagi permeabilitat de dades entre administracions, que ens estalviïn feina i que no ens empenyin més. Si tenim ja una societat en xarxa, hem de tenir també una administració en xarxa, per fer les coses més fàcils a la gent. I això vol dir també descentralitzar. Està bé que reclamem competències, però no badem: sobretot, que ens traspassin informació, que ens donin la base de dades, el Registre de Propietat, el Registre Civil, i els fitxers de la Guàrdia Civil o els Mossos d'Esquadra, posem per cas.

Aquest és el canvi més important de la història de la humanitat i obliga a redefinir-ho tot, a reformular-ho tot, a revisar-ho tot. La revolució digital té unes bases tecnològiques estimulades per una innovació constant; també aquí, on menystenim la recerca i la innovació i ens situem lluny, molt lluny d'Europa, en aquest àmbit. Estem davant un canvi cultural i econòmic que modifica el treball, les empreses, les relacions personals, el lleure; ho transforma tot. Estem davant d'una nova era. I cap altre repte dels que tenim pendents no és tan important com aquest, perquè aquest és l'únic que travessa tots els altres, els relaciona, els comunica. Haurem de parlar des d'una perspectiva que reconegui les condicions específiques d'aquesta nova era. Si no, ens trobaríem davant la paradoxa que, després d'haver-ho superat tot, ara, amb autogovern, no som capaços d'aprofitar al màxim les oportunitats de la revolució digital.

Per això, quan en menys de vuit anys el 50% dels llocs de treball es trobaran en sectors fabricants de productes o de serveis de tecnologia, o bé amb un índex molt elevat de tecnologia, l'objectiu nacional, la primera qüestió nacional és: tothom connectat a la xarxa, tothom amb formació digital, tothom arreu del territori, de la muntanya al litoral. Perquè avui el 60% de les cases

amb sous superiors a 425.000 pessetes tenen Internet, però dels que tenen 125.000 pessetes a les cases, cada mes, només el 5%. I els municipis petits hi estan poc connectats, exactament igual que la gent amb un nivell baix d'educació. I el 21% de les dones, enfront del 38% dels homes. I només el 5% de la població de més de cinquanta-cinc anys l'ha fet servir algun cop. Si volem facilitar un final més humà a les generacions que s'acosten a l'edat de jubilació, hem d'emprendre una campanya de formació psicotècnica, perquè no acabin els seus dies en plena marginació tecnològica. Tots hi sortirem guanyant.

Ha canviat el que abans se'n deia «el mode de producció», i si volem ser un país modern hem de canviar la nostra actitud. Estem davant d'un canvi cultural que ho modifica tot. Els nostres fills, que ja han nascut amb el ratolí als dits, com nosaltres hi dúiem la ploma o el llapis, «s'apalanquen» davant l'ordinador amb la complicitat dels col·legues. Els pares ens movem entre el desconcert, l'hostilitat, la curiositat i la simpatia. Els avis..., bé, els avis, això que ho expliquin millor els oradors que siguin avis. Per cert, a Finlàndia, l'Estat promou cursets d'informàtica en què els néts són els que fan les classes als avis.

Les persones són el nostre actiu principal. Ho diem tots, hi estem d'acord. Per això, pensant en el futur, l'educació és clau, la formació és clau. L'ensenyament és la millor vacuna contra la malaltia de l'exclusió social com a amenaça de futur. I tenim els joves més formats que mai, però ens cal més ambició per fer un pla de xoc contra el fracàs escolar i la desorientació vocacional de tants joves, per potenciar la creativitat, la formació tecnològica, el coneixement d'idiomes, no com ara. Per començar, només per començar, una Catalunya trilingüe; en això sembla que hi estem tots d'acord: català, castellà, anglès, amb el català com a idioma nacional comú i llengua de trobada per a tothom, en què els joves parlin tres llengües d'entrada i, això sí, siguin tots experts en informàtica bàsica. Ens cal molta més voluntat política per donar forma a una veritable revolució educativa, definir nous objectius, canviar sistemes, estimular un professorat maltractat econòmicament i desmotivats, amb episodis ja coneguts, com el de les escoles concertades.

Deia el president Pujol ahir: «Als mestres, mai no els agrairem prou el que fan.» Home, se'ns acut una forma d'agrar-los-ho: apugem-los el sou i deixem-nos estar de romanços. Perquè Bertold Brecht assegurava que la civilització d'un país es mesura pel sou dels seus mestres. Si és així, amb els sous que paguem, les coses van mal dades. I això de la nostra pertinença a la civilització occidental ho haurem de revisar, perquè, en sous, som els cinquens per la cua de les comunitats autònomes, i en jubilacions batem tots els rècords: som els últims. Com volem tenir un sistema educatiu que funcioni amb mestres mal pagats, estressats i descontents?

Hem de reorientar el nostre sistema educatiu, dels nivells preescolars a la formació contínua. Hem de trobar una solució per als zero - tres anys arreu del territori. Hem de lligar molt més les aules amb l'empresa. Hem de tornar a educar també en valors, recuperant la noció d'esforç, de responsabilitat, de voluntat de treball, de

feina ben feta. Ja fa massa temps que vivim d'inèrcies i sense perspectives estratègiques. No podem deixar passar oportunitats, com no haver fet la nostra llei d'universitats o d'FP integrada, abans que el PP ens torni a trinxar amb les seves lleis.

Els països moderns són aquells que són capaços de preveure les necessitats i les possibilitats del futur, d'avançar-s'hi, dotant-se avui dels equipaments que faran falta demà. I aquí no podem continuar actuant amb retard, com en l'Eix Transversal, amb l'Estat proposant-ne la compra, perquè nosaltres, com que subvencionem les autovies gratuïtes en altres llocs de l'Estat, no en podem pagar l'ampliació. Ni amb la batalla entre administracions governades per sigles diferents, perquè fan mal al país, perquè no actuen amb visió de futur. Mentre ens discutim per la tercera pista, en altres llocs ja tenen un metro pagat amb fons europeus que arriba fins al primer aeroport, i ja n'han planificat el segon. Que el TGV arribi al Prat, tornant a pagar nosaltres allò que ja teníem pagat, no vol dir que hàgim de descuidar la millora i manteniment de la xarxa pròpia de carreteres per a tot el país, per on transita la majoria de la població.

És hora de denunciar la radialitat centralista del reialmadrienyisme polític, també en matèria d'infraestructures, que concep la capital de l'Estat com si fos la del món —feliçment no l'és—, amb uns criteris que no són els nostres. Com entendre, si no, la incomunicació per TGV entre Barcelona i València? Per nosaltres, és fonamental l'eix mediterrani de comunicacions i transport de persones, mercaderies i idees, que ens lliga amb el País Valencià i Perpinyà, amb una àrea d'influència que inclou també Múrcia, Aragó i el sud francès. Per cert, és un autèntic desastre, propi de país de Tercer Món, la connexió per tren entre Portbou i Cervera de la Marenda, a la frontera francoespanyola. Amb aquest nom, «francoespanyola», suposo que ja queda clar que nosaltres estem en contra de les fronteres i que, aquesta, ni l'hem posada, ni la volem.

La connexió interfronterera hauria de prendre exemple d'Euskadi nord i sud, amb horaris de tren coordinats i sense esperes. I hauríem de plantar-nos i exigir que ens traspassin les línies interiors de Puigcerdà, Lleida - Manresa - La Pobla de Segur, per reactivar el territori i cohesionar-lo, i tenir la gosadia de pensar també en un eix ferroviari transversal.

Catalunya i Barcelona es necessiten, perquè la modernitat també vol dir una concepció nacional del territori. Es complementen, no s'entenen l'una sense l'altra. I hem de posar fi al recel entre el país i la seva capital, a partir de la desconfiança mútua entre l'Administració nacional i la municipal. Barcelona s'ha d'implicar molt més en la vida del país, amb una visió molt generosa. I la Generalitat ha de reconèixer el paper de Barcelona dins i fora, i fer-la servir com a plataforma privilegiada del país a l'exterior.

Avui, l'altra Catalunya, la rural, la interior, la de muntanya, la de l'Ebre, pensa que hi ha una visió massa barceloninocèntrica del territori i del país. Ens fa falta una visió global de l'espai físic, una concepció nacional del territori que permeti veure on s'ha de distribuir la població, la riquesa, la cultura, el benestar, i tot de manera equilibrada. Mesures com el pla hidrològic

nacional són vistes com a iniciatives de desestructuració del territori, d'abandonament d'una part de Catalunya per part de la Generalitat, de llunyania administrativa o simplement, per desgràcia, de centralisme barceloní.

Aquí, senyor president, s'han equivocat, i molt, vostès. Perquè, els seus vots, el PP no els necessitava per a res. El PP, d'això, en sortirà, electoralment, pràcticament illès. I vostès en pagaran les conseqüències, de dir sempre «amén» a tot el que ve de Madrid, per més que vostè recordi el seu interès –cert, real– pel delta i per la resta de les Terres de l'Ebre. Ja s'ho trobaran. Perquè la gent pensa que qui els ha enganyat són vostès, els de casa, i potser els passaran factura a l'hora de votar, per més inversions que prometin, que, per cert, ja fa molts anys que s'hi haurien d'haver fet, aquestes inversions, amb transvasament o sense.

Vostè sap molt bé, senyor president, que el problema de l'Ebre no és només ecològic; segurament, ni sobretot ecològic: és un problema d'afecte, de sentir-se reconeguts i estimats per la resta del país i el seu govern. I aquí, a diferència d'altres que han fet conversions miraculoses i jocs de mans, Esquerra ha dit sempre el mateix, i ho sap. En fi, com diuen a les Terres de l'Ebre: «Qui li ha fet lo nas, que l'aguante al braç.» I el nas li han fet vostès, també.

Cap comarca pot tenir la sensació que és menys Catalunya que la plaça de Sant Jaume. I això vol dir pensar en el territori, pensar en la gent, sobretot en les persones del sector primari: pescadors, ramaders, pagesos. Els pagesos no volen viure de subvencions; els pagesos volen viure de la terra, volen que el seu negoci sigui rendible. I, vista la dimensió de les propietats, cal posar en marxa d'un cop arreu la concentració parcel·laria, per engrandir les explotacions i fer-les competitives. S'han de donar facilitats per a noves iniciatives econòmiques, perquè la implantació de nous i joves empresaris sigui possible, i hi visquin i hi treballin. Hem de tenir, en aquests temes, via directa a Europa. I més control dels productes alimentaris de consum. I més coratge. I més pressupost. Modernitat, doncs, vol dir: Catalunya digital, infraestructures, formació i visió nacional del territori.

Però un país es basa també en el seu benestar, i a Catalunya s'hi viu bé. Catalunya és un país on, si t'espavilles i treballes potser no et faràs ric, però hi viuràs bé; tu i els teus. Per això sempre hi ha vingut gent de fora. La realitat socioeconòmica nostra no és tan dolenta com hi ha qui diu, ni tan triomfalista com per caure en un cofoisme acrític. Els darrers anys hem tingut una gran activitat exportadora. I això és signe d'una economia oberta, dinàmica. Això és bo. L'estructura empresarial es manté, malgrat que la capital del Manzanares ens passi avui la mà per la cara en molts àmbits. Però tenim també un ànim optimista. El que quedarà del d'avui no serà la seu de l'empresa lligada al centre de poder, a Madrid, sinó la base productiva; el caràcter dinàmic dels seus emprenedors mitjans i petits; la capacitat exportadora de la seva producció competitiva i eficient; un capital humà important, dels factors, del conjunt dels factors productius, i –poca broma– quedarà una cultura de treball no especulativa.

Les pimes penquen, s'espavilen i ho fan bé, molt bé. Qui no ho fa tan bé són vostès: un govern de la Generalitat que fins al moment encara no s'ha situat a l'alçada dels seus empresaris emprenedors.

Però al costat d'aquest escenari positiu n'hi ha d'altres. Viure a Catalunya és més car que viure en altres llocs d'Espanya. Hi ha un diferencial del cost de la vida evident. El cost d'una mateixa cistella de béns i serveis és aquí un 6% més car, a Catalunya, per damunt de la mitjana estatal; ve motivat per moltes coses, entre d'altres pel cost dels lloguers, l'ensenyament primari i els serveis mèdics, que entren a la despesa del consumidor.

A més, el pes de l'habitatge social és baixíssim comparat amb el d'Europa: un 3,7 aquí; un 22,3 a Europa. S'ha de reconèixer la insuficiència financera d'un sector públic tan necessari com és la despesa social en habitatge; realment molt baixa i amb un preu, l'habitatge, 29 punts més car a Catalunya que a Espanya.

I el preu mitjà de l'aigua és el més elevat de tot l'Estat i duplica el de la majoria de comunitats autònomes, amb el greuge de saber que, de cada vint duros que paguem en autopistes a tot l'Estat, setanta-dues pessetes les paguem nosaltres. Aquí cal treballar més, esforçar-se més per tenir una qualitat de vida igual en resultats.

I, això, els increments salarials per convenis i revisions no ho recullen prou. Per això no és estrany que del 1986 al 1997 la població només creixés un 0,2% i que, a les parelles joves, els costi de sortir del domicili familiar, i, si badem gaire, se'ns hi jubilaran, a casa. És imprescindible la creació d'un espai social català, on els salaris, les pensions, les beques, les prestacions socials s'adeqüin al que costa viure aquí i no allà. Per dir-ho clar: al que costa viure a qualsevol poble o ciutat de Catalunya i no a Quintanilla de Onésimo, per dir un lloc triat a l'atzar –d'Onésimo Redondo, per més detalls, que és com si, a Itàlia, Mussolini tingués un nom de poble, no per res.

El benestar ha d'arribar també a aquells que no poden dur el nostre ritme. La política estatal és uniforme en matèria de subvencions, i això provoca una gran fragilitat per adquirir béns i serveis. És el cas de les vergonyoses pensions de jubilació o viudetat, les pensions mínimes contributives o d'atur, en què la mateixa prestació discrimina negativament territoris com Catalunya o les Illes que pateixen un cost diferencial de la vida més elevat. Això genera fenòmens d'exclusió i privació social, de pobresa real, que sovint queden colgats sota un raig de xifres fredes. Però hi ha gent a Catalunya que ho passa malament, que arriba justet a final de mes, que s'està de moltes coses. La quantia de les rendes mínimes per a aquestes persones i algunes prestacions socials són francament massa esquistades. I no podem deixar enrere la gent que no pot anar al ritme de la majoria: gent gran, persones discapacitades, aturats de llarga durada, homes i dones que viuen en precarietat. Ni tampoc aquelles famílies amb membres que pateixen el dolor de l'anorèxia, l'alcoholisme o la drogoaddicció.

Hem de ser capaços de ser una societat innovadora també en el terreny del benestar. Hem de voler construir un país millor, posar ordre i sentit comú, per exemple, en els horaris, tan irracionals, que fan impossible de com-

binar la família, la vida personal i el lleure amb un mínim de sensatesa. No tenen sentit aquestes jornades de treball que poden passar deu o dotze hores d'ençà que surts de casa fins que hi tornes. I quan hi tornes, amb una mica de sort, pots trobar la parella que ve de la reunió de l'AMPA de l'escola o de l'associació de veïns, però que se'n va al llit directe perquè l'endemà s'ha d'aixecar a quarts de set per anar al gimnàs; potser veuràs la nena que torna de piano; el xiquet que torna de bàsquet i el gran que torna de l'assaig de la colla de castells.

Necessitem horaris més ben distribuïts que contribueixin al nostre benestar, que contribueixin a la felicitat general, perquè això ens farà més persones, més sociables, amb més sentit de l'humor, amb un estat d'ànim dialogant, més tranquils; potser no tindrem tants accidents de trànsit i fins i tot acabarem arribant puntuals als llocs.

Per què no podem plantejar-nos ser més agosarats i, per exemple –per exemple–, estudiar un sistema propi de contractes, una experiència pilot? Posem per cas: a Catalunya farem un sol tipus de contracte, sempre de caràcter indefinit, i l'empresa podrà ajustar plantilles amb un cost determinat, ajustant sous, pensions i altres aspectes al caràcter indefinit dels contractes. Per què no eduquem els treballadors per ser aptes per a la societat de la informació i formem també els mestres, necessàriament, amb aquest objectiu, perquè hauran d'estar familiaritzats amb l'entorn natural dels seus alumnes, que és ja del tot digital? Per què no adoptem mesures dràstiques que redueixin tant com puguem el nombre elevadíssim d'accidents de treball? En una societat del primer món, a les obres que depenen de l'Administració, això hauria de ser ja una realitat, acompanyada de les inspeccions corresponents i una política de formació i informació dels treballadors amb molta atenció a les empreses subcontractades i a la precarietat laboral, que és sovint la causa més important de perillositat.

Per què no ens avancem i, de la mateixa manera que demanem català i castellà per accedir a la Generalitat i als ajuntaments, no comencem a demanar també, per accedir a certs nivells de la funció pública, el coneixement informàtic que faculta el carnet europeu estàndard? Per què no fem un talonari individual utilitzable en la formació contínua pròpia al llarg de tota la vida com ja s'ha adoptat al País Basc, per cert, amb l'assessoria d'un expert català també de cognom Homs? Per què no creem centres integrals de formació professional que integrin la reglada destinada als escolars que han acabat l'ESO i el batxillerat, l'ocupacional per als aturats i la continuada pensada per al reciclatge dels treballadors? I per què no ho fem pensant més en les necessitats, en les sortides reals del mercat i no en les necessitats del propietari del centre? I per què no els posem tots en mans de centres públics i privats, però en mans de gent honrada i no de «xoriços»? Està molt bé, molt bé, molt bé la reducció d'un terç de la jornada als funcionaris que tinguin fills, i els en felicitem, però per què no anem progressivament estenent-ho també a la resta de parelles que treballen a Catalunya?

El benestar a Catalunya vol dir també una administració àgil i efectiva, amb objectius i directrius clares.

I avui, senyor president, des de fa temps, i vostès ho saben, hi ha desànim entre el funcionariat per manca de directrius clares per part dels seus responsables, alguns d'ells, sovint, amb l'únic mèrit professional de tenir un carnet de partit determinat. Per això cal tornar la il·lusió, les ganes, el sentit a l'activitat del funcionariat, avui amb la sensació d'anar dalt d'una nau sense brúixola. I és necessari també descentralitzar en el territori, decidir en el territori; ens cal un model de recursos humans al servei de la gent i del país que no sigui el d'una gestoria mediocre, ineficient i partidista.

I en una societat moderna, la seguretat també forma part del benestar de la gent. A la gent, la preocupa la inseguretat; ens preocupa: no ens agrada que ens robin. El delictes de poca volada provoca una gran molèstia a qui el pateix. I empipa la multireincidència, la inutilitat legal vigent d'uns delinqüents detinguts quaranta, cinquanta, seixanta vegades que entren per una porta i surten per l'altra. Doncs bé, si la llei no serveix, canviem la llei. I preocupa també l'activitat de les màfies organitzades a l'entorn de la immigració, de la prostitució, del narcotràfic. Però no ens podem quedar amb els braços encreuats sense atacar les causes que provoquen certa inseguretat, sense veure l'arrel socioeconòmica del problema: precarietat, atur, mal habitatge, família amb escolarització deficient. La baixa dotació policial a Catalunya en relació amb la mitjana europea també és una dada. I això és responsabilitat de l'Estat que no cobreix les 3.000 baixes pendents a Catalunya. Per què deu ser, dic jo? Des d'Esquerra plantejem la necessitat d'un cos únic de policia de Catalunya, fet de la suma dels Mossos d'Esquadra i la policia local, i també, com en els anys trenta, un comandament únic dels cossos i forces de seguretat a mans de la Generalitat.

Hi ha, senyor president, la necessitat d'anar enfortint un nou projecte nacional. I això vol dir situar Catalunya en el món. Existirem si som capaços d'existir en l'agenda internacional i aportar-hi la nostra visió del món. Catalunya no serem mai els primers ni pel territori ni per la població –mai–, però potser podríem convertir-nos en un referent internacional d'allò que fem bé: un país que s'espavila, relacions interculturals, país de pas, país de barreja, indústries de la llengua, foment i estudi dels drets col·lectius dels pobles, resolució dels conflictes per la via del diàleg, amb una ciutat mirall com Barcelona. Aquí podríem dir coses interessants al món, hauríem de dir coses interessants al món.

Catalunya és un país acollidor amb la gent de fora. Ho ha estat sempre. Si no hagués estat així, alguns diputats com jo mai no seríem aquí. És bo que prestigiem les nostres coses, començant pel Parlament. Per què des del Govern, senyor president, no parlen mai dels dictàmens, dels informes que aprova aquest Parlament? Com és que no ha dit ni mitja ratlla de l'informe encarregat per aquest Parlament a un grup d'experts? Disposem d'un excel·lent document sobre la immigració, on es parla d'una societat de drets i de deures, de respecte a la diversitat, de defensa de la identitat pròpia com a referent d'acollida. I és cert que aquí no podem dir que donarem papers per a tothom d'arreu del món; no ho podem dir, perquè això no ho pot dir cap país seriós, perquè aquí no podem garantir condicions de vida digna per a tothom d'arreu del món que vulgui venir,

però sí que en pot venir més, de gent, sí que podem donar-ne a més gent dels que som ara, perquè necessitem més gent, tenim dèficit de recursos humans.

I això ho hem de fer bé, amb responsabilitat, perquè ens hi juguem molt com a país. Hem de respectar els que vénen i ells han de fer-ho amb nosaltres. Han d'avenir-se a les nostres lleis, als nostres valors democràtics i a la nostra llengua i a la nostra cultura, que volem que la comparteixin també amb nosaltres. Si Catalunya fa un reconeixement intercultural actiu per conèixer amb la diversitat, un esforç per a la igualtat social, una valoració positiva de la diversitat, tenim dret a reclamar un compromís als nouvinguts amb la catalanitat cultural i lingüística.

Som un poble creatiu amb una llengua i una cultura nacionals. I hem de començar ja una etapa nova i canviar d'actitud davant aquesta poca capacitat d'engrescament al voltant de la llengua per part de sectors empresarials i no només aquests. No es tracta, potser, de generar la sensació de protegir la llengua catalana, curiosament després de vint-i-un anys de manar els nacionalistes, com si fóssim una reserva apatxe, amb tota la càrrega de minorització i marginalitat que això comporta. Perquè, qui voldrà apuntar-se a ser víctima terminal d'un idioma extingit? Quina atracció podrà tenir pertànyer a una comunitat lingüística amb un panorama agònic? El que cal és eixamplar l'ús del català, estendre'n la presència a la societat, consolidar-ne la utilitat, la simpatia, el prestigi. I això vol dir ganes, poder, calés.

El prestigi es construeix, i aquí tenim escriptors, cantants, músics, artistes que no són en absolut de segona fila, però els falta l'empenta decisiva del prestigi, el suport, la difusió, les facilitats per treballar que ha de donar-los un govern responsable.

I sense oblidar les causes polítiques d'origen del nostre coneixement del castellà, no convertim tampoc aquest saber en una tragèdia, sinó en un valor cultural que ens pot ser útil per connectar amb milions de persones. I siguem clars –siguem clars–: que el català no sigui encara una llengua d'ús normal no depèn ni de la immigració ni dels castellanoparlants; depèn només de nosaltres, dels catalanoparlants, com el futur de la llengua francesa no depèn pas de nosaltres.

I la veritat és que aquí tenim només el 5% de la indústria audiovisual de tot l'Estat. Hem d'aspirar a tenir una oferta cultural normal per a un mercat potencial de milions de persones en el conjunt de la nostra àrea lingüística. Potser ha arribat el moment que, en defensa de la llengua, més que no pas entitats, fem empreses. Hem d'actualitzar els referents identitaris i construir una cultura nacional per al segle XXI. Un projecte nacional, èpic i emocional. Hem de retornar els sentiments a la política. Hem de retornar la confiança de la gent en la política i els polítics. Un país, volem, on el president no destrempi amb les seves consideracions sobre la bona gent que s'ha posat el CAT a les matrícules, un país on no es passi de llarg del valor que tenen en democràcia mig milió de firmes demanant seleccions esportives catalanes.

Necessitem més autoestima com a país, més confiança en nosaltres mateixos, més orgull de ser catalans i catalanes, que és la nostra manera nacional de ser, de

manera tranquil·la, de manera serena. Més dignitat, doncs, i menys abaixar el cap. Hem d'estar segurs de nosaltres mateixos i de les nostres possibilitats. Necessitem una proposta, doncs, per superar el passat i preparar el futur amb il·lusió. Estem pagant les hipoteques d'una transició mal feta. Si tot va anar tan bé, com és que som encara tan lluny d'on volíem i, sobretot, altres han avançat més que nosaltres?

Hem de deixar enrere les males herències. Ja n'hi ha prou d'aquest fals sentit d'estat tan provincià i submís que només premsa l'Estat en clau espanyola, que ens ha impedit fins ara pensar-nos nosaltres com a estat, que només ha servit per fer-nos beure a galet. Mentre la societat i l'economia s'europeïtzen, la Generalitat es provincianitza.

I el victimisme permanent és una mala herència. Les víctimes només mereixen compassió. El victimisme és el resultat de la por, de la impotència, de la inseguretat, i nosaltres no volem que ens compadeixin, nosaltres volem que se'ns respecti com a poble. Hem de deixar de carregar els neulers sempre dels nostres mals als altres i assumir la nostra responsabilitat en la gestió del nostre present. El recurs a l'enemic exterior ja forma part del passat. I el model d'Estat que tenim actualment no és el que ens convé, perquè és insolidari amb Catalunya, és un obstacle per poder ser plenament i viure millor, per augmentar el nostre nivell de vida, la nostra qualitat de vida. Cal posar al dia, doncs, el marc institucional vigent nascut tres anys després de la mort del general Franco, al cel sigui, perquè, com deia el clàssic, «més val que sigui al cel que no pas aquí.» (*Rialles*.)

Ja no porta enlloc, senyor president, aquest estil de negociació del peix al cove, sovint amb nocturnitat i poca traça, que només ens perjudica la imatge fora d'aquí, un estil que es basa en la influència possible davant Madrid i no en l'ambició de més poder per a Catalunya, en la telefonada de col·legues i no en un model institucional just, seriós i estable.

Ni podem tampoc continuar identificant partit i país, com acabem de veure ara, en els inicis, amb l'elecció dels membres del Tribunal Constitucional, que demostra que tenim massa poc estatut, massa poca autonomia, massa poca capacitat per decidir nosaltres a casa nostra, tots, el país, no només Convergència i Unió. Ni la incomoditat governamental amb els ajuntaments, el mal rotllo amb els ajuntaments, vistos com a adversaris i no com a instruments imprescindibles de l'Administració catalana, i un partidisme galopant, com s'ha vist ara, amb el repartiment de les ajudes a infraestructures esportives. Ni aquest arrencament de la Generalitat sempre amb els més forts, els que tenen més. L'actitud davant l'acció de potentíssimes entitats d'estalvi o certs grups econòmics o comercials, o el cas de les Gavarres, quantes sancions han posat a unes empreses elèctriques que tenen el monopoli de l'energia? Parlàvem de la transició d'aquella gent que va començar a dalt del cotxe oficial i hi continuen, aquells que van començar fent de ministres, com el senyor Martín Villa, i continuen dalt del cotxe oficial ara com a president d'Endesa. Empreses elèctriques que són, en part, causants de tants incendis forestals. Com pot ser que Madrid acabi tenint soterrades en poc temps totes les línies d'alta tensió i nosaltres només noranta quilòmetres miserables?

Hi ha, senyor president, i acabo, massa coses que són una mala herència del passat, com n'és també, i sobretot, un projecte polític massa pendent de l'avui i sense preparar el demà, com n'és també la rutina en lloc de la il·lusió, el conformisme en comptes de l'ambició, la passivitat ocupant el lloc del dinamisme.

Vostè va fer ahir, senyor president, el discurs d'un president que plega, però Catalunya no plega. Tot això és passat i el que Catalunya necessita és un nou impuls, uns nous objectius, uns altres fonaments que no poden ser més que modernitat, benestar, una nova idea de país. I ens cal una nova il·lusió, un nou optimisme, un catalanisme nou, fixar objectius de futur i voler fer les coses de manera diferent, passar de la lamentació defensiva a la construcció il·lusionada d'un país amb futur, fet per tots, pels catalans d'origen i pels nous catalans d'adopció. Hem de tornar a fer país en comptes de negoci, això que ho facin els empresaris. Hem de tornar a anar per feina, pensant no només en el centenar de famílies que fa un segle que tallen el bacallà a Catalunya, sinó en els dos milions de llars restants.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

I hem de fer-ho –acabo– amb nervi, decisió i passió, o, com deia Ovidi Montllor, «ja no ens alimenten molles, ja volem el pa sencer.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyores i senyors diputats. Senyor Carod-Rovira, vostè pot entendre fàcilment que jo estic d'acord en moltes de les coses que ha dit, almenys en força d'elles. Comencem per una, no? És aquesta necessitat de posar Catalunya al dia. Fa molts anys que ho estem fent i deu haver anat prou bé durant aquests vint anys, perquè som on som, però és evident que cada dos per tres en un món molt canviant es presenten reptes nous, i ara hi ha aquest que vostè deia de la digitalització.

Però fixi's, precisament en aquest camp, jo crec que tenim les cartes molt en regla, perquè parlava de l'Administració, i jo, justament, vaig estar explicant una cosa ahir, una iniciativa que fem conjuntament també amb el món local, i que situava la nostra Administració en un lloc molt d'avantguarda, que és l'Administració oberta de Catalunya, o sigui, la introducció en l'Administració pública de totes les noves tecnologies, diguem-ne, amb una voluntat universal sobre tot el territori, no solament des d'un punt de vista estrictament geogràfic, sinó també de les diverses entitats i institucions que hi han, les diverses administracions. Dubto que hi hagi ningú, almenys jo no ho sé, que, concretament almenys dintre de l'Estat espanyol, tingui una

iniciativa d'aquest tipus en aquest moment i en aquest grau de progrés.

O bé aquest dematí, incidentalment, he fet notar, per exemple en el tema d'Internet i en el tema, diguem-ne, de possessió d'ordinadors per família i d'ús d'ordinadors per família, que estem en uns nivells europeus alts, no els més alts de tots, és a dir, els nivells més alts de tots són els escandinaus, però a sota vénen els alemanys i els francesos, i nosaltres estem en aquest nivell, en el nivell dels alemanys i els francesos, que vol dir que estem per sota de l'Íle de France, de París, per entendre'ns, però que estem molt per sobre de la majoria del territori francès.

I, bé, i després, doncs coses d'aquest tipus li'n podria afegir algunes més, no? Ahir explicava en el meu discurs com s'ha fet tot aquest esforç per anar estenent..., evidentment s'ha canviat, hi han hagut alguns canvis tècnics d'aquí que ens han vingut, diguem-ne, molt promoguts per l'evolució general de tot aquest tema, concretament hi ha hagut l'extensió a tot el territori de l'ADSL. I torno a dir abans una cosa: jo, com que sóc molt sensible, i, a vegades, tinc por que, degut que la meua formació no tenia res a veure amb tot aquest món de la informàtica, se m'escapi alguna cosa, jo sempre que demano, no ja a algun tècnic o a algun especialista, sinó quan trobo empreses que treballen en aquest camp, els pregunto si concretament l'oferta que els fa Catalunya, que els fa Barcelona i els voltants de Barcelona, però tot Catalunya –parlava aquest dematí de fàbriques concretament de Berga i de Valls–, que si amb tot això, si realment ells se sentien ben servits. I em deien que sí, em diuen que sí. Em diuen encara fa quinze dies que sí.

I, naturalment, jo en faig cas d'aquests, perquè aquests no són aquí, diguem-ne, per quedar bé, aquests no. Allò que dic sempre: aquestes empreses no en són de catalanistes, el catalanista sóc jo, però ells no ho són. Diuen: «A on puc posar una fàbrica, jo? A on hi ha que trobaré tots els serveis que he de trobar?» Doncs miri, un dels llocs és Catalunya, un dels llocs, n'hi ha d'altres, però un dels llocs és Catalunya. I vénen, i vénen, home!, no diré que a corrua feta, però Déu n'hi do. Ara mateix, aquest any 2000, i la primera meitat del 2001, hem tingut tota una sèrie d'inversions estrangeres o d'ampliacions molt, molt importants. Aquesta de Valls que deia ara mateix són 60.000 milions. Vostè que és de les comarques tarragonines, 60.000 milions de pessetes només a Puigpelat, que és tocant a Valls, i, evidentment, aquesta és una inversió que si no poguéssim tenir una bona base des del punt de vista informàtic i des del punt de vista de la relació amb Internet, no s'hi posaria.

Bé, i com això tants altres exemples que podríem anar posant, no? I ja ho vaig dir ahir: nosaltres en qui ens hem de fixar? Ens hem de fixar en aquests països petits que temps enrere havien dit que no hi tenien res a fer perquè només les economies grans s'imposarien i que, en canvi, ara resulta que són els països més dinàmics, els més moderns, aquests països tipus Finlàndia, tipus Dinamarca, tipus, que és un miracle, per cert, perquè fa quinze anys ningú no en donava res per ell, tipus Irlanda, posem per cas, o bé tipus determinades, diguem-ne, regions europees que tenen la cohesió que

Catalunya també té, i tenen la voluntat i tenen la capacitat de definir un futur, com pugui ser Flandes, Baviera, Baden-Württemberg, nosaltres. Nosaltres, aquests són els nostres objectius i cap aquí anem, i cap aquí ens anem acostant, encara que, evidentment, no els hem atrapat del tot.

Per tant, estem en la línia que vostè deia i, a més, hi estem amb ambició. No res de pensar de parar. Escolti, parlar de Finlàndia no és parlar del passat, parlar que el nostre objectiu pugui ser Dinamarca no és parlar del passat, perquè estan per davant nostre. Potser algú, alguna vegada, em podria criticar allò que quan vam fer aquella associació que se'n diu Quatre, no Els Quatre, sinó Quatre Motors per a Europa, n'hi ha molts més. Recordo que em van venir a fer una proposta, que potser ara explicar això algú ho judicà negativament. Va dir: «Escolta, a part d'aquests quatre, a part dels tres que puguem ser, n'hi hauríem de posar un, diguem-ne, que fos una regió subdesenvolupada.» De cap manera. Si un dia hem d'ajudar una regió subdesenvolupada, ho haurem de fer i, segurament, haurem de fer més que no ho hem de fer, però anem per un altre procediment. Però el nostre objectiu, la nostra ambició, la nostra meta, són aquests. I això és futur. Vostè diu: «Està parlant del passat, vostè.» Escolti, aquesta obsessió, diu: «vostè que se'n va». Bé, ja me n'aniré, home!, però de tota manera, en aquest moment estem parlant del futur, i estem parlant d'aquest futur que es diu Finlàndia, o que es diu Dinamarca, o que es diu Flandes, o que es diu qualsevol d'aquests països.

L'altre dia, amb motiu d'aquesta estàtua d'en Josep Carner, vaig estar parlant, perquè va venir –i si ve no és per casualitat, no és perquè li agradi la poesia catalana, sinó simplement perquè coneix Catalunya i per a ell som un referent, això que diu vostè que no som, no és veritat–, va venir el president dels empresaris flamencs, i «home, sé que ha estat aquí, m'ha enviat una invitació, està aquí, escolti, a veure si un dia ens veiem, etcètera», vull dir, però, realment, aquest és el nivell que nosaltres anem a buscar i al qual, per cert, ens anem acostant, i aquesta gent ens té una consideració, ens situa, fa una valoració de nosaltres, millor que la que vostè fa.

I això ho hem de fer –i ahir en vaig parlar i m'agrada poder-ne tornar a parlar avui– tenint en compte –vostè s'hi ha referit, i s'hi ha referit molt encertadament– de com, a més, hem de procurar que d'això en pugui participar tothom.

Una de les coses de la qual, personalment, com a president, em sento realment content d'haver fet, és això que ahir els vaig explicar del programa Omnia. Torno a explicar què és: 47 centres que l'any que ve han de ser 110 i dels quals aquí tinc la llista, dels 47. No els la llegiré, evidentment, però bàsicament són barris i alguna població d'aquelles una mica recòndita, d'aquelles que podrien ser oblidades des de la plaça de Sant Jaume, que deia vostè.

I bé, es tracta d'oferir en aquesta gent que podria quedar al marge, que podria no poder seguir, donar-li el gran instrument de progrés d'aquest moment, que és el coneixement d'aquest llenguatge. Vostè deia català, castellà, anglès i un quart llenguatge, que és el llenguatge

informàtic amb el domini, a més, de les tecnologies corresponents, no?

I, és clar, això ho estem fent, primera, per una necessitat d'allò que deia vostè, perquè realment tot el país estigui en línia, tot el país tingui, diguem-ne, el nivell que li permeti, que potenciï, la nostra competitivitat. Però, a més, lligant amb la segona part del seu discurs, perquè la societat que volem és una societat que procurem que hi hagi el mínim possible d'exclusos i, aleshores –i ara, per tant, passant al tema de la societat–, una manera d'evitar-ho és que en el moment que s'introdueix una tecnologia nova, una tecnologia que molts, molta gent, no domina, que jo no dominaré mai tan bé com el meu nét, posem per cas, que, en aquest moment, aquella gent que durant totes les dècades anteriors i a les generacions anteriors havia anat quedant endarrerat, ara, com que se li dóna d'entrada, ja, en el mateix nivell que pugui tenir una persona que viu en el Raval o que viu, doncs, en el barri, diguem-ne, el barri que vulgui, al barri més difícil de Catalunya, se li dóna la mateixa formació en aquest sentit que pugui tenir –o almenys aquesta és la intenció– un noi, per exemple, que visqui a Barcelona, a la Via Augusta, cantonada Muntaner, se li dóna el mateix instrument, la mateixa eina, i, per tant, té, guanya de cop unes possibilitats, una capacitat.

És possible que aquest home atrapi, aquest home recuperi molt d'aquest espai que ell personalment i, sobretot el seu ambient, la seva família, la seva història generacional havien fet que perdés.

I això ho fem pensant, sobretot, de cara a gent jove que moltes vegades és –com deia– gent jove que no ha anat bé en els estudis. Però naturalment, vull dir, hi ha moltes maneres d'anar endavant en el món i no cal haver sigut, de vegades, un bon alumne per després ser un home amb molt de profit i amb moltes possibilitats. Perquè, en canvi, moltes vegades aquests xicots són gent, precisament, molt capaç, molt idònia, per tenir, per fer un bon ús d'aquestes noves tecnologies.

Bé, no m'allargo ara a explicar això mateix, aplicat a la gent gran. Ahir hi vaig fer una mica de referència –vostè també n'hi ha fet–, però no voldria ara abusar del meu temps en aquest tema.

Però, de fet, això ens ha portat el tema..., després del tema de la competitivitat, la digitalització, l'Administració, que, ho repeteixo, val molt la pena que es fixin amb això, i n'estaran orgullosos com a catalans, d'això que s'està fent amb l'Administració Oberta de Catalunya, després d'això, vostè ha tocat el tema de la societat. Home, per començar li vull dir que moltes d'aquestes coses que vostè i, evidentment, també els que han parlat aquest matí diuen que van tan malament, a les enquestes que es fan, perquè de vegades s'utilitzen enquestes per quan convé, però diguem-ho també ara per una altra cosa, diguem de la valoració que es fa, per exemple, de la sanitat a Catalunya, la valoració que els ciutadans fan de la sanitat és bona; ei!, i la valoració de l'ensenyament també.

Una cosa és la valoració que en facin, potser, algunes associacions de pares, però el pare normal i corrent que, per telèfon o pel carrer o per on sigui, a la sortida de l'escola, se li diu: «Escolti, què li sembla l'escola?», fa una valoració positiva.

I, de fet, els he de dir amb tota sinceritat que l'enquesta que, a mi, em serveix és bàsicament la que es fa directament a l'home del carrer, no la que ve canalitzada per cap mena de conducte. Això és el que diu la gent, no? Amb sanitat, amb gent gran, evidentment que ens falta i ja ho hem dit. Vull dir que nosaltres ara fem un esforç gran per mirar, en fi, d'aconseguir aquelles ràtios europees que ahir deia que ja no hi estem gaire lluny.

De passada deixi'm dir una cosa, i és que no hi ha cap partit..., i sobretot, ja, aquest dematí ha sortit aquest tema: el Partit Socialista en el seu programa va dir que durant aquesta legislatura s'havien de fer 2.500 residències, llars geriàtriques, no? –nosaltres ja en deixàvem de fer 7.000–. Ho dic perquè a vegades quan diu: «Això no ho han fet, això no ho han fet...» Escolta, home!, nosaltres el que no farem són 2.500 llars geriàtriques: en farem 7.000.

Bé, però aquest esforç, doncs, està fent que la nostra societat, amb totes les seves falles i les seves... (*Remor de veus.*) Gràcies.

I mai no us ho agrairé prou el... Bé, gràcies, però ja m'enteneu, oi? (*Remors de veus.*) Això..., vostès han d'entendre que aquests lapsus no són lapsus. (*Veus de fons.*) No: és només que, tot d'una, quan un té la por que realment avorreix el públic deixa caure una cosa d'aquestes per veure si vostès ho agafen, no? (*Rialles.*) I aleshores diu: «Ah!, no dormen...» (*Rialles.*) Bé. Escoltin, gràcies. I gràcies per poder introduir una petita, una mica, mica de distensió, sempre en aquesta mena de debat.

Bé. Ara m'hauran trencat el fil vostès, no?, però... (*Rialles.*) No, però vull dir el mateix, podem dir el mateix amb la cosa dels disminuïts psíquics. Home!, per mi és molt consolador veure que el 30% de les places de tallers ocupacionals d'Espanya són a Catalunya. Teòricament n'hauríem de tenir el 15,5: tenim el 30, no? Vol dir que alguna cosa devem fer molt millor del que a vegades es diu.

Li agraeixo que vostè agafés, senyor Carod, que vostè ahir..., dic que vostè connectés amb una cosa que em va semblar que passava una mica desapercebuda perquè comprenc que habitualment no se'n parla, lligat amb aquesta tema de la societat, que és el tema dels horaris, no?

Efectivament, nosaltres, com li vaig explicar, estem fent un estudi sobre això, perquè la desincronització –i vostè ara també ho ha subratllat– que hi ha entre els diversos horaris de tota mena, doncs, fan que..., crea una tensió, una pressió –una angoixa, de vegades–, una angoixa a les famílies i a la gent en general i hem de mirar de superar-ho. Però aquí, en tot cas, jo penso sincerament que amb totes les insuficiències i falles que vostè vulgui, però que aquesta feina concretament s'està fent.

Vostè ha parlat un moment del territori. Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat hem tingut sempre una preocupació molt principal pel territori.

No sé si el que vaig a dir ara em fa bé o em fa mal, però és la veritat. Nosaltres sempre havíem dit que enteníem que un transvasament s'havia de fer, sempre. No ho hem amagat mai. I quan vostè diu que hi ha gent que ha

fet jocs de mans, suposo que no es referia a nosaltres. Perquè jo recordo... –jo ho recordo–, i per exemple una vegada inaugurant el pont, aquell pont que en diuen el «pont de la Generalitat» allà a l'Ebre, doncs, allà mateix els vaig fer un discurs als tortosins que hi havia, i tinc testimonis, i un d'ells per cert el bisbe de Tortosa que aleshores era l'actual cardenal de Barcelona, i que m'ho va comentar i m'ho ha comentat algunes vegades, i vaig dir als tortosins: «Escolteu –escolteu– el problema que tenim en aquestes comarques no és un problema d'aigua, és un problema de moltes altres coses.» I vostè ha posat el dit a la llaga en alguns aspectes que no són materials, sinó que són de sensibilitat.

Però el desenvolupament d'aquestes comarques no depèn que passi una mica més o una mica menys d'aigua. I ho vaig explicar tan bé com vaig saber, bé, jo diria que amb un cert coratge, en tot cas amb una certa..., vaig intentar que fos, que tingués allò una honestedat política.

Però, en canvi, el que sí que no puc acceptar és que ens digui que nosaltres no ens hem preocupat d'aquestes comarques. Perquè, escoltin, de fet, si ara féssim la repassada de tot el que s'ha fet aquests últims anys –grans obres–, què els diré?: que l'eix de l'Ebre, doncs, el va fer la Generalitat. Perquè fins fa quatre dies per anar de Tortosa a Móra –i no cal dir per anar de Tortosa a Móra i després a Flix, i després a Maials, i després a Lleida–, doncs, això era la història de mai acabar, no? I a... –com en diuen?, coll de Som? (*Veus de fons.*) El coll de Som.

Bé, i després, què els diré?, els regadius de la Terra Alta, que s'han demanat des de temps immemorials, els fa la Generalitat abans del Pla hidrològic, i els està fent. I vostès poden anar a la Pobla de Massalua, i poden anar a Batea, i poden anar a Bot, i veuran –a Bot encara no hi hem arribat, però a Batea i a la Pobla de Massalua sí–, i veuran que s'estan fent les obres, i això són 14 o 15.000 milions de pessetes.

I Erquímia, societat, diguem-ne, que alguns poden considerar conflictiva..., però el més conflictiu de tot hauria sigut que Erquímia hagués tancat, que equivalia gairebé què Flix tancava. I això, realment, qui ho va salvar, juntament amb algunes altres administracions però d'una manera molt decisiva, va ser la Generalitat.

I finalment les aportacions que s'han fet per a la industrialització de Tortosa o d'Amposta, on hi ha hagut una activitat molt intensa de tipus industrial –però ja abans m'he referit als polígons de Tortosa, també–, ho hem fet. I com això tantes i tantes coses.

Podrà discutir les nostres decisions, es podrà considerar des d'un punt de vista polític o tècnic i des d'un punt de vista sentimental que és el que comprenc més fàcilment i amb el qual en certs aspectes m'identifico, però –es podrà dir tot el que es vulgui– no se'ns podrà dir que hem fet jocs de mans i que nosaltres no hem explicat mai clarament: primer, que enteníem que era una redistribució d'aigua; segon, que això es podia fer i és la nostra feina ara, més que de ningú és la nostra responsabilitat, més que de ningú més, es podia fer amb un gran benefici per a altres indrets de Catalunya o, si no, que ho preguntin a Tarragona i a Reus, i a Valls i a Montblanc, etcètera, però, a més, sense perjudici per a

les Terres de l'Ebre; al revés, crec sincerament que aquest és un trauma que tots patim i nosaltres –com vostè ha dit molt bé– més que ningú, però que pateixen la gent de l'Ebre i que potser pot ajudar a fer entendre allò que deia bans: l'empenta que han d'agafar aquestes comarques no depèn només de l'aigua, sinó que depèn de tota una altra sèrie de coses que, potser, no s'han fet com s'havien de fer i que, en tot cas, deu ser hora de reclamar, i en tot cas és hora, evidentment, de pensar-hi i de definir les carències i les necessitats que hi pugui haver, doncs, des d'ara.

Només perquè..., escoltin, aquesta obsessió pel metro, dispensin, però em sembla... (*Veus de fons.*) No, no hem parlat del metro, en això m'he equivocat, perdoni. (*Veus de fons.*) Ja, però no en deu haver parlat gaire, veig, perquè ningú se'n recorda, veig. Bé, doncs ho deixarem, o, si no, ho farem, posats a fer... (*Rialles.*)

Escoltin, és que és una mena, diguem-ne, de *ritornello* victimista. Diu: «Clar, no hem de ser victimistes.» Escolti, a Madrid hi ha coses que les fa molt millor que nosaltres; evidentment, juga amb un cert avantatge en una pila d'aspectes, però hi ha coses que les fem millor nosaltres, i tampoc no cal que ens tirem a la taulada més pedres de les necessàries.

I això del metro, escolti, diu: «Oh, és que, clar, gràcies a aquest metro, doncs, el transport per metro dintre de Madrid i de la seva àrea, doncs...» –suposo que l'àrea deuen ser els leganès, i els fontlabrades, i els..., etcètera– «doncs, es fa molt bé.» Escolti, cada quan passa un tren per Premià de Mar? Cada sis minuts. I per Mataró? Cada sis minuts. I on el deixa? Hi ha l'alcalde de Premià per aquí, per cert, que avui s'estrena. Se la saluda i benvinguda, ja sap que, a més, sóc mig de Premià, eh?

Bé, vostè sap?, cada sis minuts. I on el deixa? Doncs, si no recordo malament el deixa al Clot, a l'Arc de Triomf, a la plaça Catalunya i a Sants. I es pot anar de Mataró a l'aeroport amb el metro.

I cada quan passa un tren o un metro –que és un metro això– per Sant Cugat?, que també hi ha l'alcalde. (*Veus de fons.*) Ja anava a dir cada quatre... Cada tres minuts. I per Sabadell i Terrassa? Doncs, cada set o vuit o nou, no? I per Sant Boi? Doncs, deu passar-hi cada vuit minuts. (*Veus de fons.*) Cada quatre minuts. I per Sitges? Cada vuit, cada deu minuts. (*Veus de fons.*) Cada sis minuts. I per Vilanova i la Geltrú?

Escoltin, i això no és un bon servei? Això no és un bon servei de metro? Que ara a Barcelona creiem, em sembla, i l'Ajuntament també ho creu, que convé que hi hagi una mena de segon transversal que passi per més amunt, que és el que es farà amb la línia 9, però que ja està endegat, ja estan fins i tot adjudicades les obres. Escolti, deixin-se estar d'aquest complex d'inferioritat amb el metro de Madrid. Escolti, el tenim, o és que hem de passar cada tres minuts per Premià de Mar? No, home!, no cal que passem cada tres minuts per Premià de Mar. Cada sis minuts i ja està bé.

I ara fem aquesta línia. Oblidin-se d'aquest victimisme que jo aplico a vostès, a molts de vostès, i d'aquest complex d'inferioritat; treguin-se'l de sobre. Nosaltres tenim un bon metro. Els diré més, hi ha una publicació

alemanya que ara no he agafat, que tinc a la cartera, i em sap greu no poder llegir directament, que ve a agafar més o menys diguem-ne l'equivalent del RAC, del RAC alemany, i fa un estudi en el qual no surt Madrid, és veritat, però surten vint ciutats europees, començant per Hamburg i acabant per Barcelona, en molts aspectes –i això és una cosa que, al Govern de la Generalitat, l'enorgulleix, i a l'Ajuntament de Barcelona també–, resulta que el transport públic més ben qualificat és el de Barcelona. I aleshores, hem d'anar a posar-nos cendra sobre el cap dient que ho fem tan remalament? Doncs no, també aquí, fixi's bé, per als alemanys som un referent, també som un referent.

Bé, aleshores, això és el que, a aquell amic alemany meu –de la multinacional que explicava ahir–, li explicaré algun dia per veure si, doncs...

I com això podria anar dient, doncs, més coses, però no voldria allargar-me més del compte. Només tingui present, per exemple, que, segons les dades que també m'he pujat aquí, a la tribuna..., però, doncs, fixi's que, em sembla que és el BBVA que fa un estudi i defineix que, entre cometes, la regió europea –la segona regió–, és a dir, la segona regió europea que més contribueix al creixement del seu estat és Catalunya, la que més contribueix al creixement d'Espanya és Catalunya. La primera és Île de France, que és París –que això és un altre món–, que és la que més contribueix al creixement de França.

I dades d'aquest tipus. La relació, per exemple, d'empreses que s'estan posant aquí; la relació, per exemple, d'articles que han sortit a la premsa estrangera, des del *Paris Match* fins al *Boston Journal*, o bé, fins al *Times*, l'*Economist*, etcètera, que quan parlen de Catalunya i parlen de Barcelona, en parlen d'una manera molt positiva. És a dir, som referents. Sembla que no ho som per a vostè. Escolti, jo li vull alegrar la vida, senyor Carod: ho podem ser, ho som; també per a vostè, i en tot cas ho som per a tota aquesta gent.

O sigui que, és clar, tot això fa que jo pensi i, perdoni, que pensi en futur, perquè, és clar, vull dir, les persones passen, però les idees que en un moment determinat han mogut unes determinades persones, i al servei de les quals han posat la seva vida, això continua, no?, i continua per aquesta línia que ha estat la nostra durant vint anys i la que volem que sigui així fins el futur. Jo segueixo parlant en funció d'horitzó 2010. I finalment, una última cosa que li volia dir és que celebro que m'ha fet l'efecte que coincidíem molt, amb tot el que jo vaig dir ahir i amb el que vostè ha dit avui, respecte al tema de la immigració, que és una qüestió que, evidentment, hi hem de posar els cinc sentits.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Estic satisfet de veure que els meus quatre segons dedicats a parlar del metro li han permès a vostè d'esplaiar-se parlant d'una cosa a la

qual jo no havia dedicat tant de temps com vostè. De moment, no s'ha deixat res; si s'ho ha deixat, segur que li torno... Ah si, el bolígraf. (*Rialles.*) Però, per cert, el tren de Premià no està integrat a la tarifa metro i, per tant, és més car que no pas anar en metro per Madrid; no per res; com diria Raimon: «Tu ja m'entens.» Vostè ha dit que estàvem d'acord en moltes coses; és possible, jo crec que sí que estem d'acord en moltes coses, però veurem si ara també hi estem, i m'agradaria.

I li voldria dir, senyor president, que vostè ja ocupa un lloc molt important en la història d'aquest país; porta dues dècades llargues de president, una obra feta, una autoritat moral, una gran capacitat per generar complaciments civils molt àmplia, però jo li voldria preguntar, senyor president: quin record vol deixar vostè al país d'avui i a les generacions que vindran? Vostè és un demòcrata; vostè és un nacionalista; vostè ve, com d'altres, de la resistència catalanista al franquisme; vostè ve de la tenacitat de voler tornar a reconstruir un país i donar vida i esperança a totes les il·lusions vençudes el 1939. El què vostè representa té complicitat ens tots els partits de tradició catalanista, però, en canvi, la Generalitat està en mans dels únics que no pertanyen a aquesta tradició; en depenen del tot aquí i no tenen, ja, marge de maniobra a Madrid. Vostès depenen del partit del Tribunal Constitucional –d'un dels dos partits del Tribunal Constitucional uniforme–, de la Llei d'estabilitat pressupostària, d'universitats, d'FP integrada, de coordinació autonòmica; vostès depenen del partit que en dos anys ha fet un sol traspàs, i això que són amics.

Vostè vol passar a la història com el president que acaba el seu mandat de la mà de l'únic partit que no ve de la tradició catalanista d'aquesta cambra? Ahir, vostè parlava d'interès i de sentit patriòtic per sobre de l'interès del partit; hi estem d'acord. Vagi per endavant una afirmació: tots els partits d'aquesta cambra, tots som partit democràtics, tots defensem idees i les persones que hi creuen i que ens voten. No ho oblidem. Qualsevol acord és, doncs, legítim. Però jo no li discuteixo això, ara, jo li parlo d'una altra cosa.

En aquest Parlament hi ha fronteres democràtiques; n'hi ha una que passa per aquí al mig, és allò que se'n diu convencionalment la dreta i l'esquerra; relatiu, si es vol, en molts aspectes, perquè potser més d'un que seu aquí voldria seure allà o a l'inrevés, i potser al mig hi hauria *overbooking* de gent asseguda; però hi ha una altra frontera, senyor president, n'hi ha una que passa per allà, per entremig d'on seu el senyor Pujals i la senyora Sánchez-Camacho, i aquesta frontera té, senyor president, cent vint-i-tres diputats a una banda i dotze a l'altra. Jo li proposo, senyor president, que se situï a una banda de la trinxera, que retorni a la centralitat del catalanisme polític sense ambigüitats, que deixi de fer un front comú amb el Partit Popular.

No li parlo d'un acord de govern; vostè ja ens va dir que no l'any passat, i els seus aliats preferits no érem els catalanistes d'Esquerra Republicana, sinó els del PP. Deixem-ho així. Jo li proposo un pacte d'estabilitat parlamentària per al que queda de legislatura per parlar de tot: de pressupostos, de lleis, de calendari, de com acabar aquesta legislatura, la seva última legislatura com a president de Catalunya, d'una altra manera;

una sortida digna, lògica, coherent, coherent amb la seva història personal i la de tanta gent que ha confiat en vostè, que s'hi ha sentit representat; el que ve darrere de vostè ja és una altra cosa, així, amb confiança. Nosaltres estem disposats a parlar de tot. Li proposo, senyor president, un veritable canvi de timó, un canvi de timó a la política catalana per als dos anys que ens queden per endavant. A més, ara ja ho té tot fet: té un lloc a la història, té un model de finançament aprovat, el millor de la història de Catalunya des d'Adam i Eva fins ara. Poden ser aquests dos anys no només sense agonia ni nervi, sinó que poden ser dos anys amb il·lusió, una il·lusió encomanable a la societat i als funcionaris.

Senyor president, prepari el futur. Jo tinc per vostè no només respecte institucional, sinó afecte personal. No deixi passar aquesta oportunitat. Ara, ara ja està tot fet; ara no té excusa; ara no té cap excusa davant la societat catalana per no acceptar-ho. Senyor president, si vostè parla de sentit patriòtic, sigui conseqüent. Deixi de fer front comú amb el Partit Popular i sigui capaç d'entendre's amb la resta de partits catalanistes; faci un cop de timó nacional, que també serà un cop de timó social, si s'entén amb la resta de partits, perquè donarà un toc més progressista, més social a la seva obra de govern.

Una entesa així, un front així, requereix que vostè desconnecti del PP, però, és clar, si el president del primer partit de l'oposició ens parla també d'un acord general sobre l'autogovern, té sentit aleshores, en aquest context, presentar una moció de censura? Jo els demano a l'un i a l'altre, i demano també a Iniciativa per Catalunya que superem d'una vegada la Catalunya dels convergents i la Catalunya dels socialistes i fem d'una vegada la Catalunya de tots, ni que sigui per un cop. Si guem capaços de fer la Catalunya de tots, siguem capaços de fer allò que els partits espanyols fan a Espanya en temes claus: entendre's. Si ells tenen l'interès d'Estat, nosaltres tenim l'interès nacional, que ha de pesar més que l'interès de partit. No faci, senyor president, com el ferrer del Perelló, que quan tenia feina no tenia carbó. Ara vostè té feina i carbó, si vol.

Senyor president, ningú li ha demanat que marxés; és vostè que se'n volia anar. El pujolisme s'acaba amb vostè. Felicitament, el catalanisme i Catalunya continuen. No es deixi perdre aquesta oportunitat: faci'ns acabar la legislatura amb il·lusió, amb optimisme, amb esperança, no digui que ara no toca, perquè ara sí que toca, senyor president. O toca ara o ja no tocarà mai. Deixi'm, si vol, que li digui amb un vers del poema *Cançó del gosar poder*, de Gabriel Ferrater: president Pujol, ni que sigui un cop a la vida com a president, «gosa poder ser fort i no t'aturis».

Gràcies, senyor president, senyores i senyor diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Li agraeixo el parlament que ara acaba de fer perquè situa aquest debat, però més que aquest debat situa –diguem– el que en podíem dir el moment polític ac-

tual en un punt important de transcendència, en un nivell alt i en el nivell que a vostè i a mi ens agrada que estigui, que és un nivell en el qual aquesta paraula que vostè i jo utilitzem sense embuts, que és el patriotisme, doncs, juga un paper important. Jo, i no és que toqui o no toqui, no li contestaré ara això que vostè em pregunta; no li contestaré. No ho faré ara, aquesta..., no recorreré al meu recurs habitual de toca o no toca: simplement, no li contestaré.

Gairebé que em sap greu dir una cosa que algú pot pensar que hi faig una mica de broma i la cosa no és per a broma, no?, però, efectivament, a la millor guanya la moció de censura. Aleshores, per tant, entengui que en aquest moment, efectivament, em sembla que hem de veure com acaben –diguem-ne– d'evolucionar algunes coses que tenim entre mans; no ja la moció de censura en si mateixa, sinó, doncs, tota una sèrie de plantejaments i de posicionaments que hi estan lligats. Ara, de tota manera, el seu discurs no és un discurs que jo el pugui ni el vulgui arxivar, oi? És, simplement, contestar ara, així de passada, d'una manera més o menys hàbil i sortint del pas, encara que no li contestaré, concretament, el requeriment que vostè m'ha fet.

Vostè ha plantejat –i, per tant, jo també li contestaré en aquest to–, ha plantejat la cosa amb un nivell políticament, però jo diria també èticament, alt. Jo no sabré, no sé si m'hi sabré posar. Diu: com vol passar...? No cal que m'ho recordin constantment, vull dir, aquesta cosa tan –per dir-ho– solemne de «com vol passar a la història». Hi passarem com haguem de passar; no depèn ni de vostès ni de mi, ben bé, això, oi? Ja ho veurem. Però, en fi, de tota manera, és un plantejament que no és el plantejament habitual, no és un plantejament estricte en el sentit més limitat del mot i crec que val la pena que ens hi sapiguem situar, no?. Per tant, jo el que li diré és una cosa que no és resposta al que vostè em diu, però és simplement posicionar-me, no? Mirin: quin ha estat l'objectiu, concretament, de Convergència i Unió? Que, per cert –sigui dit de passada–, la Generalitat no està en mans del PP. Ja he dit avui que l'estabilitat no és el valor suprem i sempre que ha calgut, en coses que realment podien fer mal per al que és la nostra..., mal greu en la nostra idea de Catalunya, doncs, realment, ho hem demostrat, això.

Però bé, aleshores, doncs, per a aquesta coalició nacionalista, quina és la seva raó de ser, no? Bé, quina és la línia que no es pot perdre de vista? Quan hi ha boira –i de vegades n'hi ha, de boira–, un conductor, primer, va a poc a poc, i segon, mira si troba a la carretera una línia, una ratlla que seguint-la, com a mínim, sap que no s'estimbarà; va més a poc a poc, evidentment. I bé, aleshores, quina és la línia de la qual no ens podem separar? És la que correspon al nostre nacionalisme, i si en un moment determinat –allò que dèiem, que l'estabilitat no és el bé suprem– ens volguéssin fer separar d'aquesta línia, doncs, hauríem de parar; no podríem continuar. És la que correspon al nostre nacionalisme, que vol dir a la nostra voluntat de fer que Catalunya com a poble tingui continuïtat, s'enforteixi, tingui llibertat, tingui poder i capacitat. Bé el màxim de llibertat, que em sembla que és molta, molta més de la que té ara, i ja he dit abans, aquest matí, que crec que es podria aconseguir acostar-nos-hi sense coses gaire

complicades dintre del mateix Estat, però podríem aconseguir un grau de llibertat molt més alt, amb més poder i amb més capacitat.

Convergència i Unió és més coses, i jo, personalment, ja que vostè, doncs, s'ha referit a mi en termes bastant personals, li diré que, en canvi, jo només sóc això. Jo, fonamentalment, només sóc un nacionalista. Sóc una altra cosa. I és que per formació intel·lectual i per formació religiosa, jo sóc un personalista, és a dir, crec que, més, fins i tot, que la nació és important la persona. No és cap casualitat que haguem sigut la Generalitat dels pocs que ens n'hem recordat que aquest any farà cinquanta anys de la mort d'Emmanuel Mounier, i que organitzem ara, em sembla que és a finals d'octubre, una commemoració d'Emmanuel Mounier i del que va representar per a tanta gent, per a mi mateix, la revista *Esprit*.

Per tant, i per més que de vegades les nostres respostes, i potser ara mateix, i en la nostra política, i fins i tot –i perdoni'm, perquè vostè també n'ha fet la personalització– la meua, puguin no satisfer prou, en tot cas, sàpiguen tots, i sàpiga vostè especialment, senyor Carod, que tot ho fem intentant... –perquè em toca ser modest i humil, sempre, però especialment avui–, intentant ser fidels a aquesta prioritat, de vegades equivocant-nos –jo mateix sóc conscient que ens hem equivocat més d'un cop. I aleshores, de la mateixa manera que he dit abans que l'estabilitat no és un valor suprem, no ho és l'estètica tampoc. L'estètica tampoc no és un valor suprem. Tots dos són molt importants, i en política ho són molt. L'estètica és molt important en política, però per a nosaltres almenys, i per a mi, ni l'estabilitat a qualsevol preu ni l'estètica tampoc no són els valors suprems.

Nosaltres, com a Convergència i Unió, i amb aquest to, diguem-ne..., li he de dir que afectuós, diguem-ne que alguns em parlen de dir: «Ara que vostè s'encamina cap al final, i tot això de la història...». Bé, nosaltres tots hem de retre comptes. Convergència i Unió ha de retre comptes i jo també. I aleshores la pregunta, de tota manera, és –aplicada als vint anys que fa que governem, o vint-i-un, a la Generalitat, però també aplicada a aquests últims temps–: tenim ara més autonomia que havíem tingut abans, o no? Doncs sí, en tenim més. Tenim més diners? Sí. Tenim el que voldríem tenir? No. Tenim la que creiem que tenim dret a tenir? No. I aquest dematí, precisament, he tingut l'oportunitat de queixar-me'n, d'això, no?, procurant no caure en el victimisme, però evidentment hem de reclamar el que s'ha de reclamar. Tenim més diners? Sí. Hem perdut competències? No. Fins avui, fins avui no. En el futur no ho sabem i per això nosaltres hem hagut de fer aquesta mena de toc d'alarma ara. Tenim més autonomia amb incomoditat, però, atenció, la incomoditat l'hem tingut moltes vegades.

Ni al moment que se'ns va imposar la LOFCA i aquest dematí n'he parlat i me n'he queixat, respecte a aquest cas concretament, del que havia sigut la política del PSOE i del PSC. Ni al moment en què ens van voler imposar l'UCD i el PSOE, i el PSC, la LOAPA. Ni tampoc en altres moments que hem tingut, prou dramàtics, fins i tot personals alguns d'ells, però amb tota una repercussió política institucional molt forta. Ni per exem-

ple, tampoc, tota la pressió que vàrem rebre nosaltres de l'any 93 al 95, quan donàvem suport, fent el que ens semblava que era una acció –això diu que no ho hem de fer, però nosaltres vam fer el que era una acció d'Estat i de consolidació i diguem-ne de serietat del que havia de ser un país, i que Catalunya hi havia de contribuir, almenys el nostre Govern, d'aquesta manera.

Hem passat, per tant, molts moments d'una gran incomoditat. En certs aspectes més incomoditat que ara, perquè algunes eren, realment, molt i molt punyents. Però, amb incomoditat o no, el cas és que a l'hora de retre comptes, segur que algú, la història o bé simplement els ciutadans i els que vindran darrere, és a dir, les generacions futures, diran: «us heu quedat a mig camí», però, de tota manera, ningú no podrà dir que no hem fet progrés i que, per altra banda, no hem anat més enllà que no s'havia anat mai. Perquè això sí que és veritat, i és mèrit de tots, però, evidentment, és mèrit nostre també i molt principal.

Hi poden haver altres solucions i vostè en suggereix alguna. En suggereix molt genèricament, perquè és clar, el que no ens diu –i també crec que no deu tocar dir-ho, i jo no li demano que ho digui– és: bé, i per a fer què, això que vostè proposa? Bé, vostè pot dir: «simplement per posicionar-se». Ja és important, però evidentment, potser tenim dret a preguntar què més farem, no? Què més es podrà fer? Jo no dubto del seu patriotisme, gens ni mica, Déu nos en guard, gens ni mica. No dubto, tampoc, d'una altra cosa, que és de la independència seva i de la independència del seu partit. I no puc dir el mateix d'alguns que l'acompanyen en algunes de les propostes que últimament vostès estan fent, en el qual ja això és més dubtós i en el qual, per tant, la sospita de l'oportunisme és vàlida.

I aleshores, venint d'on vinc, en la meua explicació, venint d'allò que diem: «escolta, nosaltres ja ho sabem que vivim; ja ho sabem que estem situats en un moment complicat, que estem en certs moments molt tensionats; ja ho sabem que anem per la boira, que hem de seguir una línia que no sempre és clara», però fem prou esforç i correm prou risc perquè no haguem, després, d'acceptar qualsevol proposta si fa tuf d'oportunista... Perquè el que nosaltres fem, políticament, però també èticament, té molt de compromís i, per tant, està l'estètica en si mateixa i l'oportunisme, si és que hi és –i Déu nos en guard que ho pugui assegurar, però si és que hi és–, que hi podria ser, no tenen cabuda en això.

Es tracta d'estavellar-se contra una paret? No nego que de vegades pot convenir estavellar-se contra una paret. Jo ahir deia: «Pot arribar un moment en què realment ens haguem d'estavellar contra una paret, perquè sigui l'únic que ens pugui justificar davant de nosaltres mateixos», però jo no estic segur que això sigui ara així, encara. Nosaltres encara, com que tenim un paper a fer, que no és el de vostè en aquest moment –i el de vostè és molt digne i molt necessari, però el nostre també–, que és el de veure què es pot fer i com podem arribar al final d'aquesta carretera boirosa, sense haver-hi perdut res en aquest trajecte, nosaltres, estavellar-nos contra una paret per estètica, estavellar-nos contra una paret per l'oportunisme de qui sigui, o simplement estavellar-nos-hi perquè la nostra inquietud interior, no-

ble, ens hi porta, no ho hem de fer. La qual cosa no vol dir que potser sí que un dia ho haurem de fer, però ara en aquest precís moment, just en aquest moment, no ho hem de fer.

Ara, el que sí que... –i torno ara per acabar al començament del meu parlament–, el que sí que li vull dir, senyor Carod-Rovira, és que li agraeixo molt que hagi fet el discurs que ha fet i li agraeixo molt que m'hagi permès a mi sincerar-me també. No sé si ho he fet bé o malament, però que m'hagi permès a mi sincerar-me de la manera que ho he fet. Més lluny ja no hi puc anar, però sàpiga que, de tota manera, les paraules que vostè ha dit no cauen allò que se'n diu en un terreny eixut i improductiu, sinó que realment cauen en un terreny sensible, perquè sé que són paraules dites des del patriotisme.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Diu que deia el *Nou testament*: «Me n'aniré, però tornaré. Em veureu, però no em veureu.» I diu: «Mestre, si et seguim és perquè parles clar.» Doncs vostè és un mestre, senyor president (*rialles*), i per això li he d'expressar públicament la meua admiració. Jo, miri, quan sigui gran vull ser com vostè (*rialles*), vull dir que vull ser president de la Generalitat de Catalunya. (*Rialles*.)

Diu que vostè no hi pot fer més. Sap què passa? Que qui no hi pot fer més som nosaltres. Nosaltres vam començar aquesta legislatura, senyor president, dient: «Hi ha a Catalunya un terreny de complicitats que compartim.» I vam dir: «Per què no plantegem un acord de govern tripartit? Socialistes, Convergència i Unió, Esquerra Republicana.» Iniciativa va dir que no en volia formar part, si no recordo malament. En tot cas, ja em desmentirà el senyor Ribó. Va dir que no. Vam passar l'any passat del tripartit a un acord bilateral: ens va dir que no. Li plantegem, ara, un pacte d'estabilitat, el mateix que té el PP, que li fa el PP, però li plantegem des de la seva trinxera, senyor president, li plantegem des del catalanisme polític, des d'aquest projecte èpic, emocional, de complicitats, d'aquells noms que compartim, d'aquells referents que compartim, d'allà on venim.

Perquè és molt fàcil parlar del franquisme, però, escolti, al franquisme hi havia gent de dues maneres, eh? Hi havia els que estaven amb Franco i els que hi estàvem en contra. I el franquisme, amb Franco sol, no hagués aguantat. Hi havia molts franquistes que eren catalans i hi havia molts antifranquistes que també n'eren.

Nosaltres ja no podem fer més. Nosaltres li hem plantejat un pacte d'estabilitat, que ho inclogui tot: pressupostos, lleis, calendari. Els quatre grups parlamentaris, els cinc partits de tradició catalanista d'aquesta cambra. Nosaltres sí que no hi podem fer més.

«Un partit...», senyor president, i la frase és bona, és de vostè. Diu: «Un partit...», ens deia l'any passat o l'altre. Diu: «no s'explica pels pactes que fa, sinó pels objectius que tenen.» Així, en confiança, paraula que no ho dic a ningú, quins objectius tenen vostès? Què en volen fer, de Catalunya? No quan siguin grans: és que ja en som de grans. Fa vint-i-dos anys que tenim Estatut d'autonomia. Què hem de quedar...?, tota la vida així? Quan parla amb aquests alemanys, que últimament veig que només parla amb estrangers, ja no treu allò la Pepeta de Molins de Rei i la senyora de no sé on. Ara només parla amb estrangers. Parli més, ara també, continuï parlant més, com feia abans amb la gent d'aquí. Diu: «No som on volem arribar, no hem anat on volíem anar.» I doncs, cony, potser que hi anem d'una vegada, no?

On volen anar?, senyor president. On volen arribar? De debò volen arribar a algun lloc? Paraula que no ho dic a ningú. Li ho juro, però digui'ns d'una vegada on volen anar, digui'ns on volen arribar. I, si no, si vostès no hi volen anar, si vostès no poden anar tan lluny, si us plau, no posi obstacles als que sí que hi volem anar, no desmobilitzi els que sí que hi volem anar, no deixi desemparedades aquelles persones que sí que volen anar més lluny, perquè, si vostès no hi van, hi anirem nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

I la cosa anava bé, perquè no sé si s'hi ha fixat, però vostè i jo hem begut del mateix got. (*Rialles.*)

El president

Prego als serveis de la cambra que vigilin la... Però no beguin del mateix got. (*Fortes rialles.*)

Senyor Ribó, pel grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula.

Esperi's un segon, ja l'avisaré. (*Pausa.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que o s'absentïn de la sala o guardin silenci.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Després de l'escenificació a la qual acabem d'assistir, em permetran que escenifiqui també un canvi d'ordre al meu discurs i deixi per al final, si em dóna temps, parlar del tema més important que avui amoïna tant la gent de Catalunya, com la d'Espanya i com la del món, que són les conseqüències de la crisi oberta l'11 de setembre; que deixi en segon pla l'anàlisi del discurs que ahir va fer el candidat, aleshores, que prometia una sèrie de coses, i, avui, president Jordi Pujol, que ho lligarem amb la investidura, quan ha anunciat que no es tornarà a presentar, que no tornarà a ser mai més candidat i que, per tant, ha introduït una novetat important a Catalunya, i vagi directament a analitzar com l'opció que ell defensa està estretament lligada amb el Partit Popular, amb els temes socials i amb els temes d'autogovern.

Aquest matí, Jordi Pujol s'ha permès afirmar que ell va guanyar l'any 80 perquè va creure, entre altres motius,

en l'esforç i en el treball –li dono la raó i vaig més enllà– i també perquè, segurament, va ser l'opció política que més va saber presentar, a la campanya electoral, que treballava per Catalunya. Però no oblidem que, l'any 1980, havent guanyat per un escàs marge sobre el PSC i sobre el PSUC, havent-hi escosos suficients per fer un govern d'esquerres, Jordi Pujol va governar gràcies al suport dels que seien en aquesta banda de l'hemicicle, de la Unió del Centro Democrático, de l'espanyolisme més enfurimat, i dels que seien allà, a l'hemicicle, Esquerra Republicana, d'un catalanisme abraçat.

No oblidin aquesta dada que va lligada al que ell afirmava aquest matí i a moltes coses que poden passar en aquest país. No oblidin que en aquell debat Jordi Pujol es va comprometre solemnement, davant d'Esquerra Republicana, a reformar l'Estatut d'autonomia de Catalunya a la primera legislatura, que va acabar l'any 1984, i som al 2001.

És cert que en aquests moments bufen forts vents de regressió autonòmica. A mi em sorprèn que una persona tan experimentada com Jordi Pujol ho presenti com quelcom de novetat o de sorpresa; no dic que sigui ingenuïtat, és purament i simplement escenificació. És l'estabilitat pressupostària; és la possible cooperació autonòmica, els recursos al Tribunal Constitucional, com en el tema de la Llei d'impostos de superfícies comercials.

La votació ahir mateix al Congrés dels Diputats, quan la majoria absoluta del PP va impedir que es prenguéssin en consideració una proposició de llei perquè hi haguessin a les comunitats autònomes a la UE, cosa absolutament normal als estats avui descentralitzats a Europa, i és així que ja l'any 99 Jordi Pujol ens va dir que els dos objectius bàsics, principalíssims, d'aquesta legislatura serien incrementar l'autogovern i millorar el finançament.

Per aquest camí, i a la vigília d'aquest debat, apareix un fet que es sap perfectament que molts –no només ell– qualifiquem com un greu error, que és la renovació del Tribunal Constitucional. Un acord partidista, interpretació unilateral del que és l'Estat, sense respecte a la seva pluralitat, deixant fora el govern d'Euskadi o de Catalunya, i, curiosament, sense haver proposat mai entre els noms possibles cap dels experts que entre tots hem cridat a donar-nos llum a la Comissió d'autogovern.

Una renovació que serà per nou anys, a un òrgan molt important –llegeixin, per exemple, la sentència sobre les beques universitàries–, els vots particulars de magistrats que continuaran en el Tribunal i que s'oposen als que ens han donat la raó, apellant a la «unidad de España», però vegi's també en la futura composició del Tribunal Constitucional, magistrats que tenen posicions clarament fatxes.

Per tant, no és només perillós per l'autogovern, sinó per als possibles drets i llibertats. Ara bé, senyor Pujol, vostès no podien, davant tot això, ni a corre-cuita ni sempre, estar fora de l'escenari quan, com de costum, no va anar a buscar cap suport i van posar això en un pur intercanvi partidista. I aquí és on comença la nostra anàlisi de per què no és creïble la seva proposta ara sobre autogovern; ara, després de vint-i-un any.

Abans del Tribunal Constitucional vàrem parlar del finançament. Jo no vaig a reobrir el debat de quelcom que ja vàrem discutir aquí, només els vull recordar que l'acord a què van arribar –i ara si vol ho pot contestar perquè tot el dret, i jo diria l'ús i la possibilitat de la paraula–, van arribar a un acord que era com un ou i una castanya del que vostè es va comprometre aquí, en el debat d'investidura. I ho deia com un objectiu principalíssim.

En el seu discurs ha arribat a dir que Convergència sempre ha liderat la negociació, obrint el camí per a l'autogovern a Espanya. Senyor Pujol, en el tema del finançament autonòmic, a part de l'enfrontament entre el seu conseller de Presidència i el conseller d'Economia –galdós enfrontament quan s'està negociant un tema tan important– recordin –i recordi– que la vigília de signar demanaven temps per ajornar-lo. Com es pot liderar si demanaven temps per ajornar-lo? Vol dir que els agafava a contrapèl. Però és que si ara –ja no estem en el debat amb el senyor Homs–, si ara analitzem les xifres que el senyor Homs, en nom del seu Govern, va presentar aquí, i hi afegim les previsions del senyor Homs, junt amb les xifres que ja coneix el senyor Homs i coneixia segurament, de la manca de compliment dels objectius de recaptació d'impostos avui a Espanya, ara, que ha baixat més d'un 4%, les xifres que ens va presentar triomfalment queden esmicolades, i els 700.000 milions poden ser menys de 200.000 milions.

I tot això amb una davallada de recaptació d'impostos abans de qualsevol efecte de la crisi de l'11 de setembre. És la típica tàctica perquè l'autogovern –i em dol molt dir-ho– d'una persona demòcrata i catalanista com Jordi Pujol, l'autogovern, des del Govern de la Generalitat, l'ha portat sempre o bàsicament amb tàctica. No hi ha hagut una estratègia de quins són els objectius i les macrodecisions a prendre, si no s'anava avançant, com qualsevol país europeu, en l'adquisició de quotes d'autogovern, en vint-i-un anys. Tàcticament, vostès no van presentar cap esmena a la totalitat a la Llei d'estabilitat pressupostària; tàcticament, no van presentar cap esmena a la totalitat de la Llei d'urbanisme del Partit Popular, que el Tribunal Constitucional ha pulveritzat per raons d'invasió de competències autonòmiques; tàcticament, no han presentat cap esmena de totalitat de la Llei d'associacions, que segurament envaeix competències autonòmiques; o a la Llei d'universitats –com s'ha parlat aquest matí–, i podria continuar amb un llarg etcètera.

Senyor president, com si ens contemplés Valentí Almirall –o qui vulgui de la història del catalanisme–, vostè deia ahir: «No cometem un error amb perspectiva històrica; que no el cometi el PP». Perdoni, ho torno a dir, em dol dir-ho: no és creïble. Ja no són creïbles, en la seva boca, aquestes paraules. Quin és el seu balanç en vint-i-un anys? Té alguna responsabilitat, vostè, en el fet que no s'hagin aconseguit majors quotes d'autogovern? –vostè i la seva opció governant, si és que en té alguna!– O és que en vint-i-un anys sempre l'enemic exterior amb el qual es pacta i es viu d'ell, que té la responsabilitat, fa una perversió dialèctica. Constantment.

Per què no altres aliances? Per què no acudir a la població? Vénen dues fites molt importants, que ja segura-

ment no estan a les seves mans governar: la Cimera del 2004, a Berlín, quan aquest tema pot estar en l'Agenda, i la possibilitat que diverses comunitats autònomes plantegin reforma dels seus estatuts.

Molt em temo que a poc a poc –i voldria que se m'entengués amb les paraules exactes que estic dient–, a poc a poc va caient pel pendent d'aquella contradicció constant de la burgesia catalana –i li parlo amb coneixement de causa–, que el catalanisme s'alça molt amunt, però hi ha un pacte d'interès social, amb els homònims a nivell d'Espanya. No és un problema de major entesa o d'enamorament. Tinc una amiga meva que es diu Eli que diu que l'amor és química. No crec que les relacions entre Pujol i Aznar siguin un problema de química, ni tampoc de matrimoni de conveniència. És una qüestió de coincidència: coincideixen en un grapat de coses, com després veurem. En aquesta, no. Però si tant ens queixem d'aquesta –i ho fan–; si tan greu és aquesta temàtica –que ho és–; si tan catalanista és –que ho és–, què espera? Si s'escalfa la boca per no fer res, aleshores, la conclusió és molt senzilla: l'únic que li interessa és continuar en el seu escó de president de la Generalitat de Catalunya.

Aquests que retallen l'autogovern són els seus aliats; són de qui depèn com un fil, ara, en la seva estabilitat parlamentària; són aquells que amb vostès no volen que a Catalunya governin les esquerres. Això que passa pel mig de l'hemicicle! No volen que governin les esquerres, entre d'altres motius perquè no es contagiés en altres indrets. Vostè no pot dilucidar el dilema. Ni té temps, ni ho vol. Si continuar amb el PP i la retirada de l'autogovern o amb altres propostes.

Som en un atzucac que vostè allargassarà dos anys, però que podria ser resolt amb altres propostes en aquests moments o amb canvis apel·lant a la ciutadania, o com l'haurà d'apel·lar ja, directament, l'any 2003. Nosaltres considerem que allò que lliga Convergència i Unió amb el Partit Popular no és pura i simplement una qüestió banal de majoria parlamentària, d'intercanvi d'acords.

Anem al discurs que ahir va fer vostè en la seva primera part. Familiarment, com que tots dos portem molts anys en aquesta cambra, recordarà quantes vegades m'ha dit que jo li faig crítiques de perdigonada. Ahir la seva perdigonada era aclaparadora. Ens va deixar a tots estabornits, eh?: dues hores de perdigonada. Déu ni doret! Perquè, escolti'm, va metrallar-nos per tots costats, confonent dades. Que si era el 2003 ara, ara el 2010; amb publicitat –que sempre va bé un tall publicitari, no?, com els que han enviat als mitjans de comunicació, aquest mateix que ha aparegut per tot Catalunya, o l'altre que van fer sobre el finançament autonòmic, que Déu n'hi doret ja les mentides que hi podíem trobar.

Però aquest mateix: «Millores en salut mental». Ho diu un govern que gasta el 3,5 del seu pressupost sanitari en salut mental, una bona part prové de la Diputació de Barcelona, el govern d'Espanya en gasta un 5%, o el d'Euskadi, el 8,5. «Construcció de 106 habitatges de lloguer per a joves», 106 habitatges de lloguer per a joves! Fabulós, eh? 106 habitatges de lloguer per a joves» és a l'anunci, eh? És que no val la pena ni posar-

ho en comparació amb res. «Creació del Servei d'Ocupació de Catalunya, amb el suport...» On és el Pacte per l'ocupació, el seu compliment? On és el Consell Econòmic i Social? «Implantació d'integració tarifària», s'adjudiquen quantitat d'obres que estan pagades per altres administracions.

Vostè mateix, ahir, en el discurs de perdigonada, dut pel cofoisme, sense arribar als extrems del seu Grup Parlamentari quan el va felicitar després que cremés bona part de Catalunya per tan bé com ho havien fet amb els incendis, sense arribar a aquest cofoisme ens va fer un tall publicitari –que ens el fa cada tres o quatre anys, ho tinc detectat– molt maco. Ens va dir que entre altres conquestes tenim el sincrotró. Des de quan ens parla del sincrotró? Sí, sí, no només farem Catalunya amb el sincrotró... Des de quan ens parla del sincrotró? Jo li ho recordaré. Existeix el sincrotró? On és? Quan costa? On està pressupostat? Fantàstic, eh? Parlem de quelcom molt important. Un accelerador que pot valer, pel cap baix, 10 o 15.000 milions de pessetes. I fa anys que s'arrossega per aquesta cambra, però, és clar –i a mi m'agradaria visitar aquest sincrotró i veure la publicitat, realitat, del nostre Govern.

I fixi's que es va endur tant del cofoisme –i això ho vaig dir ahir en la primera reacció, allò que hem de fer a cop d'ull immediat els portaveus dels grups parlamentaris quan acaba de parlar el president que obre el debat–, va anar tant de cofoisme que el seu balanç pot ser molt més meritori que el que va fer vostè ahir; vostè té molta més obra de govern. Vaig molt més al seu favor! Però valdria la pena aturar-se en les línies gruixudes d'aquest balanç per demostrar el que li deia: que correspon a una determinada concepció la qual no és gens aliena als pressupòsits del PP. Miri, l'important és el que s'ha fet –que moltes coses que ahir ens va dir que s'havien fet no s'han fet– i el que no s'ha fet, i per on van les prioritats.

Pla energètic de Catalunya. Ara jo vaig a la perdigonada, entre altres coses perquè no tinc temps d'anar a la dissecció. Existeix, ja ho veurem..., perquè, és clar, ens podem barallar molt sobre determinades coses que passen, però un tema tan..., relativament important com el Pla energètic de Catalunya...

Pla d'habitatge de l'any 2000; podem discutir una mica seriosament dels compromisos que van agafar i del seu compliment?

Pla d'espais d'interès natural; de 144 espais no arriba a 25, després de nou anys, que estiguin definits amb totes les seves normes de delimitació i protecció i amb el seu pressupost –amb nou anys, de 144 no arribem a 25. Espais naturals vol dir evidentment territori.

Reducció d'accidents laborals. M'agradaria que discutíssim les mesures que s'han pres i com han afectat aquest continu increment d'aquests. Ja he dit abans que ens podria explicar, segons l'anunci, aquest interès per l'ocupació i pel Pla d'ocupació: com és possible que, havent creat l'any 1997 per llei el Consell de Treball Econòmic i Social, no existeixi?

Em referiré després amb detall a una de les perles d'aquesta línia política no per citar incompliment, sinó per anar al moll de l'os, quina és la concepció: les escoles bressol.

Pla director d'equipaments i instal·lacions esportives, allò que permet anar regant el territori amb clientelisme si hom vol, perquè no hi ha el compliment del que estava previst.

Moció sobre l'elaboració d'un pla director dels camps de golf.

Prevençió d'incendis: 7.600 milions, dels quals no hem arribat als 1.000.

Contracte programa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió... Etecé, etecé, etecé.

Però potser la més important... –podria citar política agroalimentària, la pesta porquina, el sector de sanitat animal i la carnisseria amb les «vaques boges», jovenut i perspectives, i un llarguíssim etcètera, allò que, amb raó, després em diria, el senyor Pujol, que vaig a dispersió–, però la més important és saber per què es fa això i no es fa allò, i per què s'incompleixen –i tenim prou perspectiva– determinades línies polítiques.

Les seves opcions polítiques són un progressiu abandonament de les polítiques de serveis públics, la seva privatització i externalització amb una clara concepció ideològica coherent amb aquesta i amb l'excusa, de vegades, que no hi han recursos públics financers o competencials; amb clara sintonia amb el que fa el Govern d'Espanya i votant el mateix quan ho proposa el Govern d'Espanya; amb una desregularització i fragmentació del territori –campi qui pugui, val tot; després ens hi referirem–, i amb una desmobilització social perquè ja ho faran vostès, com ha passat amb la cultura, com ha passat amb la llengua.

Ahir vostè també ens va parlar de la llengua: la insuficient assumpció col·lectiva del tema de la normalització lingüística. Ja sap que fa molts anys li podíem retreure que l'única vegada que vostè s'ha dedicat a impulsar un diari el va impulsar en castellà, però ara li podem retreure de molt més a prop que fa molt poc el seu Govern s'ha permès de dotar amb concerts un grapat d'escoles de l'Opus Dei que no compleixen mínimament les previsions de la Llei de normalització lingüística, i tan tranquils. Insuficient assumpció social: home, evidentment protegida en aquest cas per l'acció del Govern i amb diner públic. I, evidentment, en aquesta concepció, darrere –i de vegades costa trobar-ho, perquè ho fan bé–, hi ha el clientelisme –el clientelisme– i la protecció a poderosos.

Per què, per exemple, es donen concerts a escoles de privilegi abans d'entrar seriosament a l'escola bressol o a millorar les condicions salarials dels mestres? Per què tan baixos coeficients d'inversió del pressupost de la Generalitat en cultura o en justícia, que no aguanten comparació amb cap sistema polític homologable amb aquest? Per què flagrants incompliments en l'ordenació del territori i via lliure a accions de grans companyies privades? Per què tanta «moralina» sobre la família –la que vostès creuen que ha de ser la família, que sociològicament ja no ho és– i l'enorme gasiveria de polítiques d'igualtat de gènere, especialment per als drets de la dona? Per què inexistència de programes de potenciació del transport públic col·lectiu com és el ferroviari, això sí amb un projecte de llei dens per a infraestructures ferroviàries que deixa la porta oberta a la privatització de xarxes?

És això –és això–, és la seva política; no estic comentant la política d'un altre, estic comentant la política d'aquest Govern i li estic buscant el comú denominador, que coincideix allà, per més escenificacions que fem.

Jo li'n donaré tres exemples, molt importants: la política de benestar, l'ensenyament i la formació, i el territori i el medi. En política de benestar gastem pel cap..., pel més alt, vuit punts per sota el que es gasta avui a la Unió Europea. En despesa sanitària no farmacèutica anem a la cua de la Unió Europea. Quan parlem de la família –que tenim concepcions diferents sobre el que entenem «família», però n'hi ha una de sociològica– si anem a les unitats de gent, com viu, veurem que els protagonistes de l'acció són: ajuntaments, economia social i les dones. Les dones com a principals protagonistes i responsables d'aquesta política de benestar, sobre les quals, evidentment, la concepció conservadora vol fer recaure el pes més important, substituint l'acció pública en estat de benestar, amb una fallàcia que fa bastants anys es va pronunciar en aquesta tribuna en nom del Govern per part del president de la Generalitat i que s'ha anat desmantellant a poc a poc: «Oh, és que, si no, baixa la natalitat; si no són a casa, si no fan això, baixa la natalitat.» Que curiós: avui tenim disset punts menys de taxa d'ocupació de dones que la Unió Europea, més de vint menys que Escandinàvia, i Escandinàvia quasi ens dobla en natalitat; és curiós –aquesta Escandinàvia, que la cito perquè és així, però que, a més, sembla que és el nord de la seva política.

Aquest matí ha dit que el nivell que pretenem –que pretenem– és un nivell escandinau en sanitat i en benestar. De tercera edat, de gent més gran de seixanta-cinc anys que té serveis a domicili, no arribem al 2% a Catalunya: a Suècia és el 30%; a Dinamarca, el 20; a Finlàndia, el 24; a Catalunya no arribem al 2. Però no anem tan amunt, anem més avall: a Holanda, el 8; al Regne Unit, el 9. Els programes de benestar –encara anant més enllà en la fallàcia que a vegades han volgut instal·lar– són de gran acceptació pública, són més econòmics que altres mesures i –no a menysprear– creen llocs de treball. Això sí: cal una altra concepció, no aquesta; cal una concepció de nous drets socials, que no passin pel filtre de pagar o del nivell de riquesa.

Miri, en ensenyament, ja s'ha dit diverses vegades –següent exemple: el de l'ensenyament–, anem per darrere de moltes comunitats i sistemes homologables en percentatge del PIB en inversió. Però és que anem per darrere en una cosa molt més flagrant: estem els tercers per la cua en nivell retributiu dels mestres; els donem medalles –crec que se'n diu Premi Catalunya o similar; no sé com va dir vostè ahir–, els el reconeixem, el seu treball, però anem pel darrere de la gran majoria.

La formació professional, vostè mateix va dir que era complicat, que... Miri, la distribució d'alumnes de postobligatòria a casa nostra és del 61% al batxillerat i 39 a la formació professional, i a Europa és justament a la inversa, a l'Europa amb què ens volem comparar és a la inversa. I el Mapa de formació professional encara no s'ha presentat. Suposo que encara el deuen estar elaborant. No és una prioritat. Respon a aquells perquè que jo em preguntava abans amb veu alta.

Dels nanos d'escoles bressol, nens i nenes d'escoles bressol, n'hi ha d'escolaritzats a la pública un 9%, d'aquesta edat, i, d'aquests, només un 20% al sistema públic de la Generalitat. I vostès ara... –no ara, no, que encara és més d'escarni–, fa anys ja, amb el conseller Hernández, comencen la publicitat –l'engany, perquè la publicitat si després es correspon als fets no és engany–, la publicitat enganyosa que van a crear o a impulsar –després ho van matisar– la creació d'aquestes 30.000 places. Vostès paguen un 10% del cost de la plaça, per terme mitjà. Això és el que entenen per impulsar: pagar un 10% del cost mitjà de la plaça, una bona concepció del que és impulsar una política.

I el tercer exemple, el del territori: molts anys governant, cap concepció global del territori. I el territori té una dimensió nacional innegable. Podem tenir les nostres idees, la nostres concepcions sobre les llibertats nacionals, sobre la llengua, etcètera, però si el nostre hàbitat es malmet estem perdent una dimensió nacional fonamental, insubstituïble: una agressió territorial no té solució.

Podríem parlar –i no tinc temps– d'esdeveniments que han anat en contradicció amb acords del Parlament, com el Pla hidrològic, el Mapa edic, els camps de golf, però, molt cenyit al debat del seu discurs, m'aturo en una qüestió molt important: l'aigua. Cal una nova cultura de l'aigua. I vostès no la impulsaran; han tingut molt de temps per impulsar-la i no la volen impulsar. És l'Ebre, és el Roine, és el que sigui. I no es plantegen que l'aigua és un bé molt preuat; segons on, escàs, i que forma part del patrimoni nacional de Catalunya. Una conca com la Tordera: es gastaran més de 12.000 milions per una planta dessaladora al seu final, però, al començament, que s'extregui l'aigua que sigui, cap control.

És la concepció, el perquè que jo abans demanava, que està –en aquest sentit, la paraula és exacta– erosionant el futur de Catalunya. O no és erosionar el futur de Catalunya –i fa més de set anys que ho portem en aquest Parlament– que hi haguessin comarques senceres amb els aqüífers contaminats per nitrats i ara hi hagi trenta-set pobles a Catalunya on la gent no pot fer servir l'aigua de les canonades i ha d'anar a comprar aigua embotellada per a qualsevol menester? De moment són trenta-set. Ja no són els aqüífers de les fonts o dels llocs on es podia anar a beure, ara ja és la canonada de servei públic. Que no es pugui fer servir per a usos normals, l'aigua...

Això va acompanyat d'un autoritarisme –lògic– i d'un clientelisme. Vostè evidentment, d'això, no n'havia de parlar, perquè no en volia parlar. I jo tampoc en parlare perquè no voldria que cregués que la nostra intervenció es vol cenyir a això, que és molt important també per demanar una nova etapa a Catalunya, per portar aire fresc a la Generalitat. O és que no és important el que està passant a la Unió Europea amb Puigneró, o amb Treball i Pallerols, o amb Turisme, o amb Subirà, etcètera? Després en parlarem. És que no és important? És que no és important que hi hagi un govern que s'atreveixi a fer front a determinats interessos poderosos de Catalunya que avui actuen impunement?

El cas paradigmàtic, evidentment, és el de les Gavarres. FECSA i les elèctriques en general han estat «mimades» per vostès i pel Govern del PP: 1 bilion 300.000

milions de pessetes dels anomenats costos de la competència. A FECSA, se li va reclamar, per part d'aquest Govern, que anés a corre-cuita a invertir a Port Aventura per salvar allò abans que invertir en allò que calia invertir per evitar els talls elèctrics. Perquè els talls elèctrics no són solament a la Costa Brava. Pobre alcalde de Llagostera, ara li penjarem la Cerdanya, el Solsonès, el Bages, tot arreu que hi hagi hagut talls elèctrics. Què se n'ha fet, des del Govern de la Generalitat? No en les darreres setmanes, no –en les darreres setmanes s'ha actuat en pla *cowboy*–: abans, quan no calia treure ni les pistoles. Un ajuntament que mai s'ha negat a negociar; una imposició autoritària i insultant –«agitadors», *dixit* el conseller de Presidència–; un ajuntament amb una gran responsabilitat a qui s'ha imposat una solució per estalviar diners a una gran companyia; un menyspreu al poder local. I no digui, senyor Pujol, que això fa mal a l'economia; potser fa més mal a l'economia que no hi hagi previsió sobre aquestes qüestions.

Un poder local que aquesta vegada ha estat molt citat a la seva intervenció, és la gran novetat relativa al seu discurs. Mai el citava; aquesta vegada sí, i amb grans agraïments, però continua sense rebre pràcticament recursos dels pressupostos de la Generalitat, i tenim menys competències que el poder local homònim a nivell d'Espanya, com per exemple en urbanisme, i que està pendent, aquest poder local –de tots els colors, eh?– de per a quan la descentralització de la Generalitat. Perquè com a màxim ja hem sentit, no fusió dels municipis, «potenciar els consells comarcals» –els felicito, els consells comarcals, perquè fins ara estaven bastant abandonats– i que no poden fer vegueries perquè continua havent-hi diputacions. L'estudi, senyora consellera, ens el ficarem al calaix. Què fem amb la Ponència? On està aquest consens?

Però deixem de banda la trifulga parlamentària. Què passa avui amb la política de la Generalitat per a la descentralització en favor del poder local, la subsidiarietat? Que no s'acaba el centralisme a Madrid!, que vostès han creat un ferotge centralisme de la ciutat de Barcelona!, un altre motiu per entendre que possiblement hi ha un bloc de forces, cadascú amb la seva particularitat, que pot substituir aquesta obra de govern.

Un món local que té un problema molt recent, que s'ha tractat fa molt pocs dies a la cambra per enèsima vegada, que es diu «seguretat ciutadana», que afecta bàsicament concentracions metropolitanes; que està veient, com ja s'ha dit, com manca policia dels cossos de l'Estat, que no es vol «apretar» el PP, perquè es vota en contra, en aquest Parlament, de qualsevol acord que demani al Govern del PP que prevegi solucions, ni que siguin, òbviament, temporals, fins que es faci aquest desplaçament.

Jo només amb un telegrama –amb el llum vermell encès– torno al que m'hauria agradat que fos el començament de la meua intervenció. La nostra gent ens pot veure una mica de forma rara quan sent parlar poc de la por a la guerra, dels acomiadaments que es poden produir –alguns, com a excusa, ho estan fent ara–, de quant val l'estalvi i la possibilitat de consum, què ha passat, per què ha passat... I, òbviament, tot això dit des d'una opció que, quan d'altres portaven calça curta

–com vaig dir a un familiar meu pel senyor Fernández Díaz– o quan tots nosaltres –Pujol, Carod, Maragall i jo mateix– érem a la transició, sempre lluitant per la democràcia i en contra de la violència...

El president

Senyor diputat, ara sí que hauria d'acabar, eh?

El Sr. Ribó i Massó

Ara ens assabentem –acabo, president, en mig minut–, per exemple, que Swissair no pot pagar la gasolina per culpa de Bin Laden, i ens estan «complexificant», a l'opinió pública, amb aquest tipus d'argumentacions. Què en pensa, el president de la Generalitat? Com afectarà això –per anar a coses molt concretes– el pressupost de l'any 2001? Ja veurem com afectarà el del 2002! Com afecta això un fenomen tan important com és el de les migracions?, i la necessitat d'un debat monogràfic que s'està, fins ara, deixant de banda en aquesta cambra.

Jo acabo convidant que tots fem una bona diagnosi d'aquests anys –ara que se'ns ha anunciat que hi haurà un relleu a la candidatura de Convergència i Unió–; que d'aquesta diagnosi cadascú en tregui el projecte de país que cregui que fa falta...

El president

Senyor diputat, és que està passant...

El Sr. Ribó i Massó

...i que anem a veure si podem construir, des d'aportacions plurals de l'esquerra, quelcom que al carrer es demana quan es diu que ja n'hi ha prou.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, senyores i senyors diputats... Senyor Ribó, no sé si la meua resposta tindrà l'ordre i, per dir-ho així, la cohesió interna que cal, perquè, amb tota sinceritat, potser al començament de la seva intervenció no estava –i no és culpa seva, i m'excuso– prou mentalitzat per seguir el canvi radical que hi havia hagut entre la intervenció anterior i la de vostè. Jo m'excuso, eh?, això és culpa meua –això és culpa meua. Però, clar, jo tenia l'esperança que potser aquesta seva clàssica –legítima– intervenció «de perdigonada», que algunes vegades hem comentat amb vostè, potser me l'hauria estalviat avui, perquè a més –evidentment molt més precís i molt més concís– el senyor Maragall també ho havia fet aquest dematí, un moment, no? Però, bé, no podré contestar tot el que vostè em demana; alguna cosa contestaré, i amb molt de desordre, segurament. Li prego que em disculpi.

Miri, nosaltres no hem dit mai que tinguéssim el sincrotró. No hi és, el sincrotró, no cal que el vagi a buscar;

no hi és. Nosaltres fa anys –això és veritat– que estem barrinant, analitzant, pensant a veure, si no podem fer el sincrotró, fer alguna instal·lació d'aquestes. I aquí hi ha alguna persona que ho sap, això, oi? I mai no ens hi havíem atrevit. No ens hi havíem atrevit perquè això són molts diners, efectivament, i no ens hi atrevíem. Aquesta és la realitat: no ens hi atrevíem. I ara, degut que sembla que hi ha més bona disposició –sembla– per part del Govern central i d'Europa i que nosaltres ens hi atrevim una mica més perquè, encara que amb totes les limitacions –que vostè mateix s'encarrega de subratllar–, doncs, que tenim encara en el camp del finançament..., ens hi atrevim més, no?

I el que hi ha en aquests moments, per tant, és simplement, com ja vaig explicar ahir, una decisió nostra ferma i la notificació al Govern central que nosaltres posem el 25% d'aquesta inversió. Ja vaig dir ahir que això no depenia només de nosaltres i de la Universitat Autònoma, que és la promotora, la propulsora d'això, ja a l'època de l'anterior rector, sinó que, de fet, nosaltres hem de fer la nostra aportació, demanar-ho i veure si surt. Però, bé, jo n'havia parlat sempre, però mai no havíem trobat la manera d'introduir-ho. Ara ho hem fet, i veurem quin resultat dóna.

En tot cas, el que li vull dir –i això també és important– és que en aquest moment aquesta és una iniciativa que està més ben vista pel conjunt del món universitari que no pas fa uns anys, perquè probablement ara també, de mica en mica, gairebé sense adonar-nos-en, entre el que fa la Generalitat, el que fa Madrid, el que fa Europa, etcètera, doncs, també han afluït més diners a la universitat i, per tant, aquella impressió, quan es va a fer una inversió molt grossa, que això serà en detriment del conjunt de la universitat no hi és tant com hi era. Per tant, ara mirarem de tirar això endavant.

Jo, com que vostè ha donat tantes i tantes dades i ha dit tantes i tantes coses, no hi puc entrar, senzillament –no hi puc entrar. Em ratifico en les dades que vaig donar ahir, sobretot sobre les nostres ràtios d'escola, sobre les nostres ràtios de places geriàtriques, sobre el que s'està fent en aquest moment, doncs, de cara a afavorir el treball de la dona... Nosaltres, a través de diversos mecanismes, d'una manera probablement insuficient, però cada vegada creixent, mirem d'afavorir la incorporació de la dona en el món del treball.

Per exemple –per posar una anècdota només–, doncs, aquestes iniciatives que hi ha hagut perquè hi hagi un treball a temps parcial de les dones..., recordo que una vegada, especialment, fins i tot em vaig desplaçar a Mollerussa a veure una fàbrica que havia creat tota una secció nova amb setanta dones, a base, diguem-ne, de tres horaris de quatre hores cada una, que permetien combinar millor la vida de casa i la vida de la família, els fills, etcètera, amb la feina. Això ho hem fet.

I, per tant, diu vostè que jo deia abans... No. El que jo puc haver dit, en tot cas, és evident, i és que el treball de la dona en general, aquí i a tot Europa, evidentment, doncs, ha disminuït la natalitat. I que, evidentment, com han fet els escandinaus –i vostè ho recordava, i jo també m'hi refereixo–, el que cal és fer veure quins sistemes es poden trobar perquè es pugui combinar això que se'n diu sempre «la casa», «la vida de família» –tam-

bé la natalitat, també ser mare– amb, concretament, la feina. I aquí estem i aquí seguirem treballant-hi i crec que, de mica en mica, canviant una situació que abans, efectivament, era molt negativa.

Bé, escolti, vostè diu: «És que l'any 80 vostè ja va dir...» Home, és clar, però situem-nos a l'any 80. L'any 80, un, doncs, amb tota la il·lusió –vostè també–, «farem, deixarem de fer, ara trobarem això...» Era aquella època, per exemple, que hi havia uns diputats a Madrid que ens deien: «No, no, escolteu, d'això s'ha de fer aquesta lectura, sabeu? –Escolteu, aquest article... –Sí, però és que en farem aquesta lectura.» Bé, i tot plegat tothom, tothom..., i ara, com que no vull polemitzar amb ningú, doncs, no entraré pas a polemitzar amb cap grup concret, però tothom, i alguns grups especialment d'aquesta cambra, doncs, insistien molt que «sí, hem d'acceptar l'Estatut, no tingueu por, perquè la lectura que es farà...»

Bé, la veritat és que aleshores ens vam trobar, així, diguem-ne, de cop i volta, amb coses, l'any 80, com la LOFCA, com també el fracàs –torno a dir-ho– d'aquella negociació, en la qual teníem moltes esperances posades, de finançament –n'he parlat ahir i avui, aquest dematí: García Añoveros, Trias, etcètera–, i en canvi ens van encolomar la LOFCA. I ens la va encolomar qui? Home, ens la va encolomar –no hi havia manera de resistir políticament– UCD en aquell moment, i el PSOE, i el Partit Socialista. Bé, i després, doncs, va passar el mateix amb la LOAPA, i si ens vam salvar no va pas ser per la nostra força parlamentària, sinó que va ser perquè el Tribunal Constitucional ens va salvar.

I després, és clar, vull dir, una cosa és que ens proposem o determinem fer una iniciativa, tenir una iniciativa; després tindrem la força parlamentària, la força política que tinguem, i enfront ens trobarem amb la força que sigui i amb la disponibilitat o indisponibilitat que sigui. És evident, no és cap..., és d'abans-d'ahir, això, no?, que vam dir que aquesta legislatura nosaltres volíem atacar sobretot dos temes, que eren el finançament i l'autogovern. Però, bé, hem pogut atacar el finançament amb un resultat que, com a mínim, ningú pot negar que representa una millora substancial, molt important –i si vol li repetiré les xifres que ja va donar el conseller Homs–, però no hem pogut encara –i encara que ara ho tornarem a intentar– treballar en el tema de l'autogovern. Però això ha passat moltes vegades, evidentment, perquè les coses no depenen només de nosaltres.

Amb el Tribunal Constitucional ha passat el mateix. Aquí he de dir, perquè voldria que quedés clar..., perquè de vegades hi ha una certa tendència a considerar que, quan una cosa no va bé, només és culpa d'uns. Realment, allà on nosaltres hem trobat més incomprensió en aquest tema del Tribunal Constitucional no ha estat en el PP –he de dir-ho, he de deixar-ho clar, això–, sinó que ha estat en el PSOE. És a dir, fins i tot aquestes actituds una mica menyspreadores, pejoratives, en fi, de: «Doncs, mireu, aquí ho teniu, i si us agrada bé, i si no també», i, en fi: «Això ho farem amb el PP, perquè el 80% som nosaltres i vosaltres heu de dir “amén”», això, aquestes actituds, les hem trobat concretament en el PSOE més que en el PP, que ens havia

acceptat algun nom, però que després ens va ser rebutjat, concretament, també, pel PSOE. Val la pena, només, simplement, d'aclarir aquest fet. Fins i tot perquè quan, de vegades, fem aquesta distribució més o menys de bons i dolents, doncs, sapiguem que les coses i les responsabilitats estan prou repartides.

Nosaltres no participem d'aquesta visió tan negativa que vostè ha expressat respecte al que pugui passar respecte als impostos, però, suposant que fos veritat... I, de tota manera, abans d'entrar en això, li dic que nosaltres, les previsions fetes des de Catalunya –que en part coincideixen amb les previsions que fa, diguem-ne, concretament el gabinet que prepara la Llei de pressupostos de l'Estat– és que, per nosaltres, l'increment, el creixement dels impostos indirectes pot arribar a ser d'un punt i mig per sobre de l'increment nominal de l'economia i un 1,4 també, pel que fa referència..., en fi, a la cistella d'impostos en general.

Però també li vull dir una cosa: suposant que això no fos així, això no és perquè ningú s'esquinci les vestidures. Per què? Oh!, perquè és que el sistema de finançament que hem assumit i que hem acceptat comporta l'assumpció de riscos. És a dir, es tracta, no que et donin una quantitat fixa i que a més te la garanteixen i que te la blinden; no, no, escolti: «Vostè va a pèrdues i guanys.» I això nosaltres ho hem acceptat i ho hem defensat sempre. Ei!, he de dir que amb molta resistència –amb molta resistència– per part de moltes comunitats autònomes, perquè, naturalment, això, que és autonomia, és a dir, anar a les verdes i a les madures, a guanys i pèrdues –això és autonomia, és això el que és autonomia–, moltes comunitats autònomes no ho volen, perquè, realment, la vocació i l'assumpció, diguem-ne, plena del que vol dir l'autonomia, no les tenen com les tenim nosaltres.

De la mateixa manera que, a part de l'oposició tant del PP com del PSOE, ens hem trobat també amb l'oposició de moltes d'aquestes comunitats autònomes quan hem demanat, doncs, determinades coses en el camp de l'Agència Tributària. Perquè l'Agència Tributària, estar en l'Agència Tributària comporta assumir els riscos, riscos polítics importants, i en realitat moltes d'aquestes comunitats autònomes que tenim a Espanya no els volen assumir, aquests riscos. Per exemple, comporta assumir el risc que, en un moment determinat, quan es diu «s'ha de fer un pentinat fiscal», perquè veiem que una determinada professió –sembla, sembla que una determinada professió– comet frau, doncs, és clar, això ho decideix l'Agència Tributària, i el que molta gent vol és, simplement, poder protestar que facin aquest pentinat fiscal, però el que ningú no vol –i nosaltres sí, perquè això és l'autonomia–, és dir «anem a fer aquest pentinat fiscal encara que sigui impopular.»

Però, bé, en tot cas, nosaltres no veiem la cosa d'aquesta manera, però podem admetre que, segons com evolucionés l'economia, realment tinguéssim el que és lògic i natural, el que passa a qualsevol país: qualsevol país, si l'economia no li va bé, té menys impostos. És a dir, té menys ingressos per impostos! Això va a missa, no? I, per tant, nosaltres, a partir del moment que hem acceptat de ser molt tutelats i, en canvi, hem acceptat d'assumir el risc de més o de menys, segons

quina sigui l'evolució de l'economia, hem d'acceptar aquest risc. Però repeteixo: és una conseqüència d'un fet positiu, que és, en aquest sentit, un guany, un guany d'autonomia.

Bé, vostè ha tocat alguns temes més. Miri, en el tema dels concerts, el que hi ha és... Primer, suposo que ningú no posa en dubte que, de concerts, n'hem de donar, perquè, posar-ho en dubte... Hi ha hagut moments en els quals hi ha hagut com una mena, diguem-ne, de campanyes contra els concerts o de presentació dels concerts com quelcom de dolent, amb una voluntat que ens sembla molt negativa de voler contraposar escola pública amb escola concertada. Però és que els qui fan això no es llegeixen, no saben què diu, la Constitució i no saben el que diuen les lleis fonamentals sobre això. És a dir, Constitució: «L'ensenyament bàsic és obligatori i gratuït. Es reconeix a les persones físiques i jurídiques la llibertat de creació de centres docents. Els poders públics...», escoltin bé, «els poders públics ajudaran els centres docents que reuneixin els requisits que la llei estableix.»

Per tant, el que vostè sí que ens ha de reclamar és que siguem, diguem-ne, curiosos en el que en podríem dir la inspecció i el control, però, evidentment, els concerts, venim obligats a donar-los, venim, fins i tot, obligats a donar-los, perquè, aleshores, quan ve la LODE, doncs, que és la llei important de cara a això –no és la LOGSE, naturalment, sinó que és la LODE–, aleshores ho torna a deixar ben clar, ho rebla ben clar.

Però és que, a més, hi ha jurisprudència sobre això: algunes coses que alguns d'aquests temes han arribat als tribunals, la resposta ha estat radical, fins al punt que el fet que nosaltres, durant una pila d'anys, molts anys, no hem fet concert amb unes determinades escoles, algunes de l'Opus però altres que no, de fet, si aquestes escoles ens haguessin portat als tribunals, vistes les sentències que hi han, realment nosaltres –nosaltres vull dir el Govern de la Generalitat– hauríem perdut. Perquè, és clar, nosaltres només teníem un argument per no donar a algunes escoles, fossin les que fossin, les que vostè en diu d'«elit»..., les escoles sempre que compleixin, aquesta sí que és una vigilància que hem de fer, les normes establertes..., només teníem una excusa. És a dir: «Escolti, els diners no arriben, els diners no arriben.» I, aleshores, la jurisprudència diu: «Doncs miri, d'acord, pot ser que un dia no arribin i, per tant, aleshores, s'estableixen unes preferències de que quan no hi ha prou diners, quins són els que passen al davant.»

Això és vàlid, però això –ve a dir la sentència– no es pot portar *ad infinitum*. Sempre es pot anar recorrent en aquest argument. Diu: «La insuficiència presupuestaria podrà determinar otras consecuencias», per exemple no donar el concert, «pero nunca», no donar els diners, «su denegación.» És a dir, «nunca» –ho diu més endavant amb més claredat–, «nunca» que se'ls expulsi, que se'ls tregui del sistema de concerts, no? «Cuando se den limitaciones presupuestarias insoslayables, han de ser considerados criterios de preferencia», per tant, uns sí i uns altres no, «cuando se den limitaciones presupuestarias insoslayables..., las cuales han de ser probadas, no bastando su mera alegación y, en ningún caso,

podrán ser motivo de exclusión de un centro privado del régimen de conciertos educativos.» I aquí no expliquen si són d'aquest color, de l'altre, del de més enllà, si són d'elit, si no són d'elit –això que se'n diu d'«elit»–, etcètera. I, per tant, nosaltres, després de molts anys de no donar aquests concerts, veníem obligats, finalment, a fer-ho.

Sobre això dels concerts, encara que vostè més aviat s'ha fixat en aquests, els voldria dir una cosa: crec que el món de l'ensenyament i l'ensenyament en si pot donar, pot permetre, molta polèmica política, però aniria bé que no s'hagués entès en el sentit aquest que estem dient, no?, de si concerts sí o concerts no, que ara veig que això ha baixat molt, i, a més, ara, amb una cosa que els llegiré, vostès entendran per què ha baixat també, perquè això anava contra la llei, anava contra la Constitució i anava contra la realitat social del nostre país.

I aquí hi ha un escrit que val la pena que es conegui, perquè trobo que és positiu i que indica un canvi de posició en això, de l'Organización Sectorial de Participación Educativa del PSOE, que val la pena de conèixer-lo. Diu –és del gener d'aquest any: «Nuestro partido debe cambiar el punto de vista en relación con la escuela privada concertada. Es necesario dialogar más con ella y conocerla mejor. No nos lleva a ninguna parte considerarla como adversaria. No lo perciben así las familias que optan por ella, muchas de ellas votantes socialistas. Es necesario proponer un nuevo pacto...», etcètera, etcètera, «y que se le reconozca como parte activa y creativa, y no sólo tolerada, de mejor o peor gana, dentro del sistema educativo.» Jo crec que això és una sàvia rectificació per part del que havia estat tradicional, la posició, almenys tal com ens arribava i com ens arribava a través de les manifestacions públiques, del Partit Socialista.

Però això que fa el partit socialista em sembla que val la pena que s'ho apunti tothom i que, per tant, veiem: primer, la Constitució; segon, la LODE; tercer, les sentències judicials, i quart, la societat reclama que això es faci i que, això sí, es faci com s'ha de fer i que s'inspeccioni que es compleixin les normes, tot el que vostès vulguin, però, per la resta, queda clar que no hi han limitacions d'aquests sí o aquests no, aquests són macos i aquests són lletjos.

Bé, aleshores, què més m'ha dit, senyor...? Sí, ha parlat del territori i ha parlat de les Gavarres, em sembla, oi? Bé, jo, sobre el tema de l'aigua, en vaig parlar tant ahir, no solament respecte a l'Ebre i el Pla hidrològic, sinó també respecte a tota la política d'aigua que estem fent en les conques interiors, no?

Ara, aquest dematí, acabo de trobar l'alcalde de Capellades. Aquí. Bé, un moment, per entendre'ns, no? Què passa a Capellades? A Capellades hi ha que hi ha l'aqüífer que en diuen de Carme –de Carme i Capellades, no?–, que, entre altres coses, tenia, com a cosa simpàtica, a part de fer funcionar les fàbriques i els regadius, allò que se'n diu la «bassa de Capellades», que era una bassa que en sortia aigua, en fi, de terra i era una gran bassa, no? I això, amb el consum d'aigua que hi ha hagut en aquella zona durant aquests anys, degut a la indústria, degut a la demografia, degut a tot plegat,

doncs, i degut, en fi, possiblement, potser en algun moment, a una escassetat de pluges, doncs s'ha eixugat.

Ara, la Generalitat, que està portant aigua del Ter - Llobregat cap a l'Anoia, i, concretament, doncs, ja en aquests moments l'aigua arriba a Piera i, en aquests moments, les canonades estan arribant a Capellades, em sembla –o estan a punt d'arribar a Capellades–, i han d'arribar fins a la Pobla i després fins a Igualada, això permetrà alimentar l'aqüífer del d'allò, a part que, efectivament, potser caldrà insistir més en alguns sectors industrials de la zona perquè tinguin més cura en el consum de l'aigua.

Però, de tota manera, no ho arreglarem per aquí, perquè o una de dues: o frenem el desenvolupament de l'Anoia, que és molt important i molt poderós, o bé, segurament, tindrem certes deficiències. Bé, aleshores, doncs, això s'està fent, no? Ara, per tant, no insistiré més en el tema de l'aigua.

El territori sempre ha estat una obsessió nostra, no? I crec que..., fixin-se que d'ençà de fa deu, quinze, anys, les comarques de Catalunya que creixen més, des del punt de vista demogràfic i des del punt de vista de renda, són les de Girona i les de Tarragona. Bàsicament, són el Tarragonès, el Baix Camp, l'Alt Camp, el Baix Penedès. És a dir, em sembla que no me'n descuido cap, per aquella zona. I després les comarques de Girona. Últimament ha sortit un estudi –no recordo ara quina entitat financera o quina entitat d'estudis, no de la Generalitat..., sí, perdonin, de la Caixa de Catalunya, Caixa de Catalunya, oi?– en el qual diu que les comarques que creixen més són les tarragonines incloses les de l'Ebre. Atenció: incloses les de l'Ebre. Jo ja admeto que pot dir: «home, sí, però fa tres o quatre anys potser no era així.» No, però ara és així.

Els últims dos anys ha estat així: la comarca del Montsià, per exemple, doncs, ha crescut més del 6% –em sembla– i l'altra que també ha crescut, les dues que han crescut més de Catalunya –l'any 2000, val a dir-ho–, han estat el Montsià i em sembla que l'altra és la Ribera –la Ribera, no? Bé, per tant, això és una satisfacció per a nosaltres, perquè vol dir això: desconcentració vol dir repartiment en el territori de la gent, de l'activitat econòmica, del benestar, de la cultura, de tot plegat. El cas de Tarragona és –repeteix–, en aquest sentit, emblemàtic.

Un altre cas que també passa –en diré dos, només, perquè no m'estendré pas parlant de tot Catalunya, ja m'agradaria, però els cansaria: el Pirineu. El Pirineu està en reacció, i ho dic perquè, moltes vegades, el tipus de notícia que arriba... No: el Pirineu està en reacció. El Pirineu va estar en una situació de gran decadència. Fins i tot, un molt notable economista, en un moment determinat, no pas perquè ho propugnés, sinó en to, diguem-ne, provocador, va arribar a dir: «Les comarques del Pirineu les haurem de tancar.» En to provocador ho deia, no pas perquè ho propugnés. I, efectivament, de l'any 60 a l'any 81, i l'any 86, bé, i fins i tot l'any 91, hi ha hagut una baixa.

Bàsicament, la baixa va ser del 60 al 70 i el 75, després es va anar temperant. Però des de l'any 91 fins a l'any 99, el Pirineu, en habitants, creix –creix. I en renda, també creix, en conjunt. Hi han comarques que sí i hi

han comarques que no tant, però creix. I té molt de mèrit que el Pirineu creixi per una raó: perquè l'envel·liment que s'havia produït en el Pirineu durant els anys 60, 70 i part dels 80 era molt acusat i, per tant, quan una comarca comença a reaccionar, encara que comenci a reaccionar, com que té molta gent vella i molt poca gent jove, per pròpia iniciativa, per propi impuls intern, no pot reaccionar demogràficament, i només reacciona quan, com a conseqüència de la seva renovada activitat econòmica, atrau immigració, que és el que està passant amb, si no totes, la majoria de les comarques del Pirineu. Per tant, això, alleluia!, és també, en aquest sentit, una bona notícia. No els vull cansar amb més dades sobre aquest tema del territori, però aquest canvi hi està essent.

I, evidentment, no podré donar resposta a tantes coses. Em ratifico en el que vaig dir ahir quant a les dades, però no puc contestar a tots i cadascun dels punts que vostè ha plantejat. Ara, n'hi ha un que sí que ho he de fer, no?, que és el tema de la línia elèctrica de les Gavarres, perquè hi ha una cosa que ha de quedar clara, i és que la Generalitat ha actuat d'una manera, reconegut pels jutges, que són els que compten, absolutament correcta. És a dir, aquí la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, quan denega la petició..., i avui n'hi ha una altra, de sentència, també favorable –favorable a la Generalitat– respecte a la nostra petició..., a la petició que havia fet l'Ajuntament de cara a tirar a terra les torres.

Avui –avui– n'hi ha una altra, aquest migdia, que vostès possiblement encara no coneixen, però n'hi ha una altra avui. Però la d'ahir, concretament, val la pena de llegir-los, aquests dos punts, dos fonaments jurídics: «las razones de urgencia...», el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de vegades, es veu que fa les sentències en castellà –això és un altre tema– «las razones de urgencia y las que justifiquen una finalidad pública del proyecto, en su doble faceta en relación con el tiempo con la materia, se acreditan con sólo recordar la naturaleza de servicio esencial de la electricidad y que el proyecto de la línea ha sido declarado de utilidad pública desde el año 1998, el cual no sirve sólo al término municipal de Llagostera, sino a otros términos municipales cuya suspensión les afectaría negativamente, planteando un conflicto entre el interés general de una colectividad de territorios y el aducido por el Ayuntamiento de Llagostera...», perdonin, això és el que diu la sentència, oi? «que, en todo caso, queda subordinado al anterior, el del Ayuntamiento de Llagostera queda subordinado al anterior».

I l'últim fonament. «Por último» –o sigui, aquest està clar, aquest està clar. Algú diu: «Vostès han de fer cas dels jutges», i en fem. (*Remor de veus.*) Perdoni, en fem, en fem... No, no, no hi ha hagut cap jutge que digués: «senyors, aturin-ho». No hi ha hagut cap jutge que hagi dit: «senyors, aturin-ho». No senyor, no hi ha hagut cap jutge que ens hagi dit a nosaltres: «senyors, aturin-ho». No hi ha hagut cap jutge que a nosaltres ens hagi dit: «senyors, aturin-ho».

I l'altre diu: «Por último» –i això no fa tanta referència directa a aquest tema, però potser val la pena que hi pensem una mica, perquè jo crec que sobre aquestes qüestions es produeix de vegades... En fi, caldria que

féssim una reflexió una mica disciplinada. El punt aquest diu el següent: «Por último» –el que ve ara, vull dir– «las alegaciones fundadas en la posible generación de graves daños y perjuicios irreparables si se pone en funcionamiento la línea eléctrica, con secuelas irreversibles a la salud de los vecinos por exposición continuada a un campo electromagnético, o los posibles efectos cancerígenos por faltar las condiciones mínimas de seguridad e impacto ambiental no tienen, ni siquiera indiciariamente, la más mínima corroboración probatoria, de lo que se infiere que son simples manifestaciones retóricas que no permiten valorar las circunstancias previstas en el artículo 130, y mucho menos hacer inviable la finalidad legítima del recurso.»

Jo, em sembla que aquest tema de la línia elèctrica de les Gavarres, evidentment, quant a sentència definitiva no es veurà fins d'aquí dos o tres anys, però ara, en el moment actual, valdria la pena que sobre això es fes una mica de reflexió, perquè si ara més d'un partit aquí present fa una mica de reflexió sobre el que ha estat la seva activitat, les seves preses de posició sobre això, veurem que, en conjunt, de vegades, s'ha fet un paper una mica galdós, i que a més s'ha anat molt directament contra l'interès general. Per què? I acabo amb això. Jo estic d'acord que, en aquests moments –cosa que no hauria dit fa tres o quatre anys–, nosaltres hem... –i ho estem fent, ho estem fent, precisament, aquests dies–, a part de prendre unes normes que seran més estrictes, i que mirarem que, concretament, Endesa se'n senti, s'hi hagi de posar la mà, ho mirarem, perquè realment ha fet algun mèrit, últimament, perquè així sigui, a part d'un mèrit..., aquest no és mèrit seu, a part dels tallers a la Costa Brava, que aquests no són culpa d'Endesa, o almenys Endesa ens pot dir, amb força base, que no són culpa seva. Bé, però a part d'això –que, evidentment, hem de fer–, per la resta els vull dir el següent, no?

Escolti'm, quan diu vostè «els poderosos», escolti, però, nosaltres lluitem perquè es faci la línia de les Gavarres, no per Endesa: ho fem per als hotelers, no, no per a Endesa. O és que realment, realment, la necessitat d'electricitat, la necessitat d'energia que té la Costa Brava –que siguin els hotels, que siguin els habitants, que siguin les indústries... Les indústries de Cassà mateix, no cal anar ni a la Costa Brava, no?, o bé, doncs, el pòsit de pescadors... És que tot això, realment, realment, forma part dels poderosos? Els ciutadans de la Costa Brava són els poderosos? Els ciutadans de la Costa Brava són ciutadans que mereixen el servei que tenen dret a tenir, i que s'ha de procurar que, encara que s'hagi de tenir molt en compte, diguem-ne, les preocupacions d'un poble, d'un sector, del que sigui, hi ha això que en diem «l'interès general», que realment també pesa. I, atenció: a tot això, s'arriba després de tres anys de parlar. Em sembla que és Sant Pau, no?, que diu que hi ha un temps per a tot, però l'altre dia també ho deia *El Periódico*, deia: escolti, hi havia un temps per negociar, que ha passat, i ara el que hi ha és un temps per executar, perquè el que no es pot és posar en perill el funcionament, no ja econòmic, sinó domèstic de cent o de cent-cinquanta o dos-cents mil habitants. I això és tot. Moltes gràcies.

El president

Em sembla, president, que és del *Llibre de saviesa*.

El president de la Generalitat

Com? El *Llibre de saviesa*?

El president

Em sembla que sí.

El president de la Generalitat

No és Sant Pau?

El president

Em sembla que no. Ara, no sé...

El president de la Generalitat

Vostè en sap més que jo, d'això. (*Rialles*.)

El president

En sabia, en sabia... El temps ho fa oblidar tot, i em puc equivocar.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El president de la Generalitat

Però li asseguro que l'altre és *El Periódico*.

El president

Això, ja... Ja sap vostè que Nietzsche deia que llegir el diari seria el substitutiu de llegir la Bíblia. Perdó, senyor diputat. Quan vulgui...

El Sr. Ribó i Massó

A l'anterior escenificació hi podia entrar, en aquesta, no, senyors presidents; em cau més lluny, ja. Però, continuo amb la seva argumentació sobre la línia de les Gavarres, perquè jo li faig dues preguntes molt senzilles, ja que tenen tanta celeritat a actuar. Senyor president de la Generalitat, fa quants anys que estava prevista aquesta línia de les Gavarres? Fa quants anys? Deu? Deu anys! Deu anys han acabat amb la intervenció del setè de cavalleria. I, compte, senyor Pomés –li ho vaig dir un dia en comissió i li ho dic ara–, que en algunes comarques de Catalunya podem anar adquirint una fama, per la nostra policia –no per ells, sinó per l'ús que n'estan fent–, que deixa una petja no gaire positiva. Però deu anys, per acabar amb la intervenció del setè de cavalleria! De qui és la imprevisió? De l'alcalde de Llagostera? Els talls de llum que hi ha hagut arreu de Catalunya, on els pengem? De qui és la imprevisió? El fet que no hi hagi pla energètic de Catalunya, incomplint mocions d'aquest Parlament, de qui és responsabilitat? Amb quina celeritat i enviant quin destacament actuarem sobre els poderosos –que no són els hotelers de la Costa Brava, ni la gent que hi va o que hi viu, sinó els que han pogut, sota la seva protecció, amb nocturnitat, sense cap relació amb els talls acabar a marxes forçades les obres?

Jo em nego a discutir aquest tema, senyor Pujol, només que en termes judicials. Si discuteixo en termes judicials és com si admetés que aquesta cambra és la següent instància del Tribunal Superior de Justícia. Jo discuteixo amb criteris polítics; vostè ja ha enviat els mossos d'esquadra, ja ha acabat amb l'autonomia municipal. L'alcalde de Llagostera ha acatat la sentència, ha fet un ban demanant calma a la població i respecte, i ha anunciat que faria ús dels seus drets legals. Són dues formes de governar ben diferents, eh? Perquè, quan nosaltres hem tret aquí l'exemple del territori, el territori, senyor Pujol, de Catalunya, pot ser objecte d'accions per part de la societat i d'accions per part del Govern, i jo li he citat accions del Govern que són necessàries al territori i que no es fan. I quan jo em pregunto: per què? –com m'ho he preguntat en totes les qüestions que havia plantejat, amb desordre i escoltant-lo, perquè vostè ho ha fet amb desordre i sense escoltar-me–, quan jo li he plantejat tota aquesta sèrie de qüestions, demanant-li'n el perquè, no és res més que perquè vegi que hi ha prioritats polítiques molt diferents en aquesta cambra sobre què fer en el territori! En la part que correspon a l'acció de govern! I li he citat, per exemple, el cas del PEIN, el Pla d'espais d'interès natural, que és una acció del seu Govern, publicitària: «Protegirem vora el vint per cent del territori!» Fa nou anys, i a la gran majoria dels casos està per desenvolupar, està per delimitar, està per dotar, està per actuar.

Per tant, s'aproximen més a la concepció del «campi qui pugui» en el territori –i aquí «qui pugui» és qui pot més–, sense traves, que no pas a una concepció harmònica d'equilibri i d'interès general. Això és el que volia dir jo. No em tregui qüestions socioeconòmiques on pot incidir el Govern, l'ajuntament i altres... I la societat? Jo, com a parlamentari, i en el debat que estem, de política general, li he de treure exemples precisos, gruixuts, de l'acció del seu govern. No, de l'aigua, no en parlem, si vol, però és un altre exemple gruixut.

Jo he tret una conca molt concreta: la de la Tordera, i li he lligat amb la inexistència d'aigua de boca a determinats municipis, i la llibertat d'una extracció sense control i, al mateix temps, a la planta dessaladora –faltaria més, perquè manca aigua. És aquest, o no, un contrastit? I d'una acció de govern que, si de cas té un sentit, és aquest que jo intento lligar amb un fil conductor a les diverses intervencions.

Igualment, no juguem amb el tema de l'ensenyament i dels concerts. Ni en el debat amb la consellera, ni avui, senyor Pujol, nosaltres li hem discutit els concerts. Sap quants centres privats es queden a Catalunya sense concert?: catorze. O sigui, hem universalitzat el concert, *de facto*. Per tant, hem anat, a poc a poc, perversint el sentit legal de quan es va preveure el concert, i és això el que critiquem: l'opció ideològica que fan vostès quan, en un país que gasta poc en educació, que té un sistema públic excel·lent, però que se'l tracta de forma deficitària respecte a l'altre, faci l'opció ideològica d'anar a uns concerts amb centres alguns dels quals separen per raó de sexe, alguns dels quals no compleixen normalització lingüística, la majoria dels quals tenen una gran opacitat a l'hora de la matriculació. I quasi tots ells, els seus inspectors els han dit que no compleixen els requisits! I els han donat els concerts.

Això és el que estem criticant. No confongui la discussió. La discussió és molt més important, sobre l'ensenyament. Fa vint anys que en aquest Parlament es podria haver legislat una llei d'educació de Catalunya, que podia haver regulat els concerts. Per què no l'han feta? Per què no han anat a regular allà on cal protegir determinades conductes, i no es fomenten altres línies d'acció? Jo li he parlat d'altres qüestions sobre l'ensenyament, començant pel PIB o pel famós compliment de les escoles bressol. És que no en vol parlar? És que l'impuls de crear trenta mil places, anys fa anunciat, vol dir pagar el deu per cent del cost als ajuntaments? On és Escandinàvia? On són aquests paràmetres de benestar social i d'instruments per la igualtat que es volen impulsar, i la societat reclama una bona gestió de l'ensenyament públic? Això és el que reclama, i de vegades li ho ha reclamat democràticament –potser també algun membre del seu Grup en dirien agitadors–, democràticament, al carrer, amb una claredat de temes i d'exposicions.

I vostè continua amb la publicitat. Miri, el tema del sincrotró jo només l'hi he volgut treure de forma amistosa i «carinyosa», perquè fa molts anys que el va traient vostè i no existeix, és clar, però, tot el suport. Primer, pel senyor Mas Collell, amb els seus criteris amb els investigadors; tot el suport per avançar per aquí, però, escolti'm, deixi'ns de parlar del sincrotró fins que no faci el sincrotró! És clar, és una tàctica molt habitual del senyor Pujol: «Hi ha això, hi ha això altre...» Com que la majoria de vostès i jo el primer no tenim temps, ni mitjans, o a vegades no parem esment a anar-ho a comprovar, aquí queda, aquí tenen vostès el sincrotró...

Miri, el mateix sobre les xifres de finançament. La Caixa de Pensions i la Caixa de Catalunya –són dues institucions, em sembla que prou conegudes i reconegudes–, en els seus informes de setembre donen previsions molt diferents de les que utilitzava el seu Govern sobre l'evolució de l'economia –abans de l'11 de setembre.

Vostès poden practicar –no sé si dir-ne optimisme o el que vulguin–, jo només els dic: xifres en mà. De les seves previsions, les que ens va lliurar el senyor Homs, aplicant-los les que ens diu el senyor Montoro –són dues autoritats governamentals–: caiguda d'un 4%, pel cap baix, de la recaptació. Són xifres de vostès, i xifres dels seus socis del Govern d'Espanya! Apliquem-ho a les previsions: ens dona en la majoria d'impostos baixades, o sigui, índexs negatius de recaptació.

És clar, aleshores, PowerPoint, grans dossiers a la premsa: «mirin com creix», etcètera, etcètera. Informes que eren coneguts: això és publicitat; però tampoc –ho torno a dir– és publicitat, perquè és engany; ni publicitat, és engany.

Miri, l'any vuitanta –li ho torno a dir–, vostè pot explicar les il·lusions que tenia, etcètera, però tenia un determinat suport, en aquesta cambra, ben estrofolari. Va fer front a molts reptes –vam fer front, eh?: la LOAPA, la LOAPA..., vam fer front a molts reptes, eh? I van guanyar amb un recurs previ, que aleshores existia al Tribunal Constitucional. Però ara, a l'any 2001 –i sembla que amb perspectiva, perquè no he sentit ni la més mínima declaració de rectificar–, vostè està pendent d'un

fil d'aquelles diputades i d'aquells diputats; com a Govern. Aleshores, tota la queixa que pugui produir vostè sobre estabilitat, sobre cooperació, sobre..., tota aquesta queixa està pendent d'aquest fil, no és creïble.

Hi han altres formes de sortir de la situació. La conclusió és molt senzilla: hi han altres formes, altres aliances. Convoqui eleccions, vagi a comprovar quin és el grau de suport de la ciutadania. No, vostè està entestat, caparrut: «No, és aquesta la forma.» Però aleshores, quan jo li dic molt serenament: «La credibilitat del seu abrandament per l'autogovern fa figa», no és comprensible, i de nou, no ens dispersem les forces que podem fer un bon govern a Catalunya quan la gent diu «ja n'hi ha prou», no ens dispersem, i els ho dic per experiència pròpia, perquè ho he patit en carn pròpia, que podrien estar agraïts els de Convergència i Unió a la nostra dispersió, que dona vots suficients, escons suficients per governar, el 99. No ens dispersem, cadascú amb el seu perfil, anem a la conjunció, no confonguem l'adversari, també per incidir en la reforma de l'autogovern i en la millora de les polítiques socials.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. El molt honorable president té la paraula.

(Pausa.)

El president de la Generalitat

Bé, breument. Ara m'acaben de donar la segona Sentència, que, com que no està subratllada, em costaria més de trobar la frase concreta. (Veus de fons.) Sí, sí, bé, és igual, total que diu que..., concretament, dona la raó a la Generalitat, senzillament.

Bé. Escoltin, hem de dir una cosa, eh? Hi ha hagut un gran esforç negociador en aquest tema de les Gavarres. Ha durat tres anys. Fa tres anys, quan s'anava a posar la línia, algú va travessar un cotxe en un camí de Casà, i el problema que es va plantejar..., i bé, hi pot haver gent que consideri que la decisió del Govern de la Generalitat va ser errònia, va ser que, en comptes d'anar a fer una cosa molt senzilla, que era agafar el cotxe i treure'l, gairebé empenyent, per donar un cop de mà, doncs: «Diguem als de FECSA que negociïn.» Perquè la negociació, bàsicament, la negociació es fa entre FECSA i..., naturalment, la Generalitat alguna cosa té a veure, perquè té una competència de territori també, no?, i que hi té a veure alguna cosa és que al final ha intervingut com ha intervingut, però la negociació era FECSA i ajuntaments –en plural.

Home, si un analitza bé com han anat les coses en alguns d'aquests pobles, torno a dir, vull dir, és el joc dels disbarats, i no de FECSA només, que FECSA tampoc no ho ha fet bé, però és el joc dels disbarats, els canvis que hi ha hagut en alguns ajuntaments, els canvis d'actitud, el dir blanc, el dir negre, etcètera. I el cas és que, aleshores, el Govern de la Generalitat va prendre una decisió que potser..., va dir: «Escolta, digueu als de FECSA que no els traurem aquest cotxe que està aquí travessant el camí, sinó que negociïn una mica, perquè..., va, que tinguin en compte la preocupació d'aquesta gent.»

Això ha durat tres anys, i no sé si això mereix un aprovat per a la Generalitat, però vam fer això i, per tant, vàrem incitar tant com vam poder al diàleg. Finalment, vist que no hi havia manera que això progressés, excepte Cassà –repeteix, d'una manera molt rocambolesca a Cassà, que també fa pensar, però, en fi, hi va haver solució–, finalment, doncs, va intervenir la Generalitat últimament, i vam aconseguir un acord, i aquest acord, després, quan semblava que ja anava en ferm i que era segur, no va ser ratificat, concretament, a l'Ajuntament de Llagostera, malgrat que hi havia totes les garanties que això anava a missa, però al final, amb aquestes coses sabem el que passa, que si la pressió d'uns veïns, que la impressió del poble, que si no sé qui, que si el titular del diari, que si «un estiuejant de Caldes de Malavella ens ha dit que no havíem de cedir en això, sinó que havíem de fer una altra cosa», etcètera.

Bé, doncs, totes aquestes coses no van endavant, i aleshores la Generalitat té finalment una obligació, que és fer que ja n'hi ha prou amb tres anys, no? Que ja s'han fet totes les aproximacions, s'ha demostrat que el pacte és possible, perquè va ser possible a Cassà, que era un poble, en aquest sentit, prou difícil, i ho ha sigut a Juià –vejam, la línia em sembla que és Juià–, i ho havia sigut a Quart –algun diputat de Girona em pot ara corregir si no...–, i ho havia sigut a Cassà, i no ho era a Llagostera, però ho havia sigut a Santa Cristina, i ho havia sigut a Castell d'Aro. Arriba un moment, al cap de tres anys, i, evidentment, havent-hi un perjudici clar del que és això que en deia ahir i avui en dic d'interès general, doncs, la Generalitat va intervenir, fent ús de les seves atribucions, que almenys, avui per avui, els jutges diuen que en va fer ús d'una manera correcta. I això és tot el que hi ha hagut, però de manca de diàleg no n'hi ha hagut gens ni mica, de voluntat de diàleg; el que passa és que, com deien abans, com diu el llibre de la Saviesa, «tot té el seu temps».

Pel que fa a la Tordera, li he de dir que nosaltres hem decretat la sobreexplotació de la Conca del Baix Tordera i del Montseny-Guilleries, i que entenem que és un fet positiu que s'estigui fent..., hi ha la reutilització, una cosa positiva, també, és la reutilització de la depuradora de Blanes, i finalment, la dessalinitzadora, a la qual vostè ha fet referència. Però tot plegat fa que, per exemple, aquest estiu no haguem tingut restriccions, que algun any n'hi ha, en el Maresme, a l'Alt Maresme.

Finalment –i em sembla que no hi havia res més d'especial que jo li hagués de contestar–, finalment, dir-li que, concretament, la contribució que fa la Generalitat per a les escoles-bressol, sortint de la base que el cost és de 450.000 pessetes plaça/any, en col·laboració, com hem dit, amb ajuntaments, amb entitats privades, és que ha d'arribar gradualment, cada any una mica més, a les 150.000; o sigui, el terç ha d'anar a càrrec de la Generalitat. El primer any van ser 60.000, a partir d'ara seran 100.000, o a partir d'aquí a molt poc, i després han de ser, finalment, 150. O sigui, que en cap moment és un 10%. I res més.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, jo també seré molt breu. Senyor Pujol, pot recordar qui governava a Llagostera, fa tres anys? Sap de quin color era l'Ajuntament de Llagostera, fa tres anys? De Convergència i Unió. Sap que fa quatre anys, no? És que semblaria que l'Ajuntament de Llagostera ha esgotat el seu temps de negociació. Tots els colors polítics s'han esgotat, segons vostès. Fa quatre anys, gent de tots els colors polítics, amb una coordinadora, amb un traçat alternatiu a la línia, van anar a veure el conseller Subirà, i sap quina resposta van obtenir? La porta als nassos. És molt normal, en el que jo li vull assenyalar, com a governants. Jo no li vull discutir i l'he informat, perquè a vostè li han passat la Sentència sense informar-lo. Què diu aquesta segona Sentència? Que suspèn cautelarment el Decret de l'Ajuntament, ja l'hi dic jo des d'ara. No som vostè i jo qui hem de discutir sobre això; ja es discutirà als tribunals. Això l'hi pot explicar el senyor Guàrdia perfectament; és un bon jurista, excel·lent, a part de conseller.

Aquí no venim a discutir sentències, aquí venim a discutir polítiques, i la seva política ha estat el «mando y ordeno». Perquè, com pot apellar que s'ha esgotat el temps quan encara no m'ha admès que fa deu anys que s'havia d'haver construït aquesta línia?, quan encara no m'ha admès que hi han talls elèctrics per tot Catalunya, i no hi ha hagut coneguda cap acció per part del seu Govern per posar peres a «quartos» als responsables d'aquests talls? Si anem a demonitzar l'Ajuntament de Llagostera a l'opinió pública, s'oposa a l'interès general, i l'opinió pública ha de saber: primera, el comportament cívic de l'Ajuntament de Llagostera, extremadament cívic i curós; segona, que el seu Govern, que és el que no ha fet el pla energètic de Catalunya i és el que l'ha de fer, el seu Govern, que és el que ha de preveure electricitat, que és un servei públic, encara que avui sigui un monopoli privat, arribi a totes les comarques –per tant, és el primer responsable que no hi arribi–, i ha de saber que el seu Govern fa deu anys que havia d'haver garantit que arribés aquella línia a les Gavarres.

I encara hi puc afegir que sap perfectament que la gent de Llagostera, amb el seu alcalde al front i amb la signatura dels propietaris, ha presentat un traçat alternatiu que reunia les condicions que van estar en les negociacions amb la Generalitat. Però vostès no han escoltat. Ho han fet de nit; ho han fet, fins i tot, de nit. Si tanta raó tenen, per què s'ha hagut de fer a corre-cuita i de nit, amb una actuació purament i simplement d'imposició. Això, en democràcia, sona lleig, com a mínim sona lleig, sona estrany, li garanteixo que sona a final, perquè hi han altres formes de governar.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem a la part final d'aquest debat, demà hi han les

resolucions, com vostès saben, i sí que podem, ja, dir que en aquest hi ha hagut moments d'intensitat variable, en aquest debat. Ahir, amb la intervenció del president, vam veure una intervenció sòlida, de Govern, consistent, amb projectes realitzant-se i amb projectes, també, de futur. Aquest matí hem vist intervencions dels grups, del Grup Socialista i el Grup Popular; aquesta tarda, també, amb moments que tots recordem. Però de totes aquestes intervencions, jo els he de dir, amb tota sinceritat, que de la mateixa manera que la del Grup Popular ha estat una intervenció que ha aportat elements positius, igual que la d'Esquerra Republicana, malgrat la crítica, també, la d'Iniciativa per Catalunya, la del Grup Socialista ha estat una intervenció ja coneguda.

Perquè ens ho havien dit tant –ens ho havien dit tant–, que venien aquí a fer una part de la seva funció de tardor, que avui venien a criticar, avui tocava criticar, per després fer néixer l'alternativa amb un altre debat; quasi jo diria que s'han autoexclòs d'aquest debat; han dit: «Oh, això ho discutirem un altre dia, en el meu debat»; és a la seva, s'han autoexclòs. Per tant, han d'entendre que moltes de les crítiques que s'han fet en aquesta part inicial de la jornada d'avui són crítiques portades per un afany partidista, una estratègia molt marcada, que els treu molta seriositat i, per tant, els treu credibilitat.

Però, avui, pràcticament dia per dia –encara que no, perquè falten quinze dies–, ens trobem ben bé al mig de la legislatura. És un debat, com deia el president, que el fem a la meitat d'aquesta legislatura i, per tant, podem treure alguna conclusió dels comportaments de tots plegats. I és interès del Grup de Convergència i Unió, en aquesta fase del debat, en què, per tant, no entrarem ni molt menys en elements que ja es van exposar en el dia d'ahir i coincideixen plenament amb el programa electoral que defensa Convergència i Unió i que està portant a terme el Govern; el nostre Grup té interès a fer notar aquest comportament diferent de diversos grups parlamentaris, ara ben bé al mig d'aquesta legislatura.

Perquè amb dos anys n'hi ha prou per constatar que algunes de les profecies que s'havien fet al començament de la legislatura no s'han complert i no es compliran. S'havia profetitzat que aquesta seria una legislatura marcada per la inestabilitat, en la qual el Govern no estaria en condicions de governar. S'ha vist que això no és així. La vida parlamentària, l'acció de govern i la vida política catalana, en general, han fet que aquestes profecies s'afegissin a l'ampli cabàs de profecies no complertes que acumulen alguns grups d'aquesta cambra. Grups que, fins i tot, fa vint anys que diuen que el projecte de Convergència i Unió està esgotat, que ja deien als anys vuitanta que estava a punt, a punt d'acabar, i ho deien als anys vuitanta.

Com pot ser que grups polítics, sens dubte seriosos, plens de persones intel·ligents i segurament de fins estratèges, s'equivoquin tan sovint en les seves profecies? Potser en aquest debat de política general hem tornat a veure les claus dels seus errors, allò que els porta a equivocar-se en les seves previsions i a convertir en poc útils les seves estratègies. Els grups que s'han dedicat a fer prediccions més o menys apocalíptiques, ho han fet a partir de mapes equivocats de la realitat catalana.

Són grups que tenen, probablement, excel·lents estratèges, però mals cartògrafs. Tenen un mapa de la realitat catalana que no és cert, i quan les estratègies, per bones que siguin sobre el paper, es fonamenten en mapes equivocats, no serveixen per a res, absolutament per a res, perquè, senyores i senyors diputats, la realitat és tossuda, jo diria extremament tossuda, i, de fet, vostès practiquen aquella màxima política que diu que quan la teoria i la realitat no estan d'acord, pitjor per a la realitat. Vostès van a la seva i davant d'aquest dilema en cap moment es plantegen ajustar la seva teoria a la realitat que seria el més assenyat de fer.

El diagnòstic sobre la situació actual del país, de Catalunya, que han fet alguns grups, ens presenta una Catalunya desinflada, deprimida, sense govern ni il·lusió, amb ganes d'enterrar el que han estat els últims anys, enfadada amb el seu Govern i amb el seu present, amb la sensació d'anar a la deriva i de perdre una oportunitat darrere l'altra.

Amb aquest diagnòstic, amb aquest mapa que converteix Catalunya quasi podríem dir en zona catastròfica, esdevenen urgents i justificades, segons aquests, les mocions de cesura i els clams pel canvi. Tot sembla molt coherent. Només hi ha un problema: el mapa; la Catalunya real, la de veritat, no és ni és considerada zona catastròfica, no està desinflada ni deprimida, està viva, activa i dinàmica, i, per tant, amb una relació dialèctica enriquidora, i amb el seu Govern al davant, i en cap moment considerada desgovernada o desconcertada.

Catalunya avui no és ni un país crispat, ni un país demoralitzat i encara menys és un país a la deriva. Això la gent ho sap, el conjunt dels catalans ho saben, i, per tant, voler construir una alternativa o una estratègia de desgast, com fan vostès, sobre això, sobre una realitat disfressada amb tinta negra és equivocar-se. Per què –ens podríem preguntar– alguns grups d'aquesta cambra s'equivoquen tant en el diagnòstic de la realitat i construeixen la seva estratègia sobre mapes tan poc fiables? Doncs em sembla que podríem convindre que acaben creient-se la seva propaganda. Puc arribar a entendre que un grup de l'oposició, per fer oposició, vagi dient que tot va malament, que tot s'enfonsa; el que no s'acaba d'entendre és que, a més a més, s'ho cregui. Es pot arribar a entendre que, en exercici de l'oposició, es vagi criticant el Govern que no governa; el que és un error és creure-s'ho, actuar com si fos veritat, que no governa el Govern. Ahir ho vam veure, que sí, que el Govern governa i molt, perquè és veritat que governa. I els ciutadans se n'adonen, que governa, els ciutadans que discutiran aquesta o aquella acció de govern però saben que hi ha un govern actiu i eficaç.

Fins i tot, es podria entendre que des de l'oposició s'hagi de dir, si cal durant vint o trenta anys –o poder els que facin falta–, que el projecte polític del Govern català i de Convergència i Unió estan esgotats, però –ho repeteixo– és un error, un immens error, creure-s'ho, un error que en definitiva ens beneficia a nosaltres, beneficia Convergència i Unió, que l'oposició estigui situada en aquest món irreal.

L'altre dia, venint cap aquí al Parlament, escoltava una emissora de ràdio, una emissora de ràdio nacional, catalana, i de Catalunya, i hi havia una persona que d'aquí

a pocs dies estarà, doncs, en un procés electoral, el senyor Pérez Touriño, que és la seva persona –dic «la seva» referint-me al Grup socialista– a les eleccions gallegues del dia 21, i deia, referint-se a Catalunya i referint-se a Convergència i Unió, deia: «El presidente Pujol, que lleva muchos años al frente del Gobierno del país, con el apoyo ciudadano, ha considerado oportuno, ha preparado, ha dirigido y ha sido capaz de ordenar una transición política y de abrir un futuro a las perspectivas de su partido político; ha hecho un ejercicio de responsabilidad.» I això, ho estava dient aquí; pensava en altres coses, ell, evidentment, però ho estava dient aquí, i estava fent un elogi d'aquesta perspectiva de futur de Convergència i Unió, que vostès es pensen que no hi és. I és que estan situats en el mapa aquest equivocats que dèiem abans; mapa que..., per molts anys n'estiguin vostès, d'equivocats i situats en aquest mapa, perquè –ho repeteixo– ens beneficia a nosaltres.

Tots vostès saben que el meu Grup, i jo particularment, tenim un respecte absolut per tots els grups d'aquesta cambra. I estem convençuts que la feina de l'oposició és més que legítima i també és necessària, i que es fa amb voluntat de servei, tot i que, de vegades, tenyida d'unes urgències històriques que alimenten errors importants. Però des d'aquest respecte, la nostra convicció és que Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat tenen l'avantatge, respecte als grups de l'oposició, de tenir un mapa de la realitat molt més fidel –molt més fidel– i exacte. I estem convençuts, per tant, que aquestes visions catastrofistes negatives estan equivocades, que Catalunya no és així ni ha estat així.

Davant d'aquest mapa, el nostre és un mapa que no vol ser cofoista, ni vol ser autocomplaent. Precisament Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, des d'una perspectiva nacionalista, ens plantegen, des de sempre, modificar la realitat per tal de millorar-la; és a dir, reconeixem mancances i dificultats, que volem combatre i que, de fet, estem transformant a través de la nostra acció de govern. No és el tot va bé contra el tot va malament: és contra el tot va malament propagandístic i retòric que vostès practiquen que nosaltres preferim la confiança en el país, la voluntat d'actuar com a Govern, l'orgull per les coses que s'han fet i la constància en les que s'estan fent i en les que s'han de fer, molt sovint contra diverses dificultats, incomprensions i restriccions.

En el nostre mapa no amaguem els problemes però tampoc no ens creiem que miris on miris només trobes problemes. En tot cas, reconeixem els problemes i mirem d'afrontar-los directament, i sabem que això és la millor manera de superar-los, i és el que fem.

A mitja legislatura, podem afirmar que el Govern i el Parlament han viscut en una estabilitat plena de matisos i d'amplades parlamentàries diverses. I ho demostra el fet que més del 83% dels acords que el Parlament ha adoptat ho ha fet per unanimitat o amplíssima majoria, i en són centenars, d'acords. I aquí hi hem participat tots i he de dir que amb sensibilitats diferents; de la mateixa manera que dic que hi ha hagut molts acords per unanimitat, també he de dir que hi ha hagut grups que han estat més propensos a facilitar aquesta estabilitat parlamentària, grups diversos en cada moment –el

Grup Popular ha tingut en moments importants, també, una participació força decisiva quant al manteniment de l'estabilitat parlamentària.

Per tant, no és, doncs, una legislatura aturada, congelada, sinó una legislatura activa, dinàmica, profitosa i ambiciosa. I des del nostre Grup reiterem l'oferta de diàleg i de col·laboració a tothom que estigui disposat a actuar damunt del mapa real, damunt del mapa real del país i no en la fantasia, és a dir, damunt d'un present de Catalunya que no es reconeix en retrats carregats de tinta negra, sinó que és conscient dels seus reptes però també de les seves possibilitats, amb el seu Govern al capdavant; un govern que governa amb eficàcia, com hem pogut comprovar durant tot aquest debat, amb una acció orientada a fer progressar la nostra nació cap a una societat moderna i de qualitat, de cultura i de llibertat, una societat acollidora amb una forta cohesió social, una societat desenvolupada amb vocació de futur a la qual la seva gent es senti satisfeta de pertànyer, amb una forta identitat. I això, Convergència i Unió ho fa amb il·lusió, que també vol dir patriotisme –abans se n'ha parlat, de patriotisme–; patriotisme i il·lusió per fer un país més lliure i més just.

Aquest és l'objectiu de Convergència i Unió no d'ara, sinó de sempre, per això va néixer Convergència i Unió, per això hem fet el que hem fet i hem lluitat durant aquests vint-i-cinc anys, per fer un país èpic, un país mític, un país amb autoestima i amb orgull de ser el que som: un país, un poble, una nació que miri el futur amb optimisme i il·lusió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

A vostè, senyor diputat. Si no hi hagués... *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* Em demana la paraula, senyor portaveu? *(Pausa.)* S'ha sentit al·ludit en algun moment?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Reiteradament contradit..., no tant directament a la meva persona com a tot el Grup i fins i tot a companys de grup federals que han sigut al·ludits aquí i que no es poden defensar. Només mig minut, si m'ho permet, senyor president.

El president

Exactament mig minut.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Vull sortir en defensa del senyor Pérez Touriño. Jo crec que ell tenia molt clar que quan feia l'elogi del senyor Pujol estava dient: Jordi Pujol sabrà plegar a temps i molt abans d'haver d'exhibir un certificat mèdic com ha fet el senyor Fraga.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, aquesta Presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent. El termini per presentar les propostes de resolució serà demà de nou a deu del matí. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les onze. El termini per presentar les propostes transaccionals serà de dotze a una. La comunicació als grups parlamentaris de les

propostes admeses es farà a dos quarts de dues. La comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris solliciten que es votin separatament, a les tres. I la sessió per al debat i votació de les propostes a dos quarts de cinc, que és quan es reprendrà la sessió.

Ara, es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ IMPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

i també

EDICIÓ EN MICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any.

Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es farà **exclusivament**:

a) **Per transferència bancària**, a nom del PARLAMENT DE CATALUNYA, al compte corrent número 54-2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, entitat 2100, agència 3018, del Pla de Palau, núm. 2, 08003 Barcelona.

b) En metàl·lic o xec registrat a la **Caixa del Parlament**.

B U T L L E T A

Nom

Carrer Núm.

NIF Telèfon Fax

Població Codi postal

A/e

desitja subscriure's al **Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Butlletí Oficial i al Diari de Sessions (subsc. conjunta)

} Impres
 Microfitxa

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 20. . . Amb aquesta finalitat, i amb data de de de

envia per núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 20

SIGNATURA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500

A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el *Diari de Sessions*:

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

ISSN 0213-7798 · Dipòsit legal: B-20.066-1980 · Impres a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

7.500 PTA
13.000 PTA
225 PTA } IVA inclòs

9 770213 798001

0 6 3 0 6